AMANDA STEVENS

O noapte de pasiune

Traducerea şi adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

In timp ce intra cu un pas hotărât în holul celebrei agenţii de manechine *Clementine,* Veronica Grant îşi ţinea pumnii strânşi ca să-i poarte noroc. Era din ce în ce mai greu să-şi găsească de lucru şi avea o nevoie urgentă de bani, de mulţi bani.

Resemnată să aştepte cu răbdare ora întâlnirii ei cu Sally Clement, proprietara şi directoarea agenţiei, deschise poşeta şi scoase o fotografie a lui Holly, fiica ei de opt ani. Pe clişeul făcut cu câteva luni în urmă, Holly părea mai mică decât vârsta ei. Era micuţă, slabă şi nervoasă, dar privirea

îi scânteia de energie şi inteligenţă.

încă de când făcuse primii paşi, Holly dăduse dovadă de o temeritate ieşită din comun, un dar deosebit de dezvoltat în a face prostii, o imaginaţie debordantă, dar şi reale calităţi sufleteşti.

Ochii Veronicăi se umplură de lacrimi. Era de acum multă vreme de când starea sănătăţii lui Holly nu-i mai per

mitea să facă nebunii. In ultimul timp, era de o cuminţenie exemplară, o cuminţenie provocată în special de starea permanentă de oboseală care o copleşea.

Dacă mama ei nu reuşea să strângă banii necesari ca s-o ducă la operaţie, fetiţei îi va fi din ce în ce mai rău. Părea că

i se topesc puterile pe zi ce trece.

La prima vedere, nimeni n-ar fi bănuit că Veronica este mama unei fetiţe de opt ani. Cu părul ei blond-roşcat, des, mătăsos, căzându-i în cascadă pe umeri, cu ovalul perfect al feţei, cu tenul ireproşabil, cu buzele cărnoase şi roşii natural, nu i-ai fi dat cei douăzeci şi şapte de ani pe care-i avea.

Nu prea înaltă - aproximativ un metru şaizeci - avea totuşi o siluetă perfectă. O talie minusculă, sânii înalţi, şolduri voluptuoase şi picioare de gazelă. încă din fragedă vârstă, fusese atrasă de teatru, dar în locul eroinelor clasice pe care sperase să le joace, fusese distribuită în roluri de subretă de vodevil de cele mai multe ori. Le acceptase şi pe acestea pentru că nu avea de ales, trebuia să câştige bani ca să-şi crească fiica.

O prietenă dintotdeauna, Sally Clement, o sfătuise să devină manechin pentru ca să mai câştige un ban. Prea scundă însă pentru a prezenta colecţiile din marile magazine, începu să pozeze pentru reclame, pe capotele unor sublime Ferrari sau sprijinită nonşalant pe balustradele iahturilor luxoase.

Ca o bună actriţă ce era, Veronica învăţase să se adapteze imaginii pe care o aşteptau de la ea fotografii de modă. Juca rând pe rând roluri de naivă, de femeie originală, de vampă, de ingenuă sau de extravagantă

descreierată. Ştia oricând să-şi facă ochii ei albaştri mari într-o expresie de profundă uimire sau să şi-i voaleze uşor, ascunzând parcă secrete de nemărturisit.

Adevărata ei personalitate, independentă şi mândră, şi-o ascundea cu grijă, de teamă să nu-şi sperie patronii. Buzele pline şi senzuale, bărbia încântătoare, ascundeau o energie şi o forță de caracter neobişnuite.

Doar cei apropiați îi cunoşteau acest aspect. Aceste calități îi permiseseră să treacă fără să clacheze peste lunile îngrozitoare trăite după ce aflase despre malformația cardiacă de care suferea fiica ei. Grație acestor calități, putea să râdă şi să se prefacă nepăsătoare când de fapt ea era sfâşiată pe dinăuntru de spaimă.

Munca de manechin nu era deloc mai mulțumitoare ca rolurile ei în teatru, dar îi aducea categoric mai mulți bani şi avea timp liber pe care să şi-l consacre aproape în fiecare seară fiicei sale. în acest moment, se limita la a face fotografii şi filme publicitare pentru televiziune, dar în ciuda tuturor eforturilor, nu adunase nici un sfert din suma care i-ar fi trebuit pentru operația fiicei sale.

Când Sally o sunase în dimineața asta, i-a prezentat posibilitatea unui contract mult mai fructuos. La telefon, fusese zgârcită în amănunte şi Veronica se repezise la agenție, emoționată, plină de speranță.

Sally deschise uşa biroului său şi-i făcu semn Veronicăi să intre.

— Intră, Ronnie, şi ia loc.

Sally era o tânără femeie de vreo treizeci şi cinci de ani, dinamică şi eficientă, cu un suflet mare, un chip foarte mobil şi nişte ochi strălucind de inteligență.

—Aşadar, se pare că ai să-mi propui ceva interesant? zise Veronica de îndată ce se aşeză în fotoliul pe care i-l arătase prietena ei.

— într-adevăr. N-am vrut să-ți spun mai multe la telefon pentru că munca pe care vreau să ți-o ofer este un pic mai deosebită decât cele cu care eşti obişnuită. Este vorba să pozezi goală...

Veronica tresări şi Sally se grăbi să precizeze:

— Nu înțelege greşit, Ronnie. Nu este vorba despre nimic pornografic sau de genul ăsta. Pentru lansarea unui nou parfum, botezat *Jezebel,* firma de publicitate care se ocupă de asta a avut ideea să tipărească afişe reprezentând un nud de femeie însoțit de flaconul de parfum având ca unică explicație legenda următoare: *Jezebel şi nimic altceva.*

Veronica zâmbi deziluzionată.

— Şi cât vor să plătească pentru asta? întrebă ea. Este singurul lucru care mă interesează.

— Mult mai mult decât pentru obişnuitele fotografii de presă. De altfel, poți să ai încredere în mine, voi creşte prețul la maximum. Ştiu în ce situație te afli şi voi face tot ce pot ca să te ajut.

îşi privi cu atenție prietena.

— Cum se mai simte fiica ta?

— Nu prea bine şi din nefericire starea ei nu poate decât să se înrăutățească. Doar o operație o mai poate salva.

Veronica îşi împreună mâinile într-un gest de rugă neputincioasă.

— Ea nu se plânge niciodată şi asta mă îmbolnăveşte. Nefiind în stare să se ducă să se joace cu ceilalți copii, probabil că se plictiseşte de moarte, dar ca să nu mă

îngrijoreze, pretinde că totul este în regulă, că se simte foarte bine aşa.

Tânăra femeie îşi înăbuşi un suspin şi întoarse repede capul.

— Ea ştie care este starea ei? întrebă Sally.

— Ştie că are probleme cardiace şi de aceea este mereu obosită. Credeam că e prea mică pentru ca să înțeleagă, dar mă înşelam. Este de o inteligență mult deasupra mediei, de o maturitate şi o perspicacitate uimitoare.

Glasul Veronicăi se frânse.

— Ceea ce nu mă pot eu hotărî să-i spun este motivul pentru care nu poate face această operație care ar salva-o.

— Şi Derek ce zice despre toate astea? Este nebun după tine. De ce nu-i ceri ajutorul?

Veronica se gândi la avocatul drăguț, calm şi atât de atent cu ea care-i propusese de mai multe ori s-o ia în căsătorie, şi scutură din cap cu tristețe.

— Am nevoie de douăzeci de mii de lire, Sally. Derek câştigă bine, dar este totuşi o sumă considerabilă... Oh! Sally, ce să mă fac? Holly slăbeşte pe zi ce trece şi nu ştiu dacă va mai putea aştepta multă vreme operația aceea indispensabilă.

— Nu ai deci de ales. Trebuie să accepți oferta acestei agenții publicitare. Dacă eu voi negocia bine - şi aşa sper - voi putea să-ți obțin un contract pe termen lung care să-ți permită să ceri un împrumut de la banca ta. Nu văd altă soluție, doar dacă, bineînțeles, continuă Sally cu o schiță de zâmbet, nu vei reuşi cumva să cunoşti un milionar generos.

— Nici nu ştii ce aproape eşti de adevăr. într-adevăr, cunosc unul, sau mai degrabă am cunoscut unul. Pe vre-

muri, era mult mai sărac decât mine! Ce ar trebui să fac? Să-mi las la o parte demnitatea şi să mă expun goală tuturor privirilor? M-am jurat că nu-i voi cere niciodată nici o centimă, dar Holly este viaţa mea şi pentru ea aş fi în stare să-mi calc şi jurământul.

—Vorbeşti cam enigmatic pentru mine, se plânse Sally. Aş putea să-ţi pun o întrebare? Există oare un om atât de dur şi fără inimă care să nu fie emoţionat de situaţia ta?

— Nu asta-i problema. Dacă vrei să ştii, Sally, acest om nu este altul decât tatăl lui Holly. Acum înţelegi mai bine atitudinea mea?

*
* *

Jordan Cavendish îşi frecă ochii iritaţi de oboseală. Era ora nouă seara şi noaptea trecută şi-o petrecuse în avion lucrând diverse dosare. încercă să-şi alunge oboseala care-l cuprindea. Din fericire, avea norocul să aibă o constituţie sănătoasă şi rezistentă. îi erau de ajuns patru ore de somn ca să-şi încarce bateriile. O muncă înverşunată şi un oarecare geniu pentru afacerile financiare îi dăduseră posibilitatea ca, de foarte tânăr, să-şi fondeze propria lui societate, *Cavendish Holding.*

Astăzi, la treizeci şi trei de ani, în ciuda vieţii trepidante şi a marilor responsabilităţi cărora trebuia să le facă faţă, îşi păstrase acelaşi fizic de bărbat tânăr şi viguros. Era înalt, musculos, clădit ca un atlet. Doar privirea, vioaie dar tristă uneori, îi trăda vârsta.

Luă microfonul şi începu să dicteze nişte indicaţii pentru directorul său general.

„Am reuşit să-l localizez pe Aidan Wainright la New York şi l-am convins să-mi vândă acţiunile lui. Eu deţin

deci la ora actuală nouăzeci la sută din societatea Wainright şi pot de asemenea în mod legal să-l oblig pe Catterick să-mi cedeze cele zece procente pe care el le mai deține. Anunță-l acest lucru. M-am săturat să mă tot joc cu el de-a şoarecele şi pisica. îi voi cumpăra acțiunile la prețul oficial, ceea ce reprezintă pentru el o pierdere de cinci la sută față de oferta mea inițială. Acesta este prețul pe care trebuie să-l plătească pentru că a încercat să mă înşele!“

Punând microfonul jos, se frecă din nou la ochi, întrebându-se de ce se simțea atât de obosit. Ar fi trebuit să fie mulțumit că dusese la bun sfârşit o afacere atât de dificilă.

Până acum, succesul, siguranța că angajații lui credeau în el, faptul că duşmanii lui se temeau de el, fuseseră motivele care-l susținuseră şi-i dăduseră putere să lupte. în seara asta însă, pentru prima oară, toate acestea nu-i mai erau de ajuns.

Sună telefonul, şi el ridică receptorul.

— Ştiam eu că te voi găsi încă la birou, zise Lorrayne cu vocea ei puțin răguşită.

— Ti-am promis că te voi suna când mă întorc şi tocmai voiam s-o fac.

— Nu-ți reproşez nimic, dar fiindcă oricum nu mă aşteptam să-ți ții promisiunea, mi-am permis să ți-o iau înainte.

Jordan zâmbi. Ceea ce era bine cu Lorrayne, era faptul că după două divorțuri foarte rentabile, ea cunoştea regula jocului şi nu era prea exigentă.

— Am pus şampania la rece, continuă ea.

El se uită la ceas.

—Ajung într-o oră. Ti-am adus un cadou de la New

York.

— Ce mi-ai adus?

Jordan habar nu avea ce este. Secretara lui se ocupase de cumpărarea cadoului.

— E o surpriză, improviză el. Pe curând.

După ce închise telefonul, deschise sertarul biroului şi găsi pacheţelul pe care i-l pregătise Kate Adams. Factura provenea de la Tiffany şi scria pe ea „brăţară cu rubine“. Când descifră preţul, fluieră uşor dar nu făcu nici un comentariu. îi datora Lorraynei asta. Fără ea, el ar fi fost pierdut.

Celibatar bogat, Jordan trebuia să se ferească de pofta pe care o trezea femeilor. Unele dintre ele nu ezitau chiar să-i intenteze procese de recunoaştere a paternităţii. în această privinţă, Lorrayne, foarte abilă, nu vorbea niciodată despre căsătorie, iar prezenţa ei lângă el constituia un fel de scut împotriva lăcomiei semenelor ei.

Mai dictă în microfon încă două serii de indicaţii, apoi reciti ciorna unui articol care urma să apară despre el. Nu acordase interviul decât după ce primise asigurarea că va putea citi ciorna înainte de a fi dată la tipar. Redactorul şef al ziarului protestase la început, dar Jordan nu cedase. Voia să poată controla tot cea ce se referea la el.

Articolul relata despre copilăria lui nefericită într-un orfelinat dintr-un orăşel obscur din Middle West, despre primii lui paşi în lumea finanţelor, despre nopţile lui albe petrecute muncind, despre perioadele norocoase sau mai proaste, despre primul lui milion de lire...

Făcu o grimasă de nemulţumire. Fără să vrea, lăsase să-i scape un detaliu mai personal pe care jurnaliştii îl scoseseră

imediat în evidenţă: „Tânărul înfometat care se hrănea cu hamburgeri, singura mâncare pe care şi-o putea permite pe vremea aceea, avea mereu prezente în minte visele lui cu şampanie şi caviar".

De ce naiba povestise el asta reporterului? Poate pentru că amintirea acelor zile trecute revenise de curând să-l bântuie.

Ca să-şi plătească studiile, se ocupase cu verificarea contabilităţii unui mic teatru de provincie. Una dintre actriţele care jucau în acest teatru, la fel de săracă pe cât era el, avea şi ea pasiunea hamburgerilor. Se întâlneau într-o cafenea sărăcăcioasă la câţiva paşi de teatru şi împărţeau un hamburger dublu, atenţi să împartă totul echitabil, până la cele mai mici rondele de ceapă.

Chiar dacă în acte se numea Veronica, toată lumea o striga Ronnie, ca şi cum, alegându-şi acest diminutiv cu rezonanţe masculine, ea putea să-şi disimuleze formele foarte feminine, vocea senzuală, un pic voalată. El o dorise de la început ca un nebun, dar ştiuse să reziste ispitei, hotărât să nu se angajeze serios. Schimbaseră doar sărutări mai tandre sau mai pasionate, dar nimic mai mult, decât în vis. El îşi justificase atitudinea rezervată pretextând că nu voia să abuzeze de tinereţea ei - fata avea doar şapte-sprezece ani - dar ştia bine că adevăratul motiv era în altă parte. Voia cu orice preţ să-şi păstreze libertatea, să îndepărteze din calea lui orice ar fi putut să-i stăvilească ambiţiile.

în mod ciudat, în aceste ultime două săptămâni, gândul la Ronnie îl urmărise, îl obsedase, peste tot pe unde se ducea. De vreo două ori, avusese chiar impresia că o zăreşte

prin gemul maşinii. Dar era imposibil, îşi zisese el. îşi lua probabil dorințele drept realitate.

Trecutul acela dispăruse de mult. Fotografia care însoțea articolul din ziar arăta un bărbat care nu mai avea nimic în comun cu studentul slab şi flămând de odinioară, un bărbat care degaja o impresie de siguranță de sine şi calm pe care doar banii şi puterea ți le pot da, un bărbat încununat de succes căruia nimeni şi nimic nu-i rezistă.

Jordan se ridică, cuprins brusc de dorința de a ieşi la aer. îşi strecură cu grijă în buzunar cutiuța cu bijuteria pentru Lorrayne, se duse până la ascensor şi coborî în garaj.

Pe punctul de a deschide portiera, se răzgândi. îl cuprinsese o nostalgie ciudată, nostalgia zilelor trecute, a momentelor de fericire trăite alături de Ronnie, prima lui dragoste. în ciuda tuturor eforturilor lui de a-şi alunga aceste amintiri, ele îl năpădeau cu din ce în ce mai multă forță. în asemenea măsură, încât se simțea îndemnat să dea o raită pe la cafeneaua din colțul acelei străzi, unde se vindeau şi hamburgeri.

Ridicol! Grotesc! Ca şi cum un om şi-ar fi putut regăsi trecutul făcând acest soi de pelerinaj sentimental! Dar în vreme ce el încerca să judece limpede, fără să bage de seamă, paşii îl duseră afară din parcare, pe trotuar.

Se îndreptă direct spre vechea cafenea. Acum aceasta era puternic luminată şi o aromă plăcută de ceapă prăjită îi gâdilă nările de îndată ce intră. Jordan se duse cu inima uşoară direct spre tejghea.

— Un hamburger, comandă el. Cel mai mare pe care-l aveți.

în spatele lui, uşa se deschise, apoi se închise la loc, dar

el nu-i dădu atenție până când auzi o voce feminină adresându-i-se.

— Nu uita să-mi dai porția mea de ceapă, murmură aceasta pe un ton glumeț.

El se întoarse. în fața lui se afla femeia care-i bântuia zilele şi nopțile de vreo două săptămâni încoace şi pe care crezuse că o uitase de mult. Era doar puțin mai maturizată ca în amintirile lui. Chipul ei se mai cizelase şi părea mult mai frumoasă.

— Ronnie! Ştiam că vei veni aici.

Era absurd, incredibil, complet irațional, dar adevărat.

Capitolul 2

— Ronnie, repetă el prinzându-i mâinile. Sunt atât de fericit să te revăd!

— Şi mie îmi face mare plăcere, bâigui Veronica, descumpănită de primirea lui călduroasă.

Ea mersese cu gândul până la a-şi imagina că, fără îndoială, el nu o va recunoaşte şi se aşteptase să-l vadă zâm- bindu-i cu un aer stânjenit înainte să dispară imediat ce va putea. în loc de asta, el o întâmpina cu o bucurie evidentă, o privea cu ochi strălucitori, plini de o emoţie pe care ea nu reuşea s-o descifreze.

Preţ de o clipă, foarte scurtă, nu fu în stare să vorbească, mulţumindu-se doar să-l observe. Se despărţise pe vremuri de un student stângaci şi timid şi regăsea acum un bărbat aureolat de prestigiul pe care ţi-l conferă puterea şi banii, un bărbat viril şi sigur pe el, simţindu-se perfect în largul lui.

Veronica simţea un nod în gât şi când în sfârşit se hotărî să vorbească, îi veni foarte greu să se exprime.

— A... a trecut atâta vreme!

— Aproape zece ani. Dar eu te-aş fi recunoscut oriunde. Prin ce stranie coincidenţă însă ai...?

Chelnerul din spatele tejghelei îl întrerupse şi-i întinse hamburgerul cerut.

— Mai adu-mi unul. La fel, dar cu un supliment de brânză şi cu multă ceapă.

Veronica râse, un pic stânjenită totuşi să observe că el îşi amintea atât de bine de gusturile ei. După ce li se aduse şi cel de al doilea hamburger, Jordan luă farfuriile şi se îndreptă spre o mică masă mai retrasă. Se aşezară, se priviră

în tăcere un timp, apoi izbucniră în râs.

— Nu-mi vine să cred, zise el în sfârşit dând din cap.

— Ziceai adineauri că ştiai că mă vei întâlni aici. Nu mai înţeleg nimic.

— Nici eu zău că nu înţeleg. Presupun că fără să ştiu, subconştientul meu bănuia că te va revedea şi el mi-a condus paşii încoace.

Acum, Veronica putea să definească ciudata emoţie pe care o percepuse în privirea lui. Era uşurare. Dintr-un motiv necunoscut, Jordan îşi dorise s-o întâlnească şi se temuse că ea nu va veni la întâlnire. Inima femeii se strânse...

Ea pregătise cu grijă această întrevedere şi bucuria pe care el şi-o manifestase văzând-o o făcea să-i fie ruşine. Se simţea vinovată, ipocrită, machiavelică. îşi alungă însă foarte repede aceste gânduri inoportune. Nu-şi putea permite să aibă remuşcări! Era vorba aici despre viaţa copilului ei. Pentru Holly se zbătea ea atât.

— Mai degrabă tu, Ronnie, ai putea să-mi explici acest fenomen. Tu te interesai întotdeauna de mistere si enigme. In ultima vreme, m-am gândit mult la tine si, deodată, iată, eşti aici, neschimbată, la fel de frumoasă ca odinioară.

— După zece ani?

— Da, după zece ani. Imi pari doar un pic mai...

El tăcu, încercând să caute cele mai potrivite cuvinte pentru a descrie subtila diferenţă care o despărţea pe fata dinainte de femeia pe care o avea acum în faţa lui. Dar mintea lui atât de obişnuită să se joace cu cifrele, să construiască strategii financiare, nu reuşea să contureze în câteva linii personalitatea ei complexă.

— Eşti aceeaşi, dar... mai sigură pe tine, zise el în sfârşit.

— Şi despre tine pot să spun la fel, murmură ea. Se vede că ţi-ai atins ţinta. Nu pot să deschid un ziar fără să dau de numele tău, Jordan Cavendish, geniul finanţelor, omul cel mai de temut din jungla consiliilor de administraţie.

El făcu o grimasă.

— Nu pot să împiedic presa de scandal să-şi facă meseria.

— Nu-i nevoie să te aperi. Incă de pe vremuri, voiai să te faci temut de alţii. Ambiţia ta era să controlezi un enorm imperiu financiar.

— Şi încă de atunci, dacă-mi amintesc eu bine, tu mă dezaprobai!

Ea râse şi, ca odinioară, râsul ei avu darul să-l tulbure.

— Prea puţin îţi păsa ţie de dezaprobarea mea, îi reaminti ea. Şi aveai dreptate. Ai ajuns, iată, să obţii ceea ce ţi-ai dorit.

— Nimeni nu obţine niciodată *tot* ce-şi doreşte, răspunse el repede.

—Ai întâlnit cumva în calea ta indivizi îndeajuns de curajoşi şi nebuni ca să-ţi reziste?

— Să lăsăm la o parte reuşita mea profesională. Acum zece ani, când ne-am cunoscut, eram amândoi, tu actriţa, eu, studentul, săraci şi flămânzi. Şi ne susţineam unul altuia moralul. La asta mă gândeam aseară. De aceea am ajuns până aici şi, când te-am văzut apărând dintr-o dată, m-am gândit că este un semn al destinului.

— Să nu-mi spui că tu crezi în destin, pentru că o să-ţi

strici imaginea pe care mi-am făcut-o despre tine, aceea de autodidact care s-a ridicat prin forțe proprii şi prin forța pumnului.

Jordan roşi la aceste cuvinte.

— Am impresia că, astă seară, aş putea crede în cele mai neverosimile lucruri.

O clipă, chipul îi fu luminat de un zâmbet şi-i întinse mâna peste masă.

Veronica nu se putu împiedica să aibă un oarecare sentiment de culpabilitate gândindu-se la felul în care ea îi studiase cele mai mici fapte şi gesturi de două săptămâni încoace, aşteptând cu răbdare să se ivească ocazia ca să se manifeste.

Citise tot ce apăruse în presă despre el şi aflase astfel că Jordan îşi proteja cu înverşunare viața privată. Nu era căsătorit şi ieşea rareori la manifestări mondene. Când, din întâmplare, se hotăra s-o facă, era însoțit întotdeauna de Lorrayne Haslam, o tânără femeie brunetă, foarte sofisticată.

Veronica nu vrusese s-o sune pe secretara lui ca să obțină o întrevedere. Pentru ceea ce avea ea să-i spună, avea nevoie de toată atenția lui. La birou, ar fi fost fără îndoială întrerupți tot timpul de telefoane, de decizii urgente de luat... Cum ea nu putuse descoperi unde locuieşte, supraveghease discret împrejurimile sediului societății lui, notase orele lui de sosire şi plecare. De mai multe ori, el trecuse prin fața ei la volanul Rolls-Royce-ului. Privirile li se întâlniseră fracțiuni de secundă, dar el n-o recunoscuse. Privirea lui trecuse peste ea de parcă ar fi fost transparentă.

în seara asta, în sfârşit, el se abătuse de la obiceiuri şi se hotărâse să facă vreo câţiva paşi fără maşină. Ea îl urmărise de la distanţă şi putuse astfel, fără să fie observată, să se strecoare în urma lui în micul restaurant, ca din întâmplare.

Acum că reuşise să intre în vorbă cu el, îşi dădea seama că se înşelase asupra personajului imaginat de ea. Nimic nu decurgea aşa cum prevăzuse. Cel pe care ea îşi propusese să-l vâneze şi împotriva căruia stabilise un plan de luptă era un om dur, nemilos, un om căruia ambiţia lui devorantă îi uscase inima. Acum, bucuria reală pe care el şi-o manifestase văzând-o o descumpănea. îi trezea amintiri pe care ea le credea de mult uitate.

—Am mai vorbit o dată, cu multă vreme în urmă, despre destin, remarcă ea. Ziceam atunci că dacă este să se întâmple un lucru, atunci el se va întâmpla neapărat. Mi-ai spus că sunt o sentimentală incurabilă, explicându-mi că tu îţi vei modela singur destinul, după placul tău. Şi te-ai ţinut de cuvânt.

El dădu din cap. Prin voinţă, într-adevăr, el îşi orientase viaţa pe făgaşul dorit. Cu toate acestea, simpla vedere a
acestei femei care-l emoţionase profund cu ani în urmă, îl tulbura şi-i trezea un sentiment de pierdere iremediabilă.

Privind-o mai cu atenţie, constată că era un pic mai suplă decât în amintirile sale, mai elegantă, mai rafinată. Ochii ei însă, pe care el îi ştiuse întotdeauna scânteind veseli şi plini de dragoste de viaţă, erau acum trişti, o tristeţe pe care zâmbetul ei strălucitor nu reuşea s-o ascundă.

Se întrebă prin ce încercări grele o fi trecut şi-şi jură să aibă răbdare să le descopere. Ea era lumina şi căldura, iar el trăise prea multă vreme şi fără una şi fără alta.

— Să plecăm de aici, zise el.

Ajunşi afară, o cuprinse de umeri şi continuă:

— Vorbeşte-mi despre tine. Tot mai joci teatru?

—Un pic, dar n-am reuşit niciodată să primesc rolul Julietei sau al Ofeliei, răsunse ea cu un oftat. Talentul meu n-a convins mulțimea. în acest moment pozez mai ales pentru fotografii de modă.

— Dar visele tale, ambițiile tale?

— Mi se par acum mult prea îndepărtate.

El o privi cu interes.

— Se pare că nu regreți prea mult.

— Poate că, la urma urmei, nu eram chiar atât de pasionată de meseria mea de actriță pe cât credeam. Şi apoi...

Ea zâmbi şi ceva din expresia ei îl intrigă pe Jordan care o întrebă cu o uşoară notă de invidie:

— Ai găsit cumva un alt centru de interes, mai prețios decât orice altceva?

Veronica văzu în minte chipul fiicei sale, atât de vioaie odinioară, atât de veselă. Nu semăna deloc cu tatăl său, poate doar privirea inteligentă şi perspicace care uneori părea că vrea să scoată la lumina zilei toate secretele universului.

— Da, recunoscu ea încetişor. Am găsit un alt centru de interes, mult mai prețios decât orice altceva.

— E vorba despre dragoste? întrebă el pe un ton pe care şi-l dorea detaşat, chiar dacă răspunsul ei îl interesa

mai mult ca orice.

— într-un anume fel da.

— Povesteşte-mi, zise el, pe un ton insistent de data asta.

Dar Veronica scutură din cap iar el nu mai insistă, instinctul sfătuindu-l să fie prudent. El luă mâna tinerei femei şi o privi atent, mirat că nu vede inelul fatidic.

— Nu, nu m-am căsătorit niciodată, zise ea ca răspuns la întrebarea pe care o citea în privirea lui.

— Nici eu.

— Ştiu, zise ea automat.

El o privi surprins şi ea îşi muşcă buzele de ciudă.

— Eu... aşa cum ți-am spus, ziarele vorbesc mult despre tine.

Paşii îi purtară pe unul din cheiurile Tamisei. Fluviul îşi purta alături de ei apele liniştite, când sumbre, când scânteind de miile de reflexe luminoase ale oraşului. Un vaporaş trecu de ei, plin de turişti. Jordan o trase mai aproape de el.

— Vreau să mă asigur că exişti cu adevărat, că n-o să dispari ca de obicei.

— Ca de obicei?

— O să crezi că sunt nebun, dar mi s-a părut de mai multe ori că te zăresc. Doar că atunci când mă întorceam să verific dacă nu visasem, nu mai era nimeni. în seara asta, în sfârşit, visul a devenit realitate.

Aşadar, contrar a ceea ce ea îşi imaginase, el totuşi o remarcase. în această privință măcar, ea putea să-i mărturisească adevărul.

— Dat fiind că am avut nişte treburi în acest cartier de

curând, este foarte posibil să ne fi întâlnit într-adevăr, răspunse ea. Nu văd deci nici o întâmplare magică.

El refuză însă să accepte această explicație prozaică pe care altădată ar fi aprobat-o cu uşurare. Zidul de indiferență în spatele căruia îşi ascunsese inima timp de mulți ani, începea să crape şi el nu voia să oprească acest proces. Destinul îi oferise o a doua şansă. Voia să profite de ea. îl tulbura gândul că poate viața îi mai rezervase zile fericite, pline de dragoste.

— Eu însă sunt convins că e vorba de magie.

—Jordan, ce ți s-a întâmplat? Odinioară dispretuiai tot ce nu era rațional sau logic. Tu trebuia să găseşti întotdeauna motive şi explicații celui mai neînsemnat eveniment.

— Tocmai de aceea, este timpul să mă schimb. Prea mult realism usucă inima.

O conduse la adăpostul unui copac.

— Eu am nevoie de vis şi de magie, zise el încetişor, şi tu erai vraja mea, raza mea de soare. După ce ai plecat, mi-a pierit tot cheful de viață.

Intensitatea emoțiilor care-l copleşeau îl făcea să-şi piardă capul. Fără să-şi dea prea bine seama ce face, se aplecă spre ea şi-i cuprinse buzele într-un sărut.

Veronica nu se clinti, fascinată de senzațiile care o năpădeau, tumultuoase, impetuoase, ca valurile dezlănțuite ale unui torent. Atingerea buzelor lui făcea să-i bată inima mai repede. Sărutul, timid la început, deveni din ce în ce mai îndrăzneț atunci când el simți că ea i se abandonează în brațe. O strânse mai cu putere şi deveni mai exigent, mai pătimaş.

O voce interioară din adâncul sufletului îi şoptea Veronicăi că nu pentru asta venise să-l vadă, apoi încetă să se mai gândească, îşi înnodă braţele pe după gâtul lui Jordan şi-l sărută la rândul ei cu înflăcărare. Timpul parcă se întorsese înapoi şi erau din nou băiatul şi fata care se iubiseră odinioară, se susţinuseră, sprijinindu-se unul pe altul pentru a înfrunta adversităţile vieţii. Abia acum îşi dădea ea seama cât de mult îi lipsise, ce minune era să se afle din nou în braţele lui.

Când el îi dădu drumul, se priviră unul pe altul, palizi, tulburaţi.

— De ani de zile aştept această clipă, de ani de zile visez să te ţin în braţe, să te sărut, zise Jordan cu o voce şovăitoare. Şi acum că te am lângă mine în sfârşit, nu îţi mai dau drumul. De când ai dispărut din viaţa mea, nu mi-am mai găsit locul. Oh! Bineînţeles, asta nu m-a împiedicat să mă spetesc muncind, să reuşesc, dar îmi lipsea ceva esenţial: tu.

O trase din nou spre el şi o sărută cu pasiune.

— Oh! Jordan! Totul se petrece atât de repede! Cum de este cu putinţă?

— Căile destinului sunt de nepătruns, dar asta trebuia să se întâmple. De aceea tu ai venit spre mine, ai intrat în cafenea exact când intrasem şi eu. De aceea ai început de curând să-mi bântui gândurile. Aşa era scris şi nici tu nici eu nu putem face nimic împotriva sorţii.

— Nu-i chiar atât de simplu totul, Jordan, începu ea.

— Ba da, dragostea mea. în inimile noastre, noi nu ne-am despărţit niciodată. Spune-mi că şi tu simţi această minune.

— Oh! Da.

Ea îl strânse la piept şi o cuprinse un minunat sentiment de bucurie. El avea dreptate. Nu conta felul în care se reîntâlniseră. Acum că erau împreună, că se redescopereau, îi va fi mai uşor să-i spună ce avea de spus. Viitorul se deschidea luminos în fața lor.

în depărtare, celebrul Big Ben începu să bată. Jordan se crispă brusc şi aruncă o privire la ceas. Dumnezeule! Era deja atât de târziu! Şi Lorrayne care-l aştepta! Pachețelul cu bijuteria din buzunarul hainei îi amintea prin greutatea lui de toți anii aceştia trăiți fără dragoste, de mângâierile primite sau dăruite cu nepăsare. Ce diferență față de sărutul de adineauri! Veronica avea parfumul primăverii şi al florilor sălbatice, şi acest parfum îl îmbăta.

— La naiba cu ceasul! Te-am regăsit, n-am să te las să mă părăseşti din nou.

—Eu... eu te-am părăsit? Nu s-a întâmplat mai degrabă invers?

— După câte îmi amintesc eu, nu. Oh! Dar ce importanță mai are! Acum că ne-am regăsit, nu voi permite nimănui să ne despartă. De data asta, dragostea mea, voi face tot ce-mi va sta în putere să te fac fericită. Da, ştiu, zise el făcând-o să tacă cu un sărut. Ți se pare că mă pripesc, dar mă cunoşti. Atunci când am hotărât ceva, nu mai aştept.

— Da, îmi amintesc, zise ea zâmbind uşor.

— Și din moment ce ne dorim atât de mult unul pe altul... Iubito, spune-mi un cuvânt. Spune-mi că nu sunt pe cale să-mi imaginez lucruri care nu există...

— Nu, nu-ți imaginezi nimic de felul ăsta, dar...

Se desprinse din îmbrăţişarea lui, descumpănită. Evenimentele se precipitau, şi ea se simţea depăşită de ele.

— Am ceva să-ţi spun, Jordan. însoţeşte-mă acasă la mine şi... şi vei vedea.

— Te voi urma până la capătul lumii, Veronica. în întreaga mea viaţă, cred că tu eşti singura persoană în care am avut întotdeauna încredere absolută.

Se duseră în parcarea în care se afla maşina lui şi el o conduse acasă. în ascensor, se ţineau de mână, îşi zâmbeau, dar acum că venise momentul să-i spună adevărul despre fiica ei, Veronica era împărţită între bucurie şi teamă.

Când intrară în apartament, Jordan vru s-o cuprindă din nou în braţe, dar ea se desprinse încet.

— Aşteaptă aici o clipă, mă întorc imediat, zise ea.

Spre surprinderea lui, ea ieşi din nou pe palier şi intră în lift. O auzi sunând la etajul de deasupra. Profită de absenţa ei ca să privească în jur. Salonul semăna cu paltonul ei: practic, funcţional, dar nu prea rafinat pentru ea. Zâmbi şi se gândi la plăcerea pe care o va avea când o va copleşi cu cadouri, o va răsfăţa aşa cum merita.

Se auzi din nou ascensorul oprind la uşa ei, şi Veronica intră în apartament ţinând de mână o fetiţă în capoţel şi pijama.

—Jordan, murmură ea, ţi-o prezint pe fiica mea.

Holly nu zâmbi dar îi întinse politicos mâna noului venit, privindu-l cu un aer grav.

— Bună seara, zise el apucând mânuţa întinsă. Eu sunt Jordan.

— Iar eu mă numesc Holly. Mă bucur să te cunosc.

Jordan era cucerit de micuţa aceasta atât de serioasă. De

obicei, copiii îl intimidau, dar aerul grav al fetiței îl intriga. Părea mult mai matură decât vârsta ei.

— Poți să-mi dai ceva de băut, mamă? întrebă ea.

— Bineînțeles, draga mea. Mă duc să-ți încălzesc nişte lapte şi după aceea o să te duci cuminte la culcare.

Veronica se întoarse spre Jordan.

—Când trebuie să lipsesc de acasă, o las pe Holly la vecini.

Tânăra femeie se duse la bucătărie şi Holly se aşeză pe canapea. Se mişca cu o încetineală şi cu o precauție uimitoare pentru un copil de vârsta ei dar, se gândi Jordan, abia se trezise din somn şi probabil că încă mai era somnoroasă.

Pe chipul ei palid de micuță orăşeancă, ochii mari străluceau de inteligență.

Holly se aplecă spre biblioteca de lângă canapea şi luă o carte pe care o strecură pe furiş sub capoțel. Când se îndreptă, şi văzu că Jordan îi observase mişcarea. Nu spuse nimic, ci doar îşi puse un degețel pe buze făcându-i cu ochiul.

— îți promit să păstrez secretul, zise Jordan. Toate cărțile astea sunt ale tale?

Copila încuviință din cap.

— Ce-ți place să citeşti?

— Romane polițiste sau de spionaj. Dar când sunt bune, prefer romanele polițiste.

— Ce înțelegi tu prin bune?

— îmi plac atunci când sunt foarte încurcate şi complicate. Sunt unele în care, din capitolul al doilea, ai înțeles totul. Nu-mi plac deloc.

— Nici mie.

Era cucerit de inteligenţa şi precocitatea lui Holly, dar nu putea să nu fie surprins de lecturile alese de ea.

— Ah! în sfârşit ai venit!

Veronica se întorcea din bucătărie cu o cană cu lapte fierbinte. Holly o luă şi se ridică pe vârfuri ca să-şi sărute mama.

— înainte să te duci la culcare, draga mea, nu uita să-mi dai ceea ce ascunzi sub capoţel.

Cu un oftat necăjit, Holly îi întinse cartea.

— Noapte bună, îi zise ea lui Jordan.

El îi zâmbi.

—Noapte bună. Poate data viitoare vei avea mai mult noroc.

— M-ar mira să fie aşa. Mama are un ochi de linx.

După o privire prefăcut furioasă aruncată mamei sale, fetiţa continuă:

— Uneori, am într-adevăr impresia că trăiesc alături de un membru C.I.A!

Jordan încercă de bine de rău să rămână serios până ce fetiţa ieşi din încăpere.

— Chiar ghiceşte cine este ucigaşul de la capitolul al doilea?

— I se întâmplă adesea. Este foarte isteaţă. La patru ani, ştia să citească.

— Ce copil extraordinar!

Veronica nu răspunse imediat, apoi se lansă. Dintr-o dată.

— Mă bucur că o apreciezi, Jordan... pentru că este fiica

ta.

El se încruntă. Chiar dacă auzise dezvăluirea ei, nu părea să-i fi înregistrat cuvintele.

— Vrei să spui că doreşti ca eu să-i fiu tată, nu-i aşa?

— Nu. Vreau să spun că tu *eşti* tatăl ei.

Jordan nu făcu nici un gest. Chipul îi rămase impasibil. Singurul semn al tulburării lui erau ochii care se micşorară uşor.

— Despre ce vorbeşti?

—Holly este fiica ta. S-a născut la puţin timp după despărţirea noastră.

Jordan se ridică şi o privi o vreme în tăcere. Privirea lui fără nici o expresie nu lăsa se se vadă nimic din îngrozitoarea lui dezamăgire.

— Ţi-a trebuit destul de mult timp ca să-mi spui de existenţa ei! remarcă el.

— Prea mult timp, într-adevăr, sunt conştientă de asta. Abia acum îmi dau seama. Dar au existat unele motive care m-au împiedicat s-o fac...

— Da, bănuiesc, îi tăie el vorba liniştit. Şi ghicesc de asemenea fără mare greutate motivele care te-au determinat acum să mi-o prezinţi. Din păcate, sunt obişnuit cu chestii de astea, cu acest gen de şantaj, cu astfel de intrigi sordide.

Veronicăi i se tăie răsuflarea. Dispreţul pe care-l conţineau aceste cuvinte o răni până în adâncul sufletului. Preţ de o clipă, încercă să se amăgească, sperând că liniştea aparentă a interlocutorului său se datora surprizei pe care i-o provocase această veste. Dar acum, ştia despre ce era vorba. El nu era surprins, era furios.

— Jordan, îmi imaginez ce-ţi trece prin minte...

El îi adresă un zâmbet glacial.

— Nu cred, Veronica, şi sper spre binele tău că nu ştii ce gândesc, pentru că nu ți-ar plăcea deloc.

— Dar ascultă-mă, cel puțin!

— Asta am făcut încă de la începutul serii, îi aminti el încetişor. Şi trebuie să recunosc, Veronica, eşti foarte tare. Puțini oameni, fie bărbați sau femei, pot să se laude că m-au dus aşa cum ai făcut tu!

— Cum poți să spui asta, Jordan?

— Haide, Veronica! Vei continua să mă asiguri că ne-am întâlnit din întâmplare astă seară, la cafenea?

— Nu, recunoscu ea. Te-am urmărit.

— M-ai urmărit? repetă el. Mă urmăreşti de mai multe zile, nu-i aşa? Atunci când mi s-a părut că te-am zărit, n-am visat. Chiar erai acolo.

— Trebuia neapărat să te văd singur. Era foarte important. Te rog, Jordan...

El începu să vorbească cu o voce monotonă, ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi.

— Şi astă seară, când am intrat în cafenea, tu erai la câțiva metri în urma mea. Ai aşteptat momentul strategic şi...

Jordan oftă adânc.

— Şi eu am căzut în capcană. Mai înainte, tu te-ai informat deja asupra contului meu în bancă, asupra situației mele matrimoniale. Dacă ar fi existat o femeie, aceasta te-ar fi stânjenit în intrigile tale...

— Nu! Nu-i adevărat! Nu-i aşa...

—Dar tocmai ai recunoscut că mă urmăreai de câteva zile, aşteptând răbdătoare clipa când eu voi lăsa garda jos

pentru ca tu să-ți pui planul în acțiune. Dar ți-ai calculat prost lovitura, dragă Veronica. Ca să reuşeşti în astfel de afaceri, este mai bine să-ți alegi un bărbat cu care să te fi culcat.

— Dar noi...

— Eu nu am făcut niciodată dragoste cu tine. în ciuda anilor mulți care s-au scurs de atunci, n-am uitat nimic. Contai probabil pe memoria mea slabă, dar ceea ce tu n-ai ştiut este faptul că eram nebun după tine, că te doream cumplit. îmi petreceam zilele şi nopțile imaginându-mi cum ar fi să te țin în sfârşit în brațe. Visam la tine în loc să-mi văd de treabă.

— Şi de aceea te-ai debarasat de mine, nu-i aşa? S-ar fi putut ca eu să-ți stau în calea ambițiilor, a reuşitei tale profesionale.

El făcu un gest plictisit.

— Ce mai contează acum? Ştiu că noi n-am făcut dragoste niciodată, pentru că dacă s-ar fi întâmplat...

Jordan tăcu brusc. N-o să recunoască acum, aici, în fața ei, că dacă s-ar fi dăruit unul altuia, chiar numai o dată, el n-ar fi putut să uite.

încetul cu încetul, starea de şoc, amorțeala în care-l cufundase dezvăluirea ei, se risipea. Privirea i se limpezea şi o vedea în sfârşit în adevărata ei lumină pe femeia pe care fusese pe punctul de a o iubi mai mult decât orice pe lume, de a o adora ca pe o zeiță. Visul minunat care-l vrăjise se transforma într-o farsă sordidă pusă în scenă pentru bani. Simți cum o mână de fier îi zdrobea inima. Durerea era atât de atroce încât trebui să se țină de consola şemineului pentru a-şi regăsi echilibrul.

— Şi iată că dintr-o dată, continuă el, după toţi aceşti ani, scoţi din pălărie, ca un iluzionist sau prestidigitator, un copil care nu-mi seamănă deloc şi despre care afirmi că este fetiţa mea. Cu cine crezi tu că vorbeşti? Cu ultimul imbecil? N-am văzut în viaţa mea o manevră mai josnică, mai stupidă...

închise ochii şi vocea lui căpătă deodată o intonaţie ciudat de aspră.

— De ce ai făcut asta?

Tulburată, Veronica întinse mâinile spre el, dar înainte ca să-l poată atinge, el se reculese şi chipul îi luă o expresie extrem de dură. Când deschise ochii, în ei nu mai era nici o urmă de emoţie sau de slăbiciune.

— N-am să-ţi dau nici o centimă. Copilul acesta nu este al meu şi tu ştii foarte bine.

Se îndreptă spre uşă şi apoi se întoarse o ultimă oară.

— Nu încerca să mă mai contactezi, Veronica. Să nu-mi scrii, să nu mă suni, să nu faci nimic care mi-ar putea aminti că exişti. în interesul şi spre binele amândurora, este mai bine să te uit. Cât mai repede cu putinţă.

Capitolul 3

Kate Adams ieşi din biroul lui Jordan Cavendish şi închise încetişor uşa în urma ei. Brenda, asistenta ei, o privi cu simpatie.

— Nu se simte mai bine?

Kate oftă. în jur de vreo cincizeci de ani, cu înfăţişarea calmă a unei mame, ea îşi îndeplinea multiplele atribuţii fără să se lase impresionată nici de furiile patronului ei nici de farmecul lui. Era întruchiparea calmului, eficacităţii, dar, chiar şi ea, trebuia să recunoască faptul că de la o vreme devenise insuportabil.

—Nicidecum. Dispoziţia lui se înrăutăţeşte pe zi ce trece.

— Asta a început exact după întoarcerea lui de la New York unde s-a dus să rezolve problemele cu Wainright, îşi aminti Brenda. Parcă mi-ai spus că totul a decurs bine?

— într-adevăr, afacerea a fost un succes. Dar tu ai dreptate, de atunci se poartă el ca un urs morocănos.

La adăpostul biroului său, Jordan Cavendish ştia că secretarele lui se întrebau probabil asupra cuazelor proastei lui dispoziţii. „N-au decât să vorbească, mormăi el. Să bârfească oricât or vrea!“ Se gândi că niciodată ele nu vor reuşi să se apropie de adevăr.

Nu-şi ierta nici acum uşurinţa cu care înghiţise baliver-nele pe care i le turnase Veronica. îl revolta faptul că putuse să fie atât de uşor înşelat. Acum îşi dădea seama că melancolia, nostalgia lui din acea seară fusese provocată de scurtele apariţii ale Veronicăi pe stradă. Amintirile ascunse atâta vreme în adâncul sufletului ieşiseră la suprafaţă. Şi el, care avusese naivitatea să creadă că întâlnirea lor fusese

rodul întâmplării, un semn al destinului.

Când plecase de la apartamentul Veronicăi, se întorsese direct acasă. îşi jurase că ea nu-l va mai prinde vreodată, că întorsese foaia o dată pentru totdeauna. Dar când închidea ochii, îi revedea chipul încântător, zâmbetul fermecător.

Preț de câteva ore, îşi imaginase că viața lui se va schimba, că în existența lui aridă şi searbădă de om de afaceri se ivea în sfârşit un izvor cu apă limpede cu care şi-ar putea potoli setea. Dar toate astea nu fuseseră decât înscenări, o farsă jucată cu abilitate pentru a-l prinde mai bine în capcană! Ea calculase totul, planificase cea mai mică sursă de emoție.

Reamintindu-şi unele fraze pe care el i le spusese în momentele de bucurie a revederii, îşi pierduse până la urmă stăpânirea de sine şi cu o singură lovitură de pumn spărsese o măsuță fragilă de sticlă.

Trecuseră săptămâni după săptămâni, dar durerea continua să-l chinuiască, vie, fără milă. îşi plângea iluziile pierdute şi spulberarea unei vechi şi duioase amintiri. Până la dispariția ei, el nici nu-şi dăduse seama cât de mult ținuse la ea.

Se mişcă puțin prin birou, se strădui să se desprindă de această visare. încăperea era cufundată în semiîntuneric. Puțin mai devreme, coborâse jaluzelele ca să se protejeze de soare. Acum, ziua era pe sfârşite. Se duse până la fereastră, trase storurile, aruncă o privire distrată la clădirea din față... şi deodată încremeni, țintuit pe loc de spectacolul pe care-l avea sub ochi.

Doi bărbați cățărați pe scări înalte, cu găleți şi bidinele, tocmai lipeau un poster uriaş pe peretele rezervat în acest

scop. Afişul la care oamenii potriviseră ultimul panou reprezenta o femeie goală, într-o poziţie graţioasă, sub o inscripţie care spunea: *Jezebel şi nimic altceva.* Totul degaja o impresie de eleganţă, de fineţe, de... modestie aproape. Oh! Fireşte, se vedea bine conturul voluptuos al şoldurilor, spatele superb, gambele suple. Poza din semiprofil a manechinului permitea să se vadă doar un sân, superb şi el. Cu o aureolă de păr blond-roşcat, tânăra zâmbea dulce, uşor provocator. Suficient cât să atragă privirile oricărui bărbat demn de acest nume!

Cu buzele strânse, aproape albe, Jordan privea fix chipul Veroncăi, apoi trupul ei încântător, trup pe care visase să-l posede, dar pe care nu-l văzuse niciodată cu ochii lui. Şi iată că acum acest trup era expus pe un perete de cinci metri pe patru, gol, tulburător. îl cuprinse o furie, o frustrare de nedescris, şi o dorinţă irezistibilă de a striga, de a-şi urla durerea. Dar ca întotdeauna, reuşi să se stăpânească... Doar cei slabi îşi etalau sentimentele în văzul lumii. El, Jordan, era de o altă spiţă! în loc să se plângă, el acţiona...

*

* *

Pentru prima oară de luni de zile încoace, Veronica îşi îngădui să spere. Câştigase mulţi bani pozând pentru prima serie de afişe comandate de firma care lansa parfumul *Jezebel* şi echipa comercială îi promisese un contract în regulă dacă vânzările demarau bine. Pe de altă parte, bancherul ei o asigurase că, dacă va avea un contract, el va putea să-i aprobe un împrumut substanţial.

Fotograful nu mai contenea cu elogiile privind calităţile ei de model şi Sally o chemase s-o informeze că

primele rezultate ale campaniei se anunţau foarte promiţătoare. Holly era aproape salvată!

Poate că la urma urmei era mai bine ca ea să se descurce singură pentru a finanţa operaţia fiicei sale, chiar dacă pentru asta trebuia să accepte ca ochi străini s-o contemple goală pe toate zidurile capitalei.

Când îi explicase lui Derek, administratorul ei, în ce anume constă noul ei contract, acesta pălise, apoi îşi reconfirmase imediat cererea în căsătorie, dovedindu-i prin asta profunzimea afecţiunii lui şi faptul că nu făcea mare caz de faimoasele afişe. Reacţia lui o mişcase adânc şi ea ar fi vrut să-i poată răspunde da la propunerea lui, dar amintirea sărutului pătimaş al lui Jordan era încă prea vie în mintea ei. Sincer vorbind, nici nu se putea gândi să devină soţia lui Derek atâta timp cât nu-şi va exorciza demonii, nu va alunga fantoma dragostei sale vechi.

Dar fantoma lui Jordan nu se lăsa alungată atât de uşor. O bântuia tot timpul, îi reproşa că-l minţise, că-l rănise cu cruzime. Ar fi vrut să-şi poată şterge din minte imaginea chipului lui uluit, nedumerit, a privirii încărcate de dezamăgire şi de dispreţ. Dar orice ar fi făcut ca să scape de toate astea, nu reuşea.

Se auzi sunând telefonul. Veronica răspunse. Era Sally. Cu sufletul plin de speranţă ea aştepta vestea cea bună a contractului.

— Ronnie, nu ştiu cum să-ţi anunţ o veste proastă.

Mâna Veronicăi se crispă pe receptor.

— Dă-i drumul.

—Cei de la *Jezebel* nu mai vor să pozezi pentru ei. Campania publicitară a fost anulată printr-un ordin venit

de sus.

Disperarea aproape că o sufocă. Nu era cu putință, nu acum, atât de aproape de țintă!

— Dar cum? De ce? reuşi ea să articuleze cu o voce slabă. Directorul însuşi a zis că afişele erau foarte frumoase şi că vânzările au început să crească!

— Directorul este în continuare foarte mulțumit de campania publicitară, răspunse Sally, dar nu mai hotărăşte el ce să facă. Firma de cosmetice a fost cumpărată de un puternic grup financiar şi primul lucru pe care l-a cerut Jordan Cavendish, noul proprietar, a fost să ceară oprirea campaniei.

Veronica încremeni.

— Jordan Cavendish?

— Da. *Jezebel* face acum parte din Cavendish Holding. De ce? Habar n-am, pentru că până astăzi acest grup nu părea interesat de produsele de lux.

— Eu ştiu de ce, mormăi Veronica.

— Ce spui?

— Nimic.

îi povestise prietenei sale despre demersul pe care-l făcuse pe lângă tatăl lui Holly, dar niciodată nu menționase numele lui Jordan şi acum se felicita pentru asta.

— îți mulțumesc că mi-ai spus, Sally.

închise telefonul şi rămase pe gânduri, încremenită. Nu-i venea să creadă că aşa ceva fusese cu putință. Nu se îndoia de faptul că Jordan putea fi nemilos, dar ca să cumpere fără ezitare o societate cu singurul scop de a se răzbuna pe ea, asta o surprindea peste măsură.

Brusc, îşi luă poşeta, îşi puse paltonul şi se repezi în

ascensor. Ajunsă în stradă, strigă după un taxi, se urcă în el şi indică şoferului adresa biroului lui Jordan. Era ferm hotărâtă să-l vadă, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să înfrunte o armată de secretare ostile. Disperarea îi dădea aripi. Asemeni unei tigroaice, era în stare de orice ca să-şi apere puiul ameninţat.

în holul imobilului, se îndreptă direct spre lifturi şi, după ce consultă la repezeală lista întreprinderilor aflate aici, apăsă pe butonul etajului cinci. Ajunse la recepţia firmei Cavendish fără să privească nici în stângă nici în dreapta.

— Aş putea afla numele dumneavoastră, vă rog?

Veronica îi răspunse fără tragere de inimă şi se pregăti de
luptă. Dar femeia se mulţumi să-i deschidă doar uşa.

— Iat-o, o anunţă ea.

Veronica îl auzi pe Jordan ordonând să nu fie deranjat sub nici un pretext, apoi uşa se închise încetişor şi ea se trezi singură în faţa duşmanului.

— Te aşteptam, zise Jordan.

— Eşti un monstru fără inimă, nu te dai în lături de la nimic ca să-ţi potoleşti setea de răzbunare! Mă îngrozeşti!

Jordan păli.

— Dacă ai venit aici ca să mă insulţi, gândeşte-te că aş putea foarte bine să-ţi răspund cu aceeaşi monedă. Nici ceea ce mi-ai făcut tu nu este prea frumos. Ce zici?

— Eu n-aş fi mers niciodată până la a-ţi lua pâinea de la gură. Ai uitat deja ce înseamnă să fii sărac, Jordan? îţi mai aminteşti măcar gustul disperării?

— Mi-ai demonstrat, într-adevăr, deunăzi, până la ce

josnicii te poate aduce disperarea. într-un asemenea caz, minciuna este doar un fleac, nu-i aşa?

— Nu te-am mințit niciodată...

— Las-o baltă! N-o s-o luăm iarăşi de la capăt. Mi-ai înşirat o serie de minciuni, una mai gogonată ca alta! Dar asta nu ți-a fost de ajuns. A trebuit să împingi neruşinarea până la a mă sfida sub propria mea fereastră, expusă goală-puşcă pe afişe imense de patru metri pe cinci! Priveşte...

îi arătă cu degetul peretele din față, unde doi oameni se ocupau cu desprinderea afişului publicitar pentru *Jezebel*.

— Și atunci, atotputernicul Jordan Cavendish n-a ezitat să cheltuiască milioane pentru a mă face să dispar din peisajul lui! Trebuie să fie formidabil să te bucuri de o asemenea putere, fără să-ți pese de viețile pe care le distrugi.

—Ah, nu! Te rog, fără melodramă! N-o să-ți ia prea mult timp să cauți şi să găseşti o nouă victimă!

— Singura victimă pe care o văd în această clipă este Holly! strigă ea, cu vocea gâtuită de lacrimi. Cu banii pe care i-aş fi câştigat cu aceste afişe, aş fi putut s-o salvez. Dar ce-ți pasă ție de asta, nu-i aşa? Ce importanță are viața unui copil față de profiturile uneia din societățile tale? Dar dă-mi voie să te previn, Jordan: dacă Holly moare din cauza ta, am să te fac să plăteşti foarte scump asta!

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre fiica *ta* care este pe moarte!

— Iarăşi o minciună? Când am văzut-o, părea plină de sănătate.

Dar nu putu să nu se gândească la felul lent, cu multă precauție, în care fetița se mişca.

—Are o malformație cardiacă, îi explică Veronica. Trebuie operată, dar asta costă scump şi eu nu am posibilitatea de a face o asemenea cheltuială deocamdată.

— O operație de acest fel se poate face în orice spital de stat, unde nu trebuie să plăteşti nici un ban. Ai asigurare.

— Ştiu, dar pentru asta ar trebui ca Holly să fie considerată un caz urgent, şi aici lucrurile se complică.

El o privi neîncrezător.

— Nu se poate.

— Aşa este, dar medicul care a examinat-o ultima oară mi-a spus că listele de aşteptare pentru acest gen de operație sunt atât de lungi încât sunt considerate cazuri urgente doar bolnavii care mai au de trăit doar câteva ore! A adăugat că, în stadiul de boală în care se află Holly, ar putea să mai ducă o viață cât de cât normală încă vreo câteva luni, că operația n-ar fi cu adevărat urgentă decât atunci când ar începe să-şi piardă cunoştința! Dar sunt deja şase luni de când şi ea aşteaptă să fie operată. Devine pe zi ce trece mai slăbită, iar numele ei nu a avansat nici cu un număr pe listă. Singura ei speranță acum este operația într-o clinică particulară, dar acolo este cumplit de scump: douăzeci de mii de lire.

Glasul Veronicăi se frânse, dar încercă să se stăpânească. Trebuia să se facă ascultată, pentru ca el să înțeleagă situația disperată în care se afla. Când în sfârşit putu din nou să vorbească, ridică privirea şi văzu că Jordan se apropiase de ea.

— Deci asta era, mormăi el. Nu-i de mirare că ai încercat totul ca să poți face rost de bani. Dar de ce n-ai

venit să-mi explici asta pur şi simplu, liniştită? Doar, odinioară, am fost... prieteni foarte buni şi ai fi putut să apelezi la mine ca să te ajut. Nu era nevoie să pui la cale tot acest scenariu, să-mi spui poveşti.

— Nu ţi-am spus poveşti, protestă ea cu încăpăţânare. Eşti tatăl lui Holly, fie că tu doreşti sau nu.

— Dacă este aşa, de ce n-ai venit să-mi spui măcar acum şase luni?

—De parcă atunci m-ar fi ajutat cu ceva! Pe vremea aceea, aveam mari speranţe că pot aduna suma respectivă eu însămi, dar unul din contractele care mi-au fost propuse nu s-a concretizat iar celălalt nu mi-a adus atâţia bani câţi prevăzusem. înainte să mă hotărăsc să fac apel la tine, am încercat toate căile posibile şi imaginabile...

— Mulţumesc! Câtă încredere, câtă amabilitate! Nu credeam că merit aşa ceva.

— Ştiam că nu puteam să te conving uşor, dar nici măcar o clipă nu m-am îndoit că vei refuza pur şi simplu să mă asculţi.

— Ştiai deci că nu voi fi uşor de convins. Şi probabil din acest motiv ai pus în scenă această emoţionantă farsă! Ai încercat să mă înduioşezi, să mă emoţionezi într-atât încât, înnebunit de dorinţă, să fi crezut tot ce voiai tu să mă faci să cred, inclusiv că eu eram tatăl copilului tău, când noi nici măcar n-am făcut dragoste vreodată.

— Ba da! îţi jur!

— Veronica, te rog! Dacă ar fi adevărat, mi-aş aminti.

— Nu şi în starea în care erai când am făcut dragoste. Era pe vremea când îţi pregăteai nişte examene. Erai răcit, aveai febră şi o durere de cap cumplită care te împiedica să

lucrezi. Eu am adunat toți banii pe care-i aveam în sertar şi am reuşit să cumpăr o jumătate de sticlă de whisky, cu care am pregătit un grog. îți era sete şi ai băut totul foarte repede. Prea repede. Ai ațipit... şi atunci...

Atunci, ea îl luase în brațe, încercase să-i arate dragostea ei pe care nu îndrăznea s-o exprime în cuvinte. El rămăsese mult timp astfel, cu capul sprijinit de pieptul ei, cu ochii închişi, ghemuit lângă ea.

Ea îl sărutase cu tandrețe. îl credea adormit profund, dar deodată el o strânsese mai aproape. Mâinile lui deveniseră mai îndrăznețe, mângâierile mai exigente. Cuprinşi de o pasiune pe care nici unul nici celălalt nu mai putuse s-o stăpânească, se abandonaseră dragostei pentru prima şi ultima oară.

Veronica se ridică. Jordan nu-şi lua ochii de la ea.

— Şi atunci?

— Atunci, ne-am iubit.

Jordan nu zise nimic şi Veronicăi îi trebui mult curaj ca să continue:

— Dimineața, la trezire, păreai că nu-ți aminteşti nimic din tot ce s-a petrecut iar eu nu m-am putut hotărî să-ți spun. Poate că ar fi trebuit s-o fac, dar mă simțeam atât de vulnerabilă, atât de descumpănită...

Ea oftă, apoi spuse:

— întotdeauna este mai uşor să analizezi situația după...

— Dar când te-ai trezit însărcinată, ai fi putut să-mi spui.

— Imposibil. îmi spuseseşi foarte limpede că nu mă voiai. De comun acord, am hotărât să ne păstrăm amândoi libertatea, orice ar fi. Fără legături, fără angajamente. Dacă

Holly n-ar fi avut această malformaţie cardiacă sau dacă eu aş fi reuşit să adun singură destui bani ca s-o pot opera, nu ţi-aş fi spus niciodată că ai o fiică. Acesta este adevărul, Jordan. îţi jur. Cu siguranţă că nu ai uitat cum erai în seara aceea.

— îmi amintesc de răceală şi de whisky. îmi amintesc că m-am cufundat repede într-un somn adânc şi că la trezire m-am simţit mult mai bine. Dar... în rest...

Făcu un gest de neîncredere.

— Am făcut dragoste, repetă ea. Iar Holly este rodul acelei nopţi de pasiune.

Chipul încântător al femeii era ridicat spre el şi ochii ei îl implorau. Jordan întinse mâna ca să-i mângâie obrazul, dar în ultimul moment îşi opri gestul şi se îndepărtă cu un pas. Se duse la fereastră şi rămase acolo, întors cu spatele, tulburat de sentimente contradictorii care se dezlănţuiseră în el. Ar fi fost atât de uşor s-o creadă, să se încreadă în ochii ei mari inocenţi şi puri.

Dar ea îl înşelase deja o dată. El nu trebuia să uite că Veronica se lupta pentru copilul ei şi că în acest gen de luptă, toate loviturile erau permise. Ce imbecil era! Fusese cât pe ce să cadă din nou în capcană!

Veronica văzuse gestul pe care el îl schiţase spre ea, simţise dorinţa lui de a-i acorda încredere şi, imediat după aceea, reacţia lui de apărare. în timp ce el stătea la fereastră, ea îi fixa spatele, ţinându-şi răsuflarea, rugându-se. Dar înainte chiar ca el să se întoarcă, ea înţelese din atitudinea lui hotărâtă că rugăciunile ei nu fuseseră ascultate, că el rămânea de neînduplecat.

— Veronica, îţi propun un târg. Eu nu cred în

povestea ta şi n-am să cred niciodată. Pentru ca lucrurile să fie limpezi între noi, aş vrea să-mi semnezi o hârtie în care să declari că nu eu sunt tatăl lui Holly şi că renunţi la orice revendicare în acest sens.

— Şi de ce ar trebui să accept un asemenea document?

— Pentru că dacă accepţi, eu voi plăti operaţia fiicei tale. îţi voi da tot ce vei avea nevoie, cu condiţia să am semnătura ta pe acest document.

Veronica îl privi uluită, întrebându-se cum de ajunseseră până aici. Era vorba despre viaţa fiicei sale, în schimbul unei minciuni neruşinate. Se întoarse şi-şi trecu distrată mâna prin păr. Zări prin fereastră panoul de afişaj pe care cei doi muncitori terminaseră să-l cureţe de poza ei efemeră. Fusese ultima ei speranţă şi el i-o distrusese la fel cum te debarasezi de o insectă stânjenitoare. Acum, nu mai avea alternativă.

Se întoarse din nou cu faţa spre el.

— Foarte bine, zise ea. Accept.

— Te-ai gândit bine? După asta, nu vei mai putea niciodată să pretinzi că Holly este fiica mea. Recunoşti că toată povestea asta este o pură invenţie din partea ta. Este limpede, nu-i aşa?

—Voi semna tot ce vrei, zise ea, atât de încet încât el abia o auzi, numai ca Holly să fie salvată.

— Perfect. Să trecem la treabă!

îi arătă un scaun pe care să se aşeze, el se aşeză la rândul lui la birou şi luă o hârtie şi un creion.

— Cine este medicul care o tratează pe Holly?

Ea îi spuse numele acestuia, numărul de telefon şi ultimul diagnostic al lui Holy. El notă câteva cuvinte pe

hârtie, apoi îi ceru lui Kate, secretara, să-l sune. După câteva minute, data operației era deja fixată pentru săptămâna următoare. Pentru Jordan Cavendish totul era atât de simplu!

— Operația se va efectua la clinica Jameson, zise Jordan după ce închise telefonul. Este foarte modernă şi confortabilă iar tu vei putea să stai lângă ea cât vei vrea. Doctorul mi-a spus că totul ar trebui să decurgă foarte bine şi că fiica ta se va reface foarte repede.

— Mulțumesc, murmură Veronica. Nu ştiu cum să...

Se străduia să-şi rețină lacrimile dar nu reuşi. Toată încordarea, toată spaima adunată în aceste ultime luni, se revărsau dintr-o dată. îşi ascunse fața în mâini şi începu să suspine.

Jordan îşi înfipse unghiile în palme. Cât de mult ar fi dorit s-o poată cuprinde în brațe, s-o consoleze! Dar în aceeaşi măsură, era nerăbdător s-o alunge din viața lui, să n-o mai vadă niciodată! Femeia asta îl înnebunea! Cu ea alături, îşi pierdea orice control.

—Haide, zise el în sfârşit pe un ton ursuz. Nu mai plânge, n-ai de ce.

înconjură biroul, se duse la micul bar amenajat în bibliotecă şi turnă coniac într-un pahar pe care apoi i-l întinse.

— Bea asta, zise el autoritar.

Veronica sorbi câteva înghițituri şi se simți mai bine. în timp ce ea îşi recăpăta stăpânirea de sine, Jordan se aşeză la maşina de scris. Câteva clipe mai târziu, puse în fața ei două foi dactilografiate cu acelaşi conținut fiecare, prevăzând că Holly Grant, fiica Veronicăi Grant, nu este

copilul lui Jordan Cavendish şi că numita Veronica Grant nu va mai face niciodată vreo reclamaţie în acest sens.

— Asta-i tot? întrebă ea, surprinsă.

— Da. Dar la ce te aşteptai?

—Nu ştiu. îmi imaginam... o armată de avocaţi, o mulţime de acte...

—Prefer ca totul să rămână între noi. Secretara mea poate asista la semnarea acestor documente, fără ca să aibă cunoştinţă de conţinutul lor.

Veronica se simţi uşurată. Se temuse că va trebui să apară în faţa unor oameni ai legii. Ridică privirea spre interlocutorul său pentru a-i mulţumi că o scutise de această umilinţă, dar deja el ajunsese la uşă şi-şi chema secretara. Kate Adams veni şi, în prezenţa ei, amândoi semnară foile de hârtie. Apoi, la rândul ei, secretara semnă şi ea, după ce Jordan acoperi textul documentelor.

După ce rămaseră iarăşi singuri în încăpere, Jordan îi întinse un exemplar şi-l păstră pe celălalt.

—Acum, că am pus la punct această problemă, nu mai ai de ce să-ţi faci griji. Facturile îmi vor fi trimise direct mie. De fapt, nici nu va mai fi nevoie să ne vedem.

Porni înaintea ei spre uşă.

—Jordan, aşteaptă, dă-mi voie măcar să-ţi mulţumesc...

— Nu-mi datorezi mulţumiri. Nu fac decât să mă achit de o datorie mai veche.

— Ce vrei să spui?

— Datorită îngrijirilor tale şi a whisky-ului pe care l-ai adus, eu am putut să-mi trec examenele.

— Dar mi-ai înapoiat deja banii pe care-i dădusem pe whisky!

— Datoria mea față de tine depăşeşte cu mult costul unei sticle de băutură. A reuşi la acele examene era tot ce-mi doream mai mult pe lume.

— Aşadar, suntem chit. Pentru că sănătatea lui Holly este tot ceea ce contează pe lume pentru mine.

Ochii începură să-i strălucească şi Jordan îşi ținu răsuflarea în fața acestui chip frumos radiind de fericire. Tânăra femeie părea că radiază o lumină interioară. Pe lângă această bucurie evidentă, propria lui viață i se păru dintr-o dată cenuşie, chiar tristă.

Deschise uşa, nerăbdător dintr-o dată să scape de ea.

— îmi pare rău că te grăbesc, dar în dimineața asta am foarte mult de lucru, şi aşa am pierdut mult timp.

Capitolul 4

în picioare în fața ferestrei hotelului său parizian, Jordan privea distrat fațadele minunatelor clădiri vechi din fața lui. Din apartamentul său aflat în hotelul Ritz avea o priveliște extraordinară spre piața Vendome, un model de frumusețe şi echilibru, dar toate aceste minuni îl lăsau indiferent. Era preocupat doar de întâlnirea importantă pe care o avea cu preşedintele unui grup bancar francez. Avea nevoie de sprijinul lui pentru un proiect internațional.

Când auzi telefonul, făcu o grimasă agasată.

— Alo!

îi răsună în ureche râsul un pic răguşit al Lorraynei.

— Ghici, cine este?

Jordan îşi stăpâni indispoziția.

— Lorrayne! Ce surpriză! Tocmai voiam să-ți telefonez, adăugă el, mințind cu aplomb. Voiam să-mi cer scuze că am anulat cina noastră din seara aceea. în ultima clipă, am fost nevoit să asist la o şedință neprevăzută.

— Te iert, dragule. Nu sunt eu întotdeauna extraordinar de indulgentă cu tine?

— Eşti generozitatea întruchipată. Cum mai este vremea în Anglia? Pun pariu că plouă.

— Poate, dar eu nu sunt în Anglia.

— Dar unde eşti?

— La Paris. în holul hotelului tău.

— Ce faci aici?

— N-aş putea spune, dragul meu, că dai dovadă de un entuziasm delirant la gândul că mă vei revedea! Am plecat să-mi petrec câteva zile la Veneția şi m-am hotărât să mă

opresc o zi în Franța ca să te salut. De ce n-ai veni să bem un pahar în camera mea?

— Cu plăcere...

— Camera 54!

închise şi-şi trecu o mână peste față cu un gest obosit care-i devenise obişnuit de o vreme încoace. Nu prea avea chef să-i facă o vizită Lorraynei, dar pe de altă parte poate că era mai bine decât să stea singur şi să rumege gânduri negre. I se întâmpla mult prea des în ultima vreme.

Nu mai era supărat pe Veronica pentru că-l înşelase. Se lupta pentru fiica ei şi lui i se părea acum normal ca ea să se folosească de toate mijloacele pe care le avea la dispoziție pentru a o salva. Nu, ceea ce-l tulbura acum era altceva, ceva mai nedefinit, mai profund. Când o văzuse pe Veronica radiind de fericire la gândul că fiica ei va fi în curând vindecată, el nu se putuse împiedica să se simtă ca un mic cerşetor, în ajun de Crăciun, în fața unei vitrine cu jucării...

*

* *

Câteva clipe mai târziu, bătea la uşa Lorraynei. Ea îi deschise zâmbind şi, o dată în plus, el se gândi că este un norocos, văzând-o atât de frumoasă. Avea vreo treizeci de ani, părul castaniu, ochi mari şi verzi, tenul alb. Se îmbrăca foarte rafinat şi astăzi, alesese culori de toamnă care-i veneau de minune.

—Bietul de tine, zise ea invitându-l să intre. Cât de obosit pari!

— Nu mai mult decât de obicei, răspunse el sec, exasperat de tonul ei posesiv, matern.

— Ştiu că ai fost foarte ocupat, se grăbi ea să adauge, pentru că ne-am văzut destul de rar în ultima vreme.

îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi continuă pe un ton alintat:

— M-ai cam neglijat.

— De aceea ai venit aici?

Ea rămase nemişcată, cu buzele la câţiva centimetri de ale lui, şi izbucni în râs.

— Nici vorbă! Nu ţi-am spus că sunt în drum spre vila mea din Veneţia? La Torcello, mai exact.

Se desprinse repede de el şi se îndreptă spre bar.

— Este o pură întâmplare că astă seară mă aflu la Paris, dar recunosc că mi-am rezervat un apartament la Ritz pentru că ştiam că tu adori acest hotel.

Se auzi o bătaie în uşă.

—Jordan, deschide tu dacă vrei! Vin şi eu imediat, îi zise Lorrayne înainte să dispară în dormitor.

Un angajat al hotelului intră, împingând înaintea lui o masă rulantă încărcată cu de toate. Lorrayne se gândise la tot: mâncăruri rafinate şi o sticlă de vin vechi pe care ştia că el îl preferă.

— Mi-am permis să comand cina, zise tânăra femeie reapărând în salon după plecarea chelnerului. Suntem mult mai liniştiţi aici, nu crezi? Este mai intim.

— Cu atât mai mult cu cât ţi-ar fi fost destul de greu să cobori la restaurant în ţinuta asta! remarcă Jordan privindu-i dezabieul din muselină neagră.

Sub acesta se întrezărea o cămaşă de noapte din mătase, foarte decoltată, foarte provocatoare, destinată unor

scopuri destul de limpezi.

în timp ce gustau din felurile de mâncare ce făceau onoare bucătăriei franțuzești, cei doi trăncăniră verzi și uscate. Lorrayne avea o limbă de viperă și știa să se folosească cu umor de ea pentru a-și vorbi de rău cele mai bune prietene sau cunoștințe. Jordan râdea, dar râsul lui era forțat. Niciodată până acum nu-și dăduse seama că spiritul prietenei se punea în valoare numai în detrimentul unora sau altora.

— Nu știam că ai de gând să te duci la Torcello, zise el în timp ce-și beau cafeaua.

Ea ridică din umeri.

— Ideea mi-a venit dintr-o dată. Ar trebui să vii și tu. Ți-ar face bine să te mai odihnești un pic.

El îi răspunse evaziv, își turnă un pahar de lichior de pere și se duse să se așeze pe canapea. Lorrayne veni și ea. Când se așeză, capotul de muselină îi alunecă de pe un umăr, dând la iveală o piele albă ca laptele, un decolteu amețitor.

— Nu ești atent la ce-ți spun, se plânse ea cu o voce scăzută.

— Iartă-mă.

— N-are importanță! șopti Lorrayne apropiindu-se mai mult de el. Noi nu avem nevoie să vorbim.

Se apleacă și-i atinse ușor buzele.

în mod reflex, el o înlănțui cu brațele, se strădui să-i răspundă la sărut, dar fără tragere de inimă. Parfumul ei, prea îmbătător, prea puternic, departe de a-l fermeca îl făcea, dimpotrivă, să-și dorească miresme mai proaspete,

mai nevinovate, miresme de flori sălbatice şi de primăvară... Ea se lipi de el, dar Jordan nu simţi nici o emoţie. îl obseda imaginea trupului gol al Veronicăi aşa cum el şi-l dorise atâta vreme, aşa cum şi-o dorea încă şi astăzi...

— Tare mă tem că aveai dreptate adineauri, Lorrayne, zise el cu un râs uşor jenat. Sunt mult mai obosit decât aş fi crezut. Am nevoie de o noapte lungă de somn.

Se desprinse din îmbrăţişarea ei şi se ridică.

— Vino cu mine la Veneţia. Câteva zile petrecute pe malul lagunei te vor relaxa, dragule.

— Am să-ţi telefonez dacă pot să-mi fac timp. îţi promit.

O sărută distrat pe vârful nasului şi se duse spre uşă.

— Noapte bună, Lorrayne, şi pe curând, poate.

* *

Negocierile lui Jordan cu bancherul său parizian nu-i dădură o satisfacţie deplină. Obţinu sprijinul financiar pe care şi-l dorise, dar nu la preţul sperat. Pentru prima oară de ani de zile, mintea lui era preocupată de alte griji, care nu aveau nimic de-a face cu afacerile.

Se gândea fără încetare la Veronica şi la fiica ei. îl sună pe chirurg ca să-l întrebe cum decursese examinarea lui Holly. Acesta îl linişti; totul mergea bine şi operaţia se va face în cele mai bune condiţii. în ciuda cuvintelor încurajatoare ale doctorului, Jordan continua însă să fie încordat, nervos.

Chiar în dimineaţa în care urma să aibă loc operaţia, el se duse la aeroportul Roissy. Ajuns aici, se hotărî să-i tele-

foneze Lorraynei ca s-o anunțe că vine la Veneția. Câteva zile alături de ea îl vor ajuta să-şi revină, vor restabili plăcuta complicitate amoroasă pe care o împărtăşiseră întotdeauna, o vor face pe tânăra femeie să uite comportamentul lui ciudat din seara trecută.

Aruncă o privire la ceas. Era ora unsprezece. Probabil că acum infirmierele o pregăteau pe Holly pentru operație. Veronica era aşezată lângă fetiță, atentă, îngrijorată.

Avionul spre Veneția urma să decoleze abia peste câteva ore. Avea deci timp să mănânce ceva şi după aceea s-o sune pe Lorrayne. Fără voia lui, recepționă că se pregătea să decoleze un avion spre Londra.

După ce-şi termină gustarea, se uită din nou la ceas. Nu era nici o grabă. Probabil că acum Veronica o ținea pe Holly de mână, o săruta pentru ultima oară înainte să intre în sala de operație. Fetița o liniştea cu un zâmbet somnoros din cauza preanesteziei.

— Zborul 522 spre Londra. îmbarcarea imediată la poarta nr. 35.

Jordan se ridică, se îndreptă spre un ghişeu ca să-şi cumpere bilet. De îndată ce-l va avea, o va suna pe Lorrayne. Funcționara de la ghişeu, o blondă frumoasă îmbrăcată în culorile companiei franceze, completă biletul şi i-l întinse. El îl examină cu un aer absent, apoi se încruntă.

— Ați greşit, i se adresă el funcționarei. V-am cerut un bilet pentru Veneția.

— îmi pare rău să vă contrazic, domnule, dar mi-ați indicat drept destinație Londra.

— Este imposibil, ce naiba!

— Nu vă mint. Dar dacă doriți, pot să-l anulez şi să vă completez un altul.

— Nu, zise Jordan brusc. Aveți dreptate, la Londra vreau să merg.

îşi luă geanta de voiaj şi, cu un pas hotărât, se îndreptă spre poarta 35. Câteva clipe mai târziu, urca în avionul ce pleca spre Londra.

Ce ciudat! gândi Veronica. Aşteptase, sperase la acest moment de luni de zile şi acum era îngrozită. Holly era pe masa de operație. Viața ei era încredințată unor mâini străine, ea nu mai putea interveni în nici un fel.

Chiar înainte să i se facă prima injecție ca s-o adoarmă, Veronica vrusese să-şi ia fiica în brațe, s-o strângă cu putere la piept, dar nu făcuse nimic de teamă ca Holly să nu-i ghicească spaima şi emoția. Se mulțumise să-i zâmbească, s-o sărute uşor pe vârful nasului.

De când rămăsese singură în rezervă, în fața patului gol, abia dacă îndrăznea să se mişte. I se părea că trecuseră ore de când Holly dispăruse la celălalt capăt al culoarului, palidă şi fragilă, întinsă pe o brancardă.

In sfârşit, auzi zgomote pe coridor. Se repezi la uşă şi o deschise. Chirurgul veni spre ea şi o bătu încurajator pe umăr. In câteva cuvinte, îi spuse că operația decursese bine, chiar foarte bine. Puțin după aceea, îşi făcură apariția infirmierele, împingând un pat rulant. Veronica alergă spre ele, privi îngrijorată fețişoara palidă.

— Se simte foarte bine, dar după o operație de asemenea importanță, se impune ca pacientul să fie dus în sala de

reanimare, îi explică una dintre infirmiere.

— Pot să merg şi eu?

—Lăsaţi-ne puţin timp ca s-o aşezăm în pat. Vă voi anunţa de îndată ce veţi putea veni.

*

* *

La aeroportul Heathrow, abia coborât din avion, Jordan alergă spre staţia de taxi. Fără să-i pese de ţipetele furioase pe care le stârnea în calea lui, nu mai stătu la nici o coadă si se aruncă în prima maşină disponibilă.

— Repede! Du-mă la Clinica Jameson. In timp ce maşina se strecura în circulaţia destul de aglomerată la această oră, Jordan îşi privi din nou ceasul. Va ajunge exact când Holly va ieşi din sala de operaţie. Cu puţin noroc, o va putea vedea pe Veronica înainte ca aceasta să intre în salon împreună cu fiica ei. Se întreba dacă ochii ei vor străluci atunci când îl vor vedea.

Ajuns în faţa clinicii, Jordan plăti cursa, îi lăsă şoferului un bacşiş generos şi urcă în fugă treptele de la intrare.

—Camera lui Holly Grant, vă rog? o întrebă el pe recepţioneră.

— La etajul al treilea, dar nu puteţi să...

Jordan însă dispăruse deja.

*

* *

Veronica număra minutele. Trecuse de acum o jumătate de oră de când Holly fusese adusă din sala de operaţie. Ce se întâmpla? De ce dura atâta până s-o cheme?

— Dumnezeule, te implor, se rugă ea, fă să fiu lângă ea când se va trezi.

O siluetă masculină se apropie de ea. Ridică privirea şi chipul i se lumină.

— Derek!

— Am avut un client. Cazul este dificil şi lui îi place la nebunie să vorbească mult. Am crezut că n-am să reuşesc niciodată să scap de el, zise Derek aşezându-se lângă ea. Până la urmă, aproape că l-am dat afară sub pretext că am alt client programat.

— îți mulțumesc foarte mult că ai venit. Sunt foarte mişcată, zise încetişor Veronica. Operația a fost un succes. O s-o putem vedea pe Holly peste câteva minute.

Avocatul îşi trecu brațul pe după umerii Veronicăi. Aceasta se sprijini de el, total lipsită de energie. Derek era un prieten loial şi prezența lui îi făcea bine.

Nici unul dintre ei nu auzi uşa deschizându-se. Nu-l văzură pe Jordan care, zărindu-i, încremeni, apoi se retrase fără zgomot.

— Eşti obosită? o întrebă Derek.

— Da.

— încercarea a fost dură, ştiu, dar acum sunt lângă tine.

O sărută tandru pe frunte.

— Haide, haide... Nu este cazul să mai plângi.

— Nu plâng, răspunse ea furioasă, scotocind prin poşetă în căutarea unei batiste. Dar adineauri, când am văzut-o, părea atât de micuță, atât de fragilă...

— Ai să vezi că, nu peste multă vreme, va juca şi fotbal şi va născoci tot felul de năzbâtii. O să ne amuzăm bine toți trei, zise el pentru a o încuraja, strângând-o cu putere la

piept.

Veronica îşi reţinu cu greu o remarcă usturătoare. Nervii ei, puşi la grea încercare de o vreme încoace, suportau greu acest optimism aparent.

Oinfirmieră scoase capul prin deschizătura uşii.

— Puteţi veni să-i faceţi o scurtă vizită, o anunţă ea.

Veronica sări repede. Ii aruncă lui Derek o privire scurtă
de scuză, apoi se repezi în urma infirmierei în salonul de reanimare.

* *

După o operaţie de asemenea importanţă, Veronica îşi închipuia că Holly va rămâne mai mult timp în spital, aşa că fu plăcut surprinsă când doctorul îi spuse că fiica ei putea să meargă acasă peste vreo zece zile.

— Se cicatrizează bine şi, acum că inima ei funcţionează normal, copila mi se pare plină de energie, îi explică el.

Veronicăi îi venea să-l sărute de bucurie. Ii era atât de recunoscătoare pentru ceea ce făcuse pentru fiica ei! I-ar fi plăcut să poată vorbi cu Jordan, să-l pună la curent cu reuşita operaţiei, cu buna derulare a convalescenţei lui Hollly, dar el nu-i dăduse nici un semn de viaţă. Chirurgul îi spusese că el sunase la spital ca să afle veşti despre Holly, şi atâta tot.

In această seară, ea încerca să-i scrie ca să-i mulţumească pentru ajutorul financiar, când sună telefonul şi îi auzi vocea pentru prima oară de când năvălise în biroul lui ca o nebună, cu zece zile în urmă.

— Se pare că Holly iese mâine din spital, zise Jordan fără nici o introducere.

— Da. Este minunat s-o văd din nou veselă şi vioaie...

Jordan o întrerupse, ca un om foarte ocupat pentru care fiecare minut contează.

— Mă bucur. M-am gândit la convalescența ei. Ar trebui să-şi petreacă vreo câteva săptămâni la aer curat, la țară, înainte să se întoarcă acasă.

— Nu ți-am cerut să-i oferi în plus şi un sejur într-un sanatoriu...

— Nu asta am vrut să spun. Eu am o proprietate la țară, nu prea departe de Londra, unde cred că Holly s-ar simți foarte bine. De îndată ce se va simți bine, va avea nevoie de spațiu ca să se mişte şi apartamentul tău nu are grădină.

— {tiu, Jordan, dar...

Tăcu, jenată că probabil îşi dezvăluise gândul care o preocupa.

— Nu-ți face griji, n-am să vin să vă deranjez. Eu nu mă duc acolo aproape niciodată. Accepți?

— Este... este minunat... Dă-mi voie să-ți mulțu...

— Perfect. Acum ți-o dau pe Kate ca să hotărăşti cu ea toate detaliile viitoarei tale mutări la Elmbridge, aşa se numeşte casa.

Vocea lui se îndepărtă şi Veronica îl auzi când îi spuse secretarei să preia legătura.

Kate îi explică Veronicăi că mâine va veni o maşină s-o ia de acasă, o va conduce la spital la Holly, după care le va duce pe amândouă la țară. Totul era atât de bine organizat,

atât de simplu, încât Veronica trebui să se ciupească pentru a se convinge că nu visa.

Nu se putu abţine să se simtă un pic tristă pentru Jordan, mulţumită căruia ea putea din nou să zâmbească şi să privească viitorul cu mai mult optimism, dar care se exclusese de bunăvoie de la această bucurie. El se arătase doar amabil, vorbindu-i pe un ton impersonal şi grăbit, ca şi cum ar fi scăpat de o corvoadă. Era un om de cuvânt, nimic de zis. îi promisese ajutorul lui şi-şi ducea promisiunea până la capăt. Dar cel care catadicsise să vină la spital şi să-i ridice moralul fusese Derek. Nu el.

*
* *

Când văzu limuzina luxoasă oprind în faţa casei, a doua zi dimineaţa, Veronica făcu ochii mari. Canapelele miroseau bine a piele fină şi ea se cufundă în ele cu plăcere. Bentley-ul, silenţios şi eficace, o duse la clinică. Holly era deja îmbrăcată. Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii îi străluceau de emoţie la gândul noii vieţi care o aştepta.

In maşină, Veronica îi explică faptul că se duceau să se instaleze temporar la ţară, în casa unui prieten. Holly, care adora natura, abia îşi stăpânea entuziasmul. Cu nasul lipit de geam, privea peisajul, încântată să vadă cum, încetul cu încetul, faţadele monotone ale imobilelor erau înlocuite de copaci şi câmpie.

Curând, maşina merse de-a lungul unui zid înalt de piatră şi se opri în faţa unei impozante porţi de fier forjat. Şoferul coborî s-o deschidă şi apoi intră pe o alee cu pietriş care-i duse până în faţa unei clădiri roz cu alb.

Inălţată în mijlocul unei peluze de un verde crud,

încadrată de copaci înalţi şi de ronduri de flori bine întreţinute, ai fi zis că este o casă de păpuşi. Le ieşi în întâmpinare o femeie de vreo cincizeci de ani, cu o înfăţişare plăcută.

— Eu sunt doamna Hendricks, guvernanta, se prezentă ea deschizându-le portiera. Camerele dumneavoastră vă aşteaptă.

Veronica era curioasă să vadă cum decorase Jordan locul în care-i plăcea să se refugieze departe de zgomotul şi agitaţia oraşului. Insăşi ideea că el simţea nevoia din timp în timp să se retragă de pe scena publică o mira şi, pe parcursul vizitării casei, surprinderea ei nu făcu decât să crească. Totul aici era cald, intim, aproape feminin. Parchetul ceruit din hol era acoperit cu covoare persane. Scara de lemn ce ducea spre dormitoare era luminată la nivelul palierului de două mici ferestre ogivale prin care puteai să vezi imensul parc.

Camera lui Holly ar fi încântat pe orice fetiţă de vârsta ei, cu ferestrele largi ce dădeau spre grădină, cu tapetul în culori vesele asortat cu perdelele, cu mocheta groasă. O sală de baie luxoasă o despărţea de apartamentul Veronicăi. Aceasta, la rândul ei, fu cucerită pur si simplu de patul cu baldachin din stejar masiv si perdeaua de muselină albă, de măsuţa de toaletă stil 1900, sculptată migălos, de şezlongul cu linia lui graţioasă.

După ce-şi desfăcură valizele, mama şi fiica făcură o scurtă plimbare prin grădină. Spre marea bucurie a lui Holly, descoperiră la capătul parcului bine îngrijit, cu arbuştii tunşi la linie, o zonă destul de întinsă lăsată

neîngrijită, parctic abandonată, cu un mic podeţ ce trecea peste o albie de pârâu invadată de plante acvatice şi irişi sălbatici, pâlcuri de sălcii şi ulmi tineri, o bancă veche din piatră năpădită de muşchi, o grotă în care grădinarul îşi ţinea uneltele.

La întoarcere, Veronica reuşi cu greu să-şi convingă fiica să se întindă pe pat ca să se odihnească un pic. In acest timp, doamna Hendricks o conduse să viziteze restul casei.

— Va trebui să-mi arăţi încăperile în care noi nu avem voie să intrăm, zise Veronica.

—Nu există nici una de acest fel, răspunse doamna Hendricks cu un aer mirat.

— Vreau să spun... apartamentele domnului Cavendish.

Interlocutoarea ei se încruntă uşor. De parcă n-ar fi auzit
niciodată acest nume.

— Nu este casa domnului Jordan Cavendish?

— Eu nu-l cunosc pe domnul Cavendish. Singura persoană cu care am avut de-a face este o oarecare doamnă Adams. Ea a fost cea care a vizitat casa. Dar acum, dacă mă gândesc bine, aveţi dreptate, cred că mi-a spus că lucrează pentru domnul Cavendish.

—Nu mai înţeleg nimic, murmură Veronica. Această doamnă Adams, când a venit?

— In urmă cu vreo săptămână. Patronul ei căuta o casă de închiriat.

Veronica abia îşi reţinu o exclamaţie de surprindere. Jordan îi vorbise despre Elmbridge ca şi cum proprietatea îi

aparţinea. Era însă evident acum că el o închiriase cu unicul scop de a o instala aici pe Holly în convalescenţă. Ce însemna asta? De ce ţinea atât de mult să-şi ascundă generozitatea? Se temea oare ca ea să nu deducă de aici că el începea să-şi pună întrebări în legătură cu dezvăluirile ei?

In noaptea aceasta, Veronica lăsă uşile deschise între camera ei, sala de baie şi camera fiicei sale. Inainte să se ducă la culcare, se aşeză pe marginea patului lui Holly şi-i ascultă respiraţia. Era calmă, profundă, regulată, şi tânăra femeie resimţi o extraordinară uşurare, o minunată impresie de mulţumire şi linişte. Ii fusese atât de teamă, atât de multă vreme!

Capitolul 5

Lui Holly îi mergea din ce în ce mai bine si firea ei năzdrăvană iesea din ce în ce mai mult la iveală.

— Este pentru ultima oară când mai propun să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, zise Veronica lăsându-se să cadă pe un scaun de bucătărie, cu răsuflarea tăiată. Diavolița asta mică stie acum grădina din capăt ca pe buzunarul ei si se ascunde în niste cotloane de negăsit.

Doamna Hendricks puse o ceaşcă de ceai în fața Veronicăi si aceasta o bău cu plăcere.

— Mamă, vino, n-am terminat jocul!

— Mai târziu, draga mea. Lasă-mă puțin să mă odihnesc. La vârsta mea, trebuie să mă menajez.

Holly izbucni în râs.

— După cum o spui, ai zice că esti o femeie bătrână! Veronica si fiica ei se adaptaseră perfect la viața de țară. Doamna Hendricks le gătea mâncăruri delicioase si Holly se îngrăsa văzând cu ochii. Şi Veronica, de altfel, spre marea ei disperare! Ca să remedieze această stare de lucruri şi să-şi păstreze linia, se străduia să facă gimnastică în fiecare zi şi să alerge prin parc.

Dimineața, împărtăşea jocurile fiicei sale, iar după-amia- za, o convingea cu greu să se odihnească în pat. Holly citea tot ce-i cădea în mână. Avea o minte bine organizată şi foarte deductivă, ceea ce o îndemna să prefere romanele polițiste, cele de science-fiction sau de spionaj, care-i stimulau imaginația. Una din preocupările ei favorite era să jongleze cu cifrele şi o uimise pe mama ei împrumutând de la biblioteca din colț un manual de matematică. Părea că această lectură îi trezea un interes

extrem şi-i făcea plăcere.

*

* *

Primăvara lăsase locul verii şi, adesea, Veronica profita de serile lungi şi calde pentru a-şi face exercițiile de gimnastică întinsă pe peluza din curtea interioară.

Intr-o după-amiază, tocmai îşi terminase seria de exerciții când auzi o maşină. Intrarea principală fiind de cealaltă parte a casei, nu putea să vadă cine venise, aşa că trase cu urechea, atentă la sonerie. Nu auzi nimic.

— Doamna Hendricks este plecată, îi zise ea lui Holly. Mă duc să văd cine este.

Holly bolborosi ceva fără să-şi ridice nasul din cartea pe care o citea. Veronica traversă salonul, holul de la intrare, şi deschise uşa. Rolls-Royce-ul lui Jordan era oprit în fața scării, dar nici urmă de proprietarul lui.

Tânăra femeie porni înapoi, dar ajunsă în dreptul uşii mari de sticlă a salonului, care dădea spre curtea interioară, rămase țintuită pe loc.

Sprijinit de peretele acoperit cu iederă, Jordan o contempla pe Holly, cufundată încă în manualul ei. Inima Veronicăi se strânse când îi văzu expresia atât de tristă, atât de amară. Totuşi, un zâmbet discret i se schiță curând pe buze. Părea încântat şi fascinat în acelaşi timp de concentrarea fetiței.

— Uf! Nu se poate! exclamă Holly cu un oftat de exasperare.

Veronica îşi înăbuşi un chicotit. Jordan îşi întoarse capul şi o zări. Preț de o clipă, se fixară cu aceeaşi privire amuzată, apoi Jordan izbucni în râs şi abia atunci Holly deveni conştientă de prezența lui.

— Bună ziua, zise ea, politicoasă. Te-am mai întâlnit, nu-i aşa? Eşti bun la matematică?

Adresându-i-se unui om al cărui creier funcţiona la fel de rapid - sau aproape - ca un computer şi care făcea legea în lumea afacerilor, întrebarea îl luă prin surprindere. El însă nu se simţi ofensat.

— Destul de bun, răspunse el.

— Foarte bine! In cazul acesta, o să poţi să-mi arăţi ce nu este în regulă la raţionamentul meu, zise Holly, încântată.

—Holly! protestă Veronica. Astea sunt maniere de a întâmpina un oaspete?

— Dar are dreptate, interveni Jordan. Când încerci să rezolvi o problemă, trebuie să mergi până la capăt şi să te străduieşti să găseşti soluţia. Şi eu eram exact ca ea când...

Se întrerupse brusc.

In aceeaşi clipă, Veronica îşi dădu seama că era într-o ţinută foarte lejeră şi sugestivă: nişte colanţi de dansatoare şi o bustieră. Totul îi scotea în evidenţă talia fină, şoldurile uşor rotunjite, pieptul înalt şi tare, picioarele lungi.

— Am venit să văd cum v-aţi adaptat, continuă repede Jordan.

— Foarte drăguţ din partea ta, răspunse Veronica. Dacă vrei să mă scuzi câteva clipe. Mă duc să mă schimb. Vă las singuri.

Când coborî din nou, îmbrăcată într-o rochie de casă foarte decentă, de un albastru asemănător cu ochii ei, Jordan era aşezat alături de Holly şi-i explica în ce mod poate să-i dea de capăt problemei pe care ea încercase s-o dezlege. Veronica se îndepărtă discret, nedorind să-i

deranjeze.

— Acum ai înțeles? întrebă Jordan. Sau vrei să-ți mai explic o dată?

— Nu este nevoie, mulțumesc. Am înțeles.

— Eşti sigură? Este o carte destul de complicată pentru o fetiță de vârsta ta. Nu cred că ai mai mult de şapte ani, nu-i aşa?

— Voi împlini nouă ani luna viitoare, răspunse Holly, vexată.

Urmară câteva clipe de tăcere până când Jordan se hotărî să vorbească din nou.

— Mama ta ți-a zis să-mi spui aşa?

In fața privirii uimite a fetiței, el se grăbi să adauge:

— Iartă-mă. Remarca asta n-are nici un sens. Doar că... pari mult mai mică decât vârsta ta.

— Da, ştiu. Nu sunt prea mare, zise Holly cu un oftat. Şi mama este mică de statură şi zice că poate am să semăn cu ea, dar acum că mă simt mai bine, s-ar putea să încep să cresc mai repede. Cel puțin, aşa sper.

— Te preocupă atât de mult faptul că eşti mică?

— Detest să fiu considerată mai mică decât sunt în realitate. Oamenii îşi închipuie că trebuie să mă trateze ca pe un bebeluş. Când mi-ai spus că asta este o carte prea complicată pentru mine, parcă am auzit-o pe domnişoara Adderway.

Şi se vedea bine că, în mintea fetiței, nu era vorba de o acuzație oarecare! Jordan întrebă, cu o expresie oarecum de scuză că nu ştie:

— Cine este această domnişoară Adderway?

— învățătoarea mea! In ultima vreme, am lipsit de la

multe lecții, dar am muncit din greu ca să recuperez. Mai ales la matematică, îmi place. Şi domnişoara Adderway îmi tot spune: „Nu se poate să ştii asta..." şi când vede că ştiu, se înfurie. Ciudat, nu? Ar trebui mai degrabă să fie mulțumită, aşa cred eu.

— Aşa şi e, dar faptul că este învățătoare nu înseamnă că n-are nici un cusur! Şi după câte îmi spui, nu prea străluceşte de inteligență! Profesorii nu apreciază întotdeauna prezența la lecțiile lor a unor elevi foarte dotați. Şi eu eram tare la matematică şi, în loc să-i pară bine, profesorul meu mă invidia, mă acuza că vreau să ies în evidență.

Holly îi zâmbi, bucuroasă că-şi găsise un complice, pe cineva care o înțelegea, care trăise aceleaşi experiențe ca şi ea.

— Dacă am să-ți dau un sfat, Holly, continuă Jordan, este să nu te laşi demoralizată de acest gen de persoane. Aminteşte-ți întotdeauna că, de cele mai multe ori, comportamentul lor este determinat de invidie şi frustrare.

— Dumneata aşa ai făcut?

Jordan făcu o grimasă.

— Eu a trebuit să fac față unor probleme cu care tu nu va trebui să te confrunți niciodată. Am fost crescut într-o instituție care nu avea din „cămin" decât numele. Tu ai o mamă care...

El şovăi o clipă.

— ... care va face orice pentru tine.

Holly dădu din cap.

— Mama încearcă să mă înțeleagă, dar cred că nu pricepe prea bine situația, nu aşa ca dumneata.

— Cred că este nevoie să fi suportat acest tip de ofense pentru a-ți da într-adevăr seama ce înseamnă ele. Este greu de explicat.

Veronica întredeschise ușa și întrebă:

— Sper că poți să bei un ceai cu noi?

— Cu plăcere, mulțumesc.

Jordan se ridică și o urmă în bucătărie.

— Când am spus că nu voiam să vă deranjez, nu erau doar vorbe în vânt. Chiar așa cred, dar cum treceam prin zonă, am vrut să văd cum v-ați instalat și dacă vă simțiți bine.

Veronica zâmbi.

—Poți constata singur că Holly se simte mult mai bine. Și-a regăsit toată vioiciunea și energia. Mă bucur că ai venit, Jordan. Mă tem că nu voi avea niciodată ocazia să-ți mulțumesc pentru ospitalitatea ta. Casa asta este superbă.

Chipul lui Jordan roși ușor.

— Ti-am spus doar că vei beneficia de tot ce vei avea nevoie. Nu mă refeream doar la operație. Important este ca Holly să-și revină repede după această intervenție grea.

—O oblig să se odihnească mult, dar când nu se odihnește, face tot felul de năzdrăvănii. După părerea mea, este refăcută aproape total și prezența noastră aici nu prea mai are justificare.

— Nimeni nu vă dă afară. Dacă vă simțiți bine aici, de ce să nu mai rămâneți o vreme? Casa vă aparține atâta timp cât doriți să stați.

Veronica fu pe punctul de a-i dezvălui că știe că el închiriase casa în acest scop, dar se răzgândi în ultima clipă, neștiind cum să-i spună.

Holly apăru în bucătărie şi acest lucru o împiedică să-şi mai pună prea multe întrebări asupra sentimentelor pe care i le trezise venirea neaşteptată a lui Jordan. In ciuda reticențelor ei, tânăra femeie era totuşi emoționată văzându-l vorbind cu fetița şi zâmbindu-i cu atâta bunătate. Se părea că Holly îl adoptase. Ii răspundea la întrebări, îl întreba la rândul ei, i se confesa, absolut în largul ei.

Jordan mai mult asculta decât vorbea şi Veronica îşi dădu seama deodată că şi el părea cucerit de personalitatea copilului.

— Mamă, zise Holly la un moment dat, nu-mi mai este foame. Dar pic de somn.

— Atunci, repede, în pat!

Fetița îi spuse, politicoasă, noapte bună lui Jordan şi-şi urmă mama la primul etaj. Când coborî din nou, câteva minute mai târziu, Veronica îl găsi pe Jordan în salon contemplând parcul care, în lumina blândă a apusului de soare, prinsese nuanțe aurii, violete şi verde smarald. Când o auzi intrând, se întoarse repede.

— Se simte bine?

— Doarme buştean.

— I se întâmplă des să fie atât de obosită?

— Nu, dar astăzi nu şi-a făcut siesta.

— Din cauza mea?

— Doar în parte. De fapt, ar fi trebuit să urce să se culce înainte de sosirea ta, dar în mod excepțional, i-am permis să mai stea să citească în curtea interioară.

—Este foarte inteligentă. Nu mă pricep prea bine la copii, dar cifrele nu au nici un secret pentru mine. Problemele pe care m-a rugat s-o ajut să le rezolve erau

mai degrabă pe măsura unei eleve de unsprezece ani. Dar ea a înțeles totul imediat.

Veronica dădu din cap.

— îi merge mintea la perfecție și are o gândire foarte logică, aproape științifică.

— Ai adus pe lume un copil minunat.

— Nu-i așa? Și mie mi se pare formidabilă și n-am să fiu ipocrită să pretind contrariul.

Tânăra femeie radia de fericire. în clipa următoare, totuși, zâmbetul îi dispăru.

— Cine este fericitul tată? întrebă Jordan.

Veronica își strânse buzele, enervată. Promisese să nu-i mai spună niciodată că el este tatăl, dar nu știa pe cine altcineva să invoce.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— în orice caz, te-ai mișcat repede. Abia ne-am despărțit și tu deja te-ai culcat cu altul. Poate chiar că îi acordai favoruri de mai multă vreme? Poate că pentru asta mă țineai pe mine la distanță?

— Nu te-am ținut niciodată la distanță. Tu erai cel care nu voia o legătură.

— Dacă-mi amintesc bine, nici tu.

Ea tăcu. El avea dreptate; îi dăduse de înțeles de mai multe ori că prefera să se simtă liberă, pentru că dacă el ar fi bănuit profunzimea iubirii ei, ar fi fugit cât l-ar fi ținut picioarele.

Zilele acelea le aduseseră porția lor de suferință, dar tot pe vremea aceea ea avusese parte de bucuriile cele mai mari, o bucurie pe care n-o va mai întâlni vreodată. La amintirea acelor clipe minunate, Veronica nu-și putu

reține un zâmbet melancolic pe care Jordan îl remarcă.

— Tot te mai gândeşti la el, nu-i aşa? Trebuie să fi fost într-adevăr cineva! zise el cu o notă de invidie.

— Te referi la tatăl lui Holly! Da, era minunat.

— Chiar minunat! repetă el pe un ton sec. Da, se pare că îndeajuns ca să se distreze cu tine în timp ce pe mine mă duceai de nas! Te excita gândul că ieşi cu el, ştiind că eu eram nebun după tine?

— Tu n-ai fost niciodată nebun după mine. Este adevărat, țineai la mine. Te ajutam să-ți petreci timpul...

— Ce tot...

Jordan îşi înăbuşi o exclamație de furie şi, incapabil să se mai controleze, o cuprinse în brațe. O ținu strâns în timp ce izbucni:

— Mă gândeam la tine zi şi noapte şi - o să râzi de ceea ce am să-ți spun - te pusesem pe un piedestal. Erai perfecțiunea întruchipată, sublimă, de neatins, şi în tot acest timp tu...

Vocea i se frânse. Chipul îmbujorat al Veronicăi era ridicat spre el, trupul îi era lipit de al lui. Il străbătu un fior şi, cu un gemăt dureros, puse stăpânire pe buzele ei.

Veronica fu cuprinsă de sentimente contradictorii. Se afla în brațele bărbatului care-i respinsese copilul, care o obligase să mintă prin acea înțelegere. Pentru nimic în lume n-ar trebui să-l mai iubească. Dar el era în acelaşi timp singurul bărbat pentru care inima ei bătuse, bărbatul a cărui mângâiere cât de neînsemnată o făcea să se înfioare. Işi imaginase că, după tot ceea ce se petrecuse în biroul lui, va putea să-l țină la distanță, să rămână indiferentă şi glacială, să nu mai vadă în el decât pe bărbatul dur, omul de

afaceri nemilos. Dar în fața emoțiilor violente care o năpădeau acum, își dădu seama că-și supraapreciase forțele. Cu o simplă privire, el avea aceeași putere asupra ei ca odinioară.

Il așteptase atât de multă vreme! Acum când el îi trezise sentimente ascunse îndelung în adâncul sufletului, ea nu era în stare să lupte împotriva lor. Aproape fără voia ei, își înnodă brațele în jurul gâtului lui, își strecură degetele prin părul lui.

O tulbura această atingere atât de intimă a trupurilor lor. Păreau atât de potriviți unul cu altul... Ii trecură prin minte imagini nepermise, imagini de pasiune și voluptate, imagini în care amândoi se dăruiau cu o egală înflăcărare, uniți de aceeași dorință.

Trebuia să se desprindă din îmbrățișarea lui cât mai era încă lucid, dar acest mic gând o sperie și se strânse și mai aproape de el.

El începu s-o sărute pătimaș; Veronica nu-și putu reține un geamăt de plăcere. El o auzi și tresări. Atunci, se desprinse ușor și o privi ca și cum se trezea dintr-un vis lung.

Se priviră o clipă, căutând fiecare în ochii celuilalt reflectarea propriei emoții. Pasiunea se reaprinsese între ei dar de mii de ori mai puternică, mai violentă, mai periculoasă ca odinioară.

Veronica încercă să se desprindă, dar el o strânse mai tare și o sărută din nou. Ea își oferi buzele, încă fierbinți după ultimele sărutări, fericită că el o mai dorea, neputincioasă să-și stăvilească propria dorință.

— Mamă!

Vocea fetiței ajunse până la ea, îndepărtată, înăbuşită, dar reală. O teamă viscerală, irațională, îi dădu puterea să se desprindă din brațele lui Jordan.

— De ce ai venit aici? îi zise ea cu accente disperate în glas. Pleacă! Lasă-ne în pace pe Holly şi pe mine!

Câteva clipe mai târziu, Jordan o auzi urcând în fugă scara. îşi acordă două minute ca să-şi revină şi apoi o urmă. Când ajunse pe palier, Veronica ieşea deja din camera lui Holly.

— Se simte rău? întrebă el cu îngrijorare în glas.

— Nu, îi este sete, atâta tot.

Veronica se îndreptă în grabă către bucătărie. Jordan se apropie de camera fetiței. Prin uşa întredeschisă, o văzu frecându-se la ochi. Stătea pe marginea patului, înduioşătoare în cămăşuța ei de noapte lungă şi albastră.

— Adineauri mi s-a părut că pici de somn, zise el intrând în încăpere.

— Am adormit, dar mi-a fost sete şi asta m-a trezit.

Holly bătu uşor cu palma patul alături de ea, făcându-i semn să se aşeze. El se supuse.

— Ai o cameră foarte drăguță, remarcă el.

— Este încântătoare, nu-i aşa? Şi prin fereastră, printre copaci, pot să văd grădina.

— îți plac grădinile?

— Foarte mult, şi asta în mod deosebit. O parte din ea, dinspre podețul de lemn, este lăsată în paragină. E o zonă sălbatică, plină de tufişuri şi de cotloane, ideală pentru ca să te joci de-a v-ați ascunselea...

După o clipă de tăcere, privindu-l atent, micuța spuse:

— Pentru un adult, eşti destul de acceptabil...

— Destul de acceptabil? Ce vrei să spui?

— Ei bine, cei mai mulți dintre adulți, când se adresează copiilor, nu-i privesc niciodată în ochi, le vorbesc de parcă ar fi invizibili, dar tu, tu eşti altfel.

Jordan dădu din cap.

— Când eram mic, şi eu aveam exact aceeaşi impresie ca şi tine. Mi se părea că întotdeauna oamenii care vorbeau cu mine priveau undeva în spatele urechii mele stângi.

— Şi mama este altfel. Nu seamănă cu ceilalți adulți, dar nici chiar ea, uneori...

Holly nu îndrăzni să continue.

— Dar nici chiar ea nu poate înțelege întotdeauna ce-mi trece prin minte, încheie ea.

Ii zâmbi, parcă uşurată de această mărturisire. El îi luă în palmă mânuța pusă pe pat.

— Este normal, să ştii. In lume sunt miliarde de oameni şi fiecare este unic. Fiecare are modul lui propriu de a reacționa şi nimeni nu poate şti niciodată cu certitudine ce gândeşte celălalt.

Intâlni privirea fetiței şi regăsi aceeaşi licărire de complicitate ca mai devreme, atunci când îi explicase problema la matematică.

Pentru el era o experiență nouă şi foarte emoționantă. Avusese şi el câțiva buni prieteni, femei care trecuseră prin viața lui, dar niciodată până acum nu avusese această extraordinară impresie de înțelegere imediată, de afecțiune, de parcă ar fi fost făcuți din acelaşi aluat. O privi îndelung, tulburat...

Veronica apăru în prag, cu paharul de lapte în mână. Rămase nemişcată când îi văzu ținându-se de mână şi

privirea îi trecu de la unul la altul. Ceea ce se întâmplă după aceea, îi făcu inima să tresară. Jordan ridică privirea, o văzu, apoi se întoarse din nou spre Holly şi-i făcu un semn aproape imperceptibil. Aşadar, în faţa ei, el îndrăznise să-i ceară lui Holly să păstreze secretă discuţia pe care o avuseseră şi fetiţa îşi dăduse acordul! Asta era prea de tot! Cine se credea el? Mai întâi, respingea acest copil şi acum, iată, avea secrete faţă de mama ei!

— Ti-am adus laptele, draga mea, zise ea apropiin- du-se de pat. Nu-l mai reţine pe domnul Cavendish. El trebuie să se întoarcă astă-seară la Londra şi deja este târziu.

— Aşa este, ce păcat! zise Jordan îngândurat. Dacă s-ar fi putut să-mi petrec noaptea aici, am fi putut să ne continuăm discuţia mâine dimineaţă...

— Chiar nu poţi să rămâi? întrebă Holly plină de speranţă.

— Iubito, nu-l mai plictisi pe domnul Cavendish. El are răspunderi mari care-l aşteaptă la biroul din Londra, zise cu fermitate Veronica.

Jordan ridică din umeri.

— Nu am nimic prea urgent de rezolvat, dar evident, dacă doriţi cu orice preţ să scăpaţi de mine...

— Nimeni nu vrea să scape de tine! exclamă Holly, indignată. Domnul Cavendish poate să rămână, nu-i aşa, mamă?

Prinsă în capcană, Veronica nu avu altceva de făcut decât să zâmbească.

— Bineînţeles. Poate să rămână dacă doreşte. Şi acum, culcă-te, draga mea.

Işi sărută fiica şi se retrase, făcându-i semn lui Jordan să

treacă înaintea ei. El privi o clipă silueta micuță întinsă sub cuvertură, îi admiră ochii prea inteligenți, prea mari pentru această fetișoară și, aplecându-se, o sărută pe Holly pe obraz înainte să iasă din încăpere, fără să-i arunce nici o privire Veronicăi.

Coborâră în salon fără să-și spună o vorbă. Veronica închise cu grijă ușa în urma ei înainte să izbucnească:

— Ce urmărești? Pentru ce sunt toate tertipurile astea?

— Despre ce vorbești?

— Nu face pe nevinovatul. Știi exact despre ce vorbesc. Ai făcut totul pentru ca Holly să te invite să-ți petreci noaptea aici. Manevrele tale viclene, scandaloase, mă...

— De ce sunt manevrele mele viclene sau scandaloase?

— Sunt aceleași metode pe care le folosești în consiliile de administrație. Refuz să accept să le folosești cu fiica mea.

— Și *a mea,* după cum spui tu, zise el cu ochii strălucind de furie.

— Paternitate pe care o negi cu fermitate! Uiți că am semnat o hârtie în acest sens?

Jordan deschise gura ca să protesteze, dar tăcu brusc, ca și cum ar fi primit un pumn în față. Fusese pe punctul să-i spună câteva cuvinte dure, dar un alt gând tocmai îi trecu prin minte.

— Incerci cumva să-mi explici acum că Holly nu este fiica mea? întrebă el, foarte palid.

Ea se proțăpi în fața lui.

— Nu numai că-ți spun si o repet, dar am scris-o si negru pe alb, pe un document pe care tu m-ai pus să-l

semnez, în fața martorilor. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să-l recitești.

— Şi dacă eu vreau să mă interesez de Holly, ai să mă împiedici?

— Nu cred în ceea ce tu numești „a te interesa". Asta va dura cât un capriciu, după care te vei ascunde iar în spatele faimosului document, fără să-ți pese dacă, în treacăt, ai frânt inima unei copile.

— Chiar asta este impresia ta despre mine? Crezi într-adevăr că aş fi capabil să-i fac rău fetiței, ştiind cât este de vulnerabilă?

— Ce ştii tu despre ea?

— Ştiu mult mai multe decât crezi tu. Este diferită față de ceilalți copii. Are nevoie de mai multă atenție, de afecțiune, de...

— Eşti cumva pe cale să insinuezi că eu nu sunt în stare să mă ocup cum trebuie de ea?

— Nu insinuez absolut nimic, dar nu eşti singura care înțelege un copil. Un copil trebuie crescut de cei doi... Oricine ar fi fost tatăl ei, Veronica, ar fi trebuit să-i spui că are un copil.

— Dă-mi voie să nu fiu de părerea ta. Tatăl ei este un oportunist fără scrupule, care, ca să-şi atingă scopurile, nu ezită să le calce în picioare pe cele sau pe cei care comit greşeala de a-l iubi.

— Portretul pe care i l-ai făcut adineauri era parcă mai măgulitor. Pe care din ele ar trebui să-l cred? Care este cel care-mi seamănă mai mult?

Ea nu-i răspunse.

— Cine a fost el, Veronica? Spune-mi.

Se apropie de ea gata s-o atingă şi-şi cufundă privirea în ochii ei. Tânăra femeie vru să se retragă, dar nu era în stare să se mişte, fascinată, ca hipnotizată. Nu putea decât să se roage ca el să nu-i observe tulburarea.

— Bună seara, se auzi o voce venind din hol. Eu sunt, m-am întors.

Vocea doamnei Hendricks rupsese vraja care-i ținuse prizonieri pe amândoi. Veronica îşi recăpătă libertatea de mişcare şi se îndepărtă brusc.

— Este menajera, zise ea pe un ton detaşat. Mă duc s-o ajut să-ți pregătească o cameră. Păcat că nu poți rămâne decât o noapte!

— Nu pot?

—Nu. Ai întâlniri de extremă importanță mâine, la Londra.

Licărirea nedefinită care lumină o clipă ochii interlocutorului său o făcu să se simtă stânjenită. Se grăbi să se întoarcă şi să se îndrepte spre uşă.

— Pe cine vrei să protejezi, Veronica? Pe Holly sau pe tine?

—Am să te anunț imediat ce camera ta va fi gata, răspunse ea, prefăcându-se că nu auzise întrebarea lui.

Capitolul 6

Holly întredeschise uşor uşa.

— Mama zice că nu trebuie să te deranjez, începu ea cu timiditate.

— Nu mă deranjezi, răspunse imediat Jordan întinzându-i mâna.

Jordan se trezise devreme şi se apucase de lucru cu mult înainte ca cele trei femei să se fi sculat. îşi stabilise cartierul general în bibliotecă. Când doamna Hendricks venise să-i aducă o ceaşcă de cafea, îl găsise într-o convorbire telefonică cu Australia. întoarsă în bucătărie o anunțase pe Veronica să înceapă să mănânce pentru că domnul Cavendish era prea ocupat ca să vină să ia micul dejun cu ele.

Veronica văzuse dezamăgirea de pe chipul fetiței şi, în sinea ei, se supărase pe Jordan pentru egoismul lui. Se întâmpla exact ceea ce ea prevăzuse şi acesta era motivul pentru care încercase să-l îndepărteze de Holly. Dar la urma urmei, poate că era mai bine aşa. Era mai bine să-şi arate adevăratul chip chiar de pe acum. Holly va afla astfel că nu poate conta pe el.

Dar departe de a se descuraja, fetița se încăpățânase să insiste şi, după ultima înghițitură, se repezi în birou.

încurajată de faptul că Jordan îi întinsese mâna, pătrunse în încăpere, cu ochii strălucind de curiozitate la vederea unei extraordinare maşini puse pe masă, în fața lui.

— Este un laptop, îi explică el. Merge cu mine peste tot unde mă duc, ceea ce-mi permite să lucrez la orice oră din zi sau din noapte, oriunde aş fi.

— Ce anume lucrezi?

— Sunt patronul şi proprietarul unei mari societăţi care are la rândul ei alte societăţi subordonate. Vând şi cumpăr, reorganizez, gestionez. Priveşte...

Apăsă pe mai multe taste şi pe ecran apăru un grafic.

—Tocmai am cumpărat o tipografie pentru propriul meu ziar. Coloanele acestea pe care tu le vezi arată că muncitorii fabricii nu sunt folosiţi la maximum de capacitate. Rentabilitatea este slabă. Am de gând deci să cumpăr şi gazeta locală, pentru a permite maşinilor să funcţioneze la întreaga lor capacitate.

— Ai multe societăţi?

— O mulţime.

Apăsă pe o tastă şi pe ecran se afişă o listă impresionantă.

— Iar acesta, continuă el apăsând din nou tastele, acesta este un grafic care arată societăţile cu profit şi cele care nu aduc profit. Acestea marcate cu roşu îmi dau dureri de cap.

— Pentru că sunt „pe roşu"? întrebă Holly.

El râse.

— Pentru că sunt „pe roşu". Ai înţeles totul! Dar eu pot interveni şi pot să schimb culorile în albastru, de exemplu.

Deplasă cursorul, apăsă încă două taste şi culorile se schimbară.

— Acum, încearcă tu.

Jordan o luă pe fetiţă pe genunchi şi, îndrumată de sfaturile lui, ea se apucă de treabă. După ce încercă toate combinaţiile de culori, îl rugă să-i arate şi alte posibilităţi ale aparatului. Jordan acceptă, remarcând cu plăcere că nu era

niciodată nevoie să repete de mai multe ori o explicație. Fetița era bucuroasă, încântată, complet absorbită de „munca“ ei, iar el nu-şi putu reține o ciudată strângere de inimă.

— Ce vrei să te faci când vei fi mare? o întrebă el.

— Voi fi inventator şi voi descoperi lucruri care vor schimba lumea!

— Te cred în stare...

—Te-ar interesa să arunci o privire la ultima mea invenție? Este un fel de maşinărie pentru a bate albuşurile ca să se facă spumă.

— Formidabil!

Fetița coborî de pe genunchii lui în fugă şi se întoarse curând cu un teanc de foi de hârtie în mână.

—Este vorba doar de un proiect. Deocamdată, n-am făcut decât să desenez planurile, îi explică ea încredințându-i opera.

El studie foile în tăcere. După câteva minute, nemaiavând răbdare, ea întrebă:

— Ei? Ce zici? Este destul de clar?

— Foarte. Mi se pare chiar deosebit de ingenios.

Ideea fetiței era, fireşte, irealizabilă, dar foarte îndrăzneață. Formele şi dimensiunile fuseseră studiate cu multă grijă şi atenție. Era evident că Holly avea darul să vizualizeze conceptele şi să le concretizeze pe hârtie.

La un moment dat, se auzi din hol o voce masculină. Holly ciuli urechea şi zâmbi. Sări iarăşi jos de pe genunchii lui Jordan când uşa se deschise.

— Derek! exclamă ea, în culmea bucuriei.

Jordan îl recunoscu pe bărbatul pe care-l întrezărise la

spital. Işi strânse nemulţumit buzele şi se ridică. Holly ţopăia de bucurie în jurul noului-venit. Se vedea bine că-l considera ca pe un vechi prieten şi simpla lui apariţie în încăpere fusese de ajuns ca să-i deturneze atenţia de la Jordan... Acesta resimţi un ciudat şi fugar sentiment de gelozie.

— Bună ziua, spuse Derek pe un ton neutru. Veronica mi-a spus că sunteţi amândoi aici.

— Domnul Cavendish îmi arăta cum funcţionează calculatorul lui, preciză Holly luându-l pe Derek de mână şi con- ducându-l spre masă. Acum ştiu şi eu să-l folosesc.

— Formidabil, replică automat Derek.

— Priveşte. Ştiu să fac să apară grafice în diverse culori.

Apăsă pe câteva taste. Ecranul trecu de la albastru la roşu,
de la verde la galben. Foarte mândră de isprava ei, fetiţa ridică privirea spre prietenul ei, pândindu-i aprobarea.

— Bravo! zise acesta zâmbind, dar acum ar trebui să termini cu joaca. Cu siguranţă că domnului Cavendish nu-i place să baţi aiurea pe calculatorul lui, cu riscul de a-l stri- ca.

—Holly este mult prea inteligentă ca să-l strice, remarcă Jordan văzând chipul fetiţei întunecându-se. Mi-a vorbit despre invenţia ei, eu i-am studiat proiectul şi tocmai voiam să-i propun să reproducă planurile pe ecran. Ti-ar face plăcere? continuă el adresându-i-se direct lui Holly.

Ea îi răspunse cu un zâmbet entuziasmat şi el se puse pe treabă.

în câteva minute, pe ecran apărură o serie de grafice şi Holly privea încântată.

— Ce este asta? întrebă Derek.

—Noua generaţie de mixer pentru bătut albuşul, răspunse Holly. Eu am inventat acest prototip.

Avocatul zâmbi.

— Mixer pentru bătut albuşul? Dar la ce bun? Există deja o mulţime de modele.

în glumă, el o trase uşor de păr.

— Nu te mai ocupa de chestii din astea! Tu ar trebui să te joci, să alergi, să te distrezi în loc să-ţi pierzi timpul cu asemenea fantezii.

Jordan şi Holly se priviră. Omul de afaceri îi făcu cu ochiul fetiţei care-şi strânse buzele ca să-şi stăpânească un hohot de râs.

— De ce nu te duci la mama ta ca să-i povesteşti ce am făcut noi aici? îi propuse Jordan.

Privirea furioasă pe care i-o aruncă fetiţa îi arătă că ea nu se lăsa înşelată de stratagema lui.

— Vreţi să scăpaţi de mine ca să puteţi vorbi liniştiţi, asta e, nu-i aşa?

Jordan îi zâmbi.

— Nu ţi se poate ascunde nimic.

In timp ce Holly ieşea din încăpere, Derek se încruntă.

— Ce idee să-i spui că ţi-a ghicit intenţiile! Este o totală lipsă de tact!

— Dumneata ai fi minţit-o, bineînţeles?

— Evident.

— Şi n-ai fi avut parte decât de dispreţul ei pentru că ia-i fi insultat inteligenţa!

— Spune-mi, domnule Cavendish, de ce te amesteci? Mai întâi apari fără să anunți şi prezența dumitale o tulbură pe Veronica, apoi îmi dai lecții despre felul în care trebuie să vorbesc cu Holly! Noroc că vei pleca în curând de aici!

—Chiar imediat, preciză Jordan cu ostilitate nedisimulată. Cu cât ne vom vedea mai puțin, cu atât va fi mai bine.

— Sunt perfect de acord cu dumneata. De altfel, nu-mi plac deloc ideile pe care i le bagi în cap lui Holly. Ea are deja mintea plină de o mulțime de idei fanteziste. E de ajuns. Probabil că sunt de vină orele lungi de singurătate datorate bolii ei. A venit timpul să se întoarcă la şcoală şi să redevină un copil ca oricare altul.

Lui Jordan îi fu cumplit de greu să se abțină.

— Problema, zise el articulând cu grijă fiecare cuvânt, tocmai asta e: Ea *nu este* un copil ca oricare altul. Este excepțional de inteligentă, şi a vrea s-o forțezi să intre în acelaşi tipar ca şi colegii ei ar face-o foarte nefericită.

—Ridicol! Ea îşi dă anumite aere, îşi acordă unele calități; este o fază critică de care se va debarasa cu atât mai repede cu cât nu va fi încurajată pe această cale.

Ochii lui Jordan se micşorară periculos. îl năpădeau impulsuri ucigaşe. Era mai bine să părăsească acest loc, şi cât mai repede. îşi înghesui alandala lucrurile în servieta diplomat şi ieşi repede din încăpere. Traversă holul şi intră în salon, în căutarea Veronicăi.

întinsă pe jos pe un covoraş de buret, tânăra femeie făcea exerciții cu picioarele ei lungi. O melodie ritmată îi acompania mişcările. Avea ochii închişi şi Jordan rămase o clipă nemişcat aşteptând ca ea să-şi dea seama de prezența

lui.

Din locul în care se afla, el putea să-i admire corpul fermecător, talia incredibil de fină, tulburătoarea mişcare a sânilor, conturul voluptuos al coapselor... îşi strânse maxilarele, refuzând să se lase influenţat. Cu o mişcare hotărâtă, opri casetofonul. Ea deschise ochii.

— Ce faci aici? îl întrebă ea, furioasă.

— Aş vrea să-ţi vorbesc. Aş vrea să ştiu dacă tot mai ai de gând să te măriţi cu acest imbecil?

Fulgerându-l cu privirea, Veronica se ridică şi se duse să se aşeze pe braţul fotoliului.

— Te referi la Derek?

— Da. N-ai spus tu că vrea să se însoare cu tine? Ce ai hotărât?

— Drept cine te crezi? îi replică ea cu indignare. Cu ce drept mă întrebi? Asta mă priveşte numai pe mine.

— Te înşeli. O priveşte şi pe Holly, şi faptul că poţi să-i impui fiicei tale prezenţa unui asemenea bădăran, mă depăşeşte!

— Nu-ţi lipseşte tupeul! Tocmai tu să-l critici pe Derek!

— Scuteşte-mă de clasica poveste despre amabilitatea lui, despre răbdarea lui! Există o anumită formă de amabilitate, soră cu prostia, care seamănă mult cu cruzimea! Dacă i-l vei impune lui Holly, vei face ceva ireparabil, inuman, în ciuda bunelor tale intenţii.

— Ce insinuezi? Că eu sunt proastă?

— Nu, el este!

— După criteriile tale, poate. Şi toate astea pentru că el nu-şi petrece timpul câştigând bani, mereu mai mulţi, ca tine, fiindcă, pentru el există lucruri mai importante în

viață. Când am avut nevoie de un umăr pe care să mă sprijin, el a fost aici. Când Holly a fost operată, el şi-a lăsat treaba şi a venit lângă mine.

Ea remarcă zâmbetul lui uşor dezamăgit.

— Oh! Poți să fii comic!

— Comic!

— Exact. Ce poate fi mai comic într-adevăr decât ideea că cineva poate să fure din timpul atotputernicei curse pentru bani ca să vină şi să-şi manifeste afecțiunea pentru persoana iubită? Să mori de râs, nu-i aşa?

— Cum se face atunci că această persoană excepțională nu ți-a propus să-ți împrumute bani pentru operația lui Hollly? De ce te-a lăsat să mi te adresezi mie? A făcut cea mai mică obiecție la faptul că ai pozat goală pentru o agenție de publicitate?

— Nu a protestat, pentru că mă iubeşte...

— Dumnezeule! Ce-mi este dat să aud! Dacă crezi într- adevăr în ceea ce spui, înseamnă că nu ştii nimic despre dragoste! Un bărbat îndrăgostit n-ar fi suportat niciodată să-ți vadă prețiosul trup expus poftelor mulțimii! Ar fi fost sfâşiat, rănit, tulburat. Şi-ar fi vândut casa, ochii, sufletul, mai degrabă decât să permită altora să te admire, să poftească la trupul femeii iubite. Şi iată că acum tu te gândeşti în mod serios să-l faci tatăl vitreg al lui Holly, când el nu ştie nimic despre ea!

— în vreme ce tu, tu o înțelegi, fireşte!

— Da. Bănuiesc încercările prin care trece, pentru că m-am aflat şi eu în aceeaşi situație. Şi eu am avut profesori imbecili care mă tratau ca pe un element turbulent pentru că eu înțelegeam mai repede decât colegii mei, pentru că

mă plictiseam de moarte în timpul cursurilor şi o arătam. Aproape că mă prăbuşeam spre delincvenţă, din lipsă de activitate. Dacă tu crezi că eu voi sta cu braţele încrucişate aşteptând ca şi cu Holly să se întâmple acelaşi lucru...

— Viitorul lui Holly nu este problema ta. Nu ţi-a cerut nimeni părerea.

— Facem pariu?

— Nu am nevoie să fac. Am un document pe care tu l-ai semnat şi care-mi va da dreptate în faţa oricărui tribunal.

— Dacă iar începi să-mi arunci acel document în faţă, eu... Iartă-mă că m-am enervat aşa... dar... trebuie să ştiu ce ai de gând să faci în legătură cu Derek.

— Presupun că aşa le vorbeşti şi angajaţilor tăi, remarcă ea. „Smith, vreau să ştiu cum ai de gând să rezolvi această problemă. Brown, spune-mi ce soluţie ai găsit pentru ca să fie respectat programul." Lor ai dreptul să le ceri un răspuns, Jordan. Sunt plătiţi pentru asta. Dar nu şi mie.

Cu un gest obosit, el îşi trecu o mână prin păr.

— Foarte bine. Vrei să-mi spui, te rog, care sunt intenţiile tale în legătură cu Derek?

— Nu. N-am să-ţi spun nimic. Nu trebuie să-ţi dau ţie socoteală pentru felul în care îmi trăiesc viaţa, nici pentru modul în care-mi cresc fiica. In plus, aş vrea să părăseşti casa asta cât mai curând posibil, înainte ca Holly să observe că ne certăm. Asta ar tulbura-o mult.

Jordan se întoarse spre ea. Deschise gura ca să-i răspundă pe şleau, neacceptând să i se dea ordine, dar înainte să apuce să spună ceva, hohotele de râs de afară îi atraseră atenţia. Privi pe fereastră. Holly şi Derek jucau

fotbal pe peluză şi fetiţa părea să se distreze grozav.

Jordan o privi îndelung pe Veronica, apoi, fără un cuvânt, ieşi din încăpere. Câteva clipe mai târziu, ea auzi un zgomot de motor şi-i văzu maşina îndepărtându-se pe alee.

Ziua se scurgea, fericită si fără griji, un fel de zi pe care Veronica se temuse că n-o va putea trăi vreodată. Totuşi, fără să vrea, tânăra femeie era încordată, nervoasă.

Derek era la fel ca de obicei - direct, prietenos, fără surprize - calităţi care până acum i se păruseră întotdeauna liniştitoare. Remarcile lui uneori cam preţioase nu o tulburaseră peste măsură vreodată. Astăzi însă, o exasperau.

După ce Holly se duse în camera ei să-şi facă siesta, Derek o conduse pe Veronica în parc. Mergând alături de el, ea încerca să se relaxeze. El o iubea cu aceeaşi afecţiune profundă, solidă, neclintită. Ea era cea care se schimbase... Ţinea mult la el, dar... nu mai putea să se amăgească multă vreme - nu era nimic care să semene mai mult sau mai puţin cu dragostea.

— Locul acesta este fermecător, sunt de acord cu tine, zise Derek, dar îmi închipui că vei fi bucuroasă să-l părăseşti.

Nu era doar o părere, îşi zise Veronica, ci o constatare. Fu cât pe ce să-i răspundă că, dimpotrivă, ar fi foarte tristă să plece, dar se abţinu, nedorind să-l rănească.

— Voi fi bucuroasă când Holly se va fi restabilit definitiv, zise ea. Dar mai are nevoie de puţin timp.

— Doar n-o să rămâi aici săptămâni întregi! Este o situaţie foarte incomodă pentru tine, cu acest Cavendish care vine când îl taie capul. Şi apoi, nu-mi place să te văd

că depinzi astfel de el. Gândul că-i datorezi ceva îmi displace profund.

— Fie că locuim în casa lui, fie că nu, îi voi fi întotdeauna datoare pentru ceea ce a făcut pentru Holly.

— Este ridicol! Nu şi-a făcut decât datoria. De altfel, este plin de bani. Nu-i datorezi absolut nimic şi nu-l lăsa în nici un caz să te convingă de contrariu!

— Derek, el nu mi-a cerut niciodată ceva în schimb decât să semnez acel faimos document.

—Cu atât mai bine. Mă simt uşurat să ştiu că el a renunțat în scris la toate drepturile asupra lui Holly. După ce ne vom căsători, Holly va deveni fiica mea şi nu vreau ca el să intervină în educația ei. El are nişte idei foarte ciudate în acest sens.

— Ce idei? întrebă ea oprindu-se ca să-l privească.

— Ar fi trebuit să-l auzi cum îmi vorbea despre Holly. Doar că nu-mi dicta cum să mă port. Dacă l-am lăsa s-o facă, va deveni curând foarte posesiv. Asta nu-mi place deloc. In fine, atâta vreme cât tu ai acel document şi atâta vreme cât eu voi fi aici ca să te protejez, eşti în siguranță, draga mea.

O cuprinse cu brațul de talie, o trase spre el şi o sărută. Prizonieră a acestei îmbrățişări, Veronica rămase de gheață. Nu mai simțea acea obişnuită tandrețe, acea afecțiune liniştitoare. Nu mai simțea nimic. Nici o tresărire a inimii, nici o emoție, nici un fior. Nimic.

— Haide, draga mea, zise Derek cu o notă de nerăbdare în glas. Nu-ți mai face griji pentru toate astea. Este o pierdere de timp.

El râse, dar râsul lui sună fals în urechile femeii.

— Cu cât ne vom căsători mai repede, cu atât va fi mai bine, adăugă el. Atunci voi avea dreptul la toată atenția ta.

— Este adevărat că nu m-am prea ocupat de tine în ultima vreme, recunoscu ea, uşurată de a întrezări posibilitatea să iasă din această situație stânjenitoare. înțeleg foarte bine cât de neplăcute sunt aceste împrejurări pentru tine. Nu e drept.

— M-am plâns eu cumva? M-ai auzit făcându-ți cel mai mic reproş în legătură cu acele afişe, de exemplu? Apropo de asta, bănuieşti probabil că a trebuit să suport o mulțime de glume făcute la birou de colegii mei, dar ție nu ți-am reproşat niciodată, nu-i aşa?

Veronica nu-i răspunse imediat. încet-încet, în mintea ei se făcea lumină. înțelegea în sfârşit ceea ce doar presimțise va g.

— Este adevărat, recunoscu ea. De fapt, întotdeauna ai fost foarte generos cu mine, Derek.

El se umflă în pene.

— Ei bine, atunci...

— Atunci, nu cred că ar fi prea cinstit din partea mea să-ți mai pun multă vreme la încercare generozitatea. Mi-ar părea rău pentru tine ca, din cauza mea, să fii ținta ironiilor colegilor tăi.

Derek nu prea înțelegea subtilitățile, chiar şi cei mai buni prieteni ai lui ar fi fost de acord cu asta, dar licărirea din ochii Veronicăi nu lăsa nici o îndoială asupra intențiilor ei.

— Ascultă, îmi dau seama că eşti obosită, nervoasă. Voi veni să te văd zilele următoare, zise el repede.

— Nu, Derek, să punem la punct lucrurile imediat.

Prefer să ne despărțim ca prieteni buni.

— Să ne despărțim?

— Da. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. îți sunt foarte recunoscătoare pentru bunătatea pe care mi-ai dovedit-o întotdeauna, dar n-aş fi o soție bună pentru tine. Iartă-mă dacă, prin atitudinea mea, ți-am dat false speranțe, dar evenimentele din ultima vreme m-au tulburat profund.

— Şi încă mai eşti tulburată.

— Ce vrei să spui?

— Că mă tem că încă te gândeşti la acest domn Cavendish, că încă îți mai faci iluzii privind intențiile lui.

— Ştiu exact la ce să mă aştept din partea lui Jordan. Intotdeauna am ştiut.

— Sper asta pentru tine, pentru că dacă te-ai hotărât să joci cartea lui şi a milioanelor sale, te îndrepți direct spre o catastrofă.

— Derek, am impresia că îngerul tău cel rău face ore suplimentare astă seară! Nu poți deschide gura fără să spui grozăvii. Nu înțelegi că n-aş putea niciodată să mă mărit cu un bărbat care pretinde că fiica mea este nelegitimă?

— Şi totuşi acesta este cazul!

Veronica îl privi glacial, apoi se strădui să respire adânc de mai multe ori ca să încerce să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Dacă nu înțelegi de ce aceste vorbe mi se par jignitoare, nu mai avem ce să ne spunem. La revedere, Derek.

Inainte ca el să aibă timp s-o rețină, ea îi întoarse spatele şi porni repede spre casă. De pe treptele de la intrare, îl privi îndepărtându-se.

Capitolul 1

De când îi ceruse să plece imediat, Veronica nu mai avusese veşti despre Jordan. Chiar dacă încerca să nu se mai gândească sau să privească lucrurile mai detaşat, să-i înţeleagă punctul de vedere, tăcerea lui o dezamăgea. Regreta că se despărţiseră cu o ceartă, şi ar fi vrut să-l liniştească oarecum, să-i spună că nu se va căsători cu Derek.

La câteva zile după vizita inopinată a lui Jordan la Elmbridge, Holly şi Veronica se întoarseră la Londra ca să-l consulte pe doctorul Weston, chirurgul care o operase pe Holly. Acesta se arătă foarte mulţumit de starea pacientei sale şi le spuse că nu va mai fi nevoie să se vadă atât de des, că unul sau două controale suplimentare vor fi absolut suficiente.

Uşurată şi încântată, Veronica hotărî să sărbătorească aceste veşti bune împreună cu Holly, la Ritz, în faţa unei ceşti de ceai. Bucuroasă la culme, Holly nu mai contenea cu pălăvrăgeala. In timp ce înghiţea sandvişuri şi delicioase prăjituri cu cremă, îi povesti mamei sale în amănunt viaţa ei din spital. Veronica o asculta, râdea în hohote auzind pentru prima oară întâmplări pe care fetiţa nu îndrăznise niciodată să i le relateze.

Deodată, chipul îi încremeni, râsul îi rămase în gât. Peste capul lui Holly, tocmai îl zărise pe Jordan, aşezat la bar în compania unei fermecătoare şi foarte elegante femei cu părul castaniu. în ciuda distanţei dintre ele, Veronica îşi dădu imediat seama că femeia avea acel şic şi siguranţa de sine pe care doar averea ţi le dădea. Necunoscuta întoarse capul şi ea o recunoscu pe Lorrayne Haslam.

De ce această tulburare? se întrebă Veronica, furioasă să simtă o strângere de inimă văzându-i pe cei doi. Ea fusese cea care-l alungase pe Jordan, şi spusese că pasiunea lor nu are nici un sens. El avea aşadar toate motivele din lume s-o creadă pe cuvânt şi să se întoarcă la prietena lui dintot- deauna. Şi totuşi, Veronica suporta greu să-l vadă cu această femeie frumoasă şi sigură pe ea care se apleca spre el şi-i zâmbea de parcă i-ar fi aparţinut. în zâmbetul ei exista ceva familiar, ceva intim care o făcea pe Veronica să-şi dorească să urle.

încercă să-şi desprindă privirea de ei, dar nu reuşi. Atraşi ca de un magnet, ochii ei se întorceau mereu spre Jordan, căutând să-i surprindă sentimentele pe care le avea pentru prietena lui. O iubea oare? O dorea? Barul era slab luminat şi, de acolo de unde era ea, nu putea să descifreze nimic precis.

Lorrayne râse. Urmă un moment de tăcere, apoi Veronica o auzi spunându-i lui Jordan:

— Oh! Dragul meu, nu trebuia...

Restul se pierdu în rumoarea conversaţiilor din jur.

Un chelner se apropie de masa Veronicăi.

— Mai doriţi ceva, doamnă?

— Da, încă puţin ceai, vă rog.

N-ar fi trebuit, era ridicol. Ar fi făcut mai bine s-o ia pe Holly şi să plece de aici cât mai repede. Dar nu putea să se desprindă din contemplarea perechii de la bar. Jordan părea că se simte în largul lui în compania acestei femei... Veronica îi zâmbi fiicei sale cu un aer distrat, pradă unei gelozii feroce.

Jordan, pe care ea îl supraveghea în continuare cu

coada ochiului, îşi luă deodată mapa diplomat, o deschise şi scoase din ea o cutiuță lungă şi plată pe care i-o întinse Lorraynei. Aceasta desfăcu pachetul şi Veronica întrezări, preț de o fracțiune de secundă, strălucirea superbă a unui colier de diamante. Muşcătura geloziei deveni mai intensă, mai sfâşietoare. Chiar şi un bărbat foarte bogat cum era Jordan, nu dădea cu uşurință acest gen de cadouri.

Lorrayne lăsă să-i scape o exclamație de plăcere şi, aplecându-se peste masă, mângâie uşor obrazul lui Jordan. Acest gest păru să-l stânjenească. Se depărtă repede şi, cu un aer jenat, bătu uşor frumoasa mână cu unghii impecabile a Lorraynei. Veronica îşi zise că femeia trebuie să se fi simțit foarte sigură pe ea dacă îndrăznise un asemenea gest familiar în public.

Chelnerul îi puse în față ceainicul cu ceaiul pe care-l ceruse şi ea începu să-i umple ceaşca lui Holly, apoi pe a sa. Când privi din nou înspre bar, observă că Jordan şi Lorrayne se pregăteau să plece. în drum spre uşă, traversară salonul de ceai. Jordan aruncă o privire în jurul lui şi Veronica îşi dădu seama după felul în care se crispase, că el o zărise. O clipă, privirile li se întâlniră. în ciuda distanței care-i despărțea, ea îi remarcă descumpănirea. îl văzu strângându-şi buzele şi, după o clipă de ezitare, îşi trecu brațul pe sub cel al Lorraynei şi o conduse spre uşă.

Dar retragerea lui fu remarcată de Holly care, urmărind privirea mamei sale, îl văzu. Chipul i se lumină deodată şi se repezi spre el. De îndată ce o văzu, el îi zâmbi, dar se vedea bine că era stânjenit.

Veronica se apropie şi ea. Jordan o salută politicos, dar ea nu-şi putea alunga sentimentul că el ar fi preferat fără

nici o îndoială să evite această confruntare.

—Veronica, dă-mi voie să ți-o prezint pe Lorrayne Haslam, zise el. Lorrayne, ea este Veronica şi cu fiica ei, Holly.

Cele două femei se salutară cu un discret semn din cap şi cu o schiță de zâmbet. Holly întinse mâna spre Lorrayne, dar aceasta se prefăcu că n-o vede şi se aplecă s-o sărute pe fetiță pe amândoi obrajii.

— Ce copil delicios! murmură ea.

Holly se răsucea să scape din îmbrățişarea ei. Lorrayne se îndreptă şi se întoarse spre Jordan.

— Dragul meu, nu mi-ai spus că ai nişte prietene atât de fermecătoare. Să luăm loc undeva, să ne cunoaştem mai bine.

Politețea îi obligă pe Jordan şi Veronica să se prefacă încântați de această întâlnire. Holly fu singura care considera această întâmplare ca un dar ceresc. Işi luă un scaun chiar lângă Jordan. Lorrayne se aşeză de cealaltă parte, în timp ce Veronica se văzu surghiunită la celălalt capăt al mesei. De vreo două ori încercă să-i prindă privirea lui Jordan, fără să reuşească. El o evita, era evident...

— Ce ai mai făcut frumos zilele astea? o întrebă el pe Holly.

—Am avut programare la spital la doctor. A spus că sunt aproape vindecată şi că nu mai trebuie să mă vadă decât de vreo două ori, îi răspunse ea veselă.

— Oh! Dumnezeule! Ai fost bolnavă? întrebă Lorrayne cu o voce suavă. Este foarte trist.

— Am fost operată de o boală de inimă, dar acum totul este bine, mulțumesc.

— Ce curajoasă eşti! Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Nicidecum. M-am distrat bine în spital. Le-am înnebunit pe toate infirmierele!

— Holly! o certă cu blândețe Veronica. Nu face pe interesanta.

— Nu trebuie să te superi pe ea, interveni Lorrayne. Este atât de nostimă, de adorabilă.

Holly nu părea deloc impresionată de aceste complimente. Zâmbetul pe care i-l adresă Lorraynei era un model în felul lui, glacial, impersonal şi monden pe deasupra.

— N-ai venit de mult să ne mai vezi, la Elmbridge, continuă ea întorcându-se spre Jordan.

— Am de gând să vin foarte curând, promise el.

— Elmbridge, repetă Lorrayne. Ce nume fermecător!

— Este numele casei noastre de la țară, îi explică politicos Holly. In fine, nu este chiar a noastră. Este a unor prieteni de ai mamei.

Ca să pună capăt discuției care aluneca pe o pantă periculoasă, Jordan se aplecă spre Holly şi, ciufulindu-i părul, o întrebă:

— Vrei o înghețată?

— Ador înghețata! Mulțumesc mult.

Jordan îi făcu semn chelnerului şi, când acesta le aduse lista, amândoi se cufundară în lectura ei, discutând despre calitățile şerbetului de pere stropit cu jeleu de fragi sau despre înghețata pralinată cu sos de ciocolată caldă.

Lorrayne se întoarse spre Veronica, o privi cu atenție, îi remarcă tinerețea şi frumusețea, şi dădu din cap ca şi cum dintr-o dată tocmai înțelesese ceva.

— Iartă-mă că te privesc astfel, dar îmi pari atât de

tânără! zise ea pe un ton mieros, irezistibil. Nu-mi vine să cred că eşti mama lui Holly. Dar poate n-am înţeles eu bine? Poate că eşti sora ei mai mare?

— Nu, sunt mama ei.

— Dar nu se poate! Ai avut-o atât de tânără!

— Intr-adevăr, eram foarte tânără, recunoscu Veronica, dar nu este tinereţea cea mai bună perioadă pentru făcut copii?

— Nu ştiu. Eu n-am avut norocul dumitale sau poate ar trebui să spun... priceperea? Probabil că, împreună cu soţul dumitale, aţi planificat totul dinainte.

Lorrayne era prea subtilă ca să privească degetul inelar de la mâna stângă a interlocutoarei sale, dar mesajul era limpede. Veronica îi zâmbi la rândul ei, dar chipul îi rămase de marmură.

— Şi planurile cel mai bine concepute pot uneori să dea greş, zise ea pe un ton suav. Nu este şi părerea dumitale?

Lorrayne râse. Un râs grav, un pic răguşit.

— Da, bineînţeles. Dar dacă acest copil delicios este o eroare de programare, atunci probabil că este eroarea cea mai inteligentă pe care ai făcut-o vreodată! Atât de vioaie, atât de fermecătoare! Crezi că este prudent s-o laşi pe biata micuţă să se agite atât după o astfel de operaţie?

— Cu siguranţă că lui Holly nu i-ar plăcea deloc să audă că i se spune „biata micuţă“, îi replică Veronica. După spusele doctorului, este aproape vindecată.

— Şi apoi, bineînţeles, poate să profite de aerul curat de la ţară ca să se refacă! Ce noroc să aveţi prieteni atât de generoşi încât să vă împrumute casa! Dar asta nu mă miră

prea tare. Sunt convinsă că dumneata ştii să-ţi alegi cu grijă prietenii.

Insulta era străvezie şi Veronica nu-şi făcu scrupule să-i răspundă pe acelaşi ton.

—Am într-adevăr prieteni foarte buni, loiali şi sinceri, pe care banul nu a reuşit să-i corupă. Nu se poate spune asta despre prea mulţi, nu crezi?

Privirea Lorraynei se aspri, în timp ce-şi păstra pe buze zâmbetul de circumstanţă.

— Inţeleg, murmură ea. Inţeleg...

Ceva în felul în care vorbise, o îngheţă pe Veronica. Femeia asta putea să fie periculoasă. Trebuia să se ferească de ea.

— Holly, grăbeşte-te şi termină-ţi îngheţata. Mai avem de făcut nişte cumpărături înainte să ne întoarcem.

In discuţie aprinsă cu fetiţa, Jordan ridică privirea, alertat de un uşor tremur în glasul Veronicăi. Profită imediat de ocazie şi-i susţinu ideea.

— Dumnezeule! exclamă el. Trebuie să plecăm! O să ne iertaţi dacă o să vă părăsim înainte ca Holly să-şi termine îngheţata?

Lorrayne încercă să protesteze, dar deja Jordan o apucase de braţ şi o ajută să se ridice.

— Bineînţeles. {tiu cât eşti de ocupat, mormăi Veronica, recunoscătoare.

Lorrayne se aplecă din nou spre Holly, aproape sufocând-o într-o îmbrăţişare parfumată înainte să se îndepărteze urmându-l pe Jordan. Fetiţa îi privi dispărând, cu un aer îngândurat.

— Mamă, zise ea în sfârşit, nu-mi place doamna asta.

Parfumul ei este prea tare şi tot timpul zâmbeşte.

— Mamă, este adevărat ce scrie în ziare? Jordan este un escroc? întrebă Holly într-o dimineață.

Uluită preț de o secundă, Veronica îşi reveni repede.

— Unii dintre duşmanii lui cred probabil asta. Dar de ce mă întrebi?

— Priveşte titlurile astea mari: Jordan Cavendish a lansat un atac surpriză împotriva lui Gavin Redway".

îi întinse jurnalul Veronicăi peste masa la care îşi luau micul dejun. Pe manşetă, cotidianul publica o fotografie a lui Jordan şi articolul explica în ce fel, grație unui atac rapid şi neaşteptat, omul de afaceri reuşise practic să preia controlul unuia dintre cele mai importante grupuri industriale din țară.

— Nu cred să fi debarcat în birourile lui Gain Redway cu o puşcă mitralieră, dar rezultatul este practic acelaşi. Atacul surpriză despre care se vorbeşte este de fapt o cumpărare masivă la bursă a unei cantități impresionante de acțiuni.

Holly păru dezamăgită de explicație, apoi chipul i se lumină din nou.

—Am să-i cer explcații când va veni să ne vadă, zise ea pe un ton hotărât.

— Holly, iubito, nu-ți face prea multe iluzii. El trebuie să fie extrem de ocupat în momentul ăsta. Lupta aceasta o să-i ia tot timpul.

— Dar ne-a promis că o să vină.

— Nu m-aş baza prea mult pe asta dacă aş fi în locul tău.

— A promis. Sunt sigură că-şi va ține cuvântul. Doar

este prietenul meu.

Scena aceasta se petrecea la două săptămâni după întâlnirea lor cu Jordan la *Ritz.* De atunci, el nu le mai dăduse nici un semn de viaţă. Veronica era împărţită între două temeri - aceea ca Holly să nu se ataşeze prea mult de un om a cărui bunăvoinţă faţă de ea nu va dura prea mult şi aceea ca, dimpotrivă, el să nu înceapă să se intereseze prea mult de ea şi să vrea să repună pe tapet problema acordului lor, în sensul de a-şi manifesta drepturile asupra fiicei sale. Ea îşi imagina fără greutate că revendicările lui o vor exclude pe ea, mama, şi Veronica era ferm hotărâtă să se lupte în acest caz.

Jordan ar fi putut dori s-o facă pe Holly moştenitoarea lui, dar cu aceeaşi ocazie i-o va da pe Lorrayne Haslam ca mamă vitregă şi Veronica nu va permite nciodată acestei femei dure şi fără milă să se ocupe de micuţa şi vulnerabila ei Holly.

Spre consternarea Veronicăi, fetiţa începu să citească ziarele cu pasiune, pândind orice articol sau doar menţionarea numelui lui Jordan. Chiar dacă cea mai mare parte a conţinutului lor o depăşea, înţelegea totuşi mai mult decât şi-ar fi închipuit Veronica, şi urmărea lupta financiară cu entuziasm.

In fiecare zi, tânăra femeie afla tot mai multe despre imensa avere a lui Jordan. Cronicarii financiari descriau în amănunt excepţionala lui reuşită, analizând, disecând şi cea mai mică posesie a sa, societăţi, achiziţii recente... Patrimoniul său se număra în sute de milioane de lire!

Veronica era din ce în ce mai uluită şi-şi aminti vorbele lui Derek, când acesta o acuzase că aleargă după banii lui

Jordan. înțelese de asemenea de ce, atunci când ea îl anunțase că Holly este fiica lui, Jordan îşi imaginase imediat că ea nu voia decât averea lui...

Din fericire, pregătirile pentru cea de a noua aniversare a lui Holly o absorbiră în totalitate şi nu mai avu timp să se gândească la altele.

Pentru această ocazie, doamna Hendricks făcuse un tort imens, cu mai multe etaje, împodobit cu inscripții din zahăr topit şi nouă lumânări de toate culorile. La rândul ei, Veronica scotocise prin toate librăriile din zonă în căutarea unor cărți care ar fi putut să stimuleze inteligența fetiței. în plus, adăugase acestor cadouri şi o trusă a „chimistului perfect", care era sigură, va fi pe placul şi pe măsura spiritului practic al lui Holly.

în ziua aniversării sale, Holly se trezi la ora şase şi jumătate. Nu mai avea stare şi, din zece în zece minute, se ducea să arunce un ochi în camera mamei sale care încă dormea. în sfârşit, la ora şapte şi jumătate, Veronica se hotărî să se dea bătută. Dădu la o parte cearşaful şi cuvertura şi... imediat fu asaltată de un drăcuşor mic care se repezi la ea acoperind-o cu sărutări.

— Astăzi fac nouă ani! anunță cu mândrie Holly luând-o de mână şi trăgând-o după ea în holul de la intrare.

Tocmai sosise corespondența. Fetița deschise cu febrilitate toate felicitările şi le aşeză apoi pe consola şemineului, în salon. Veronicăi i se păru că fețişoara ei se întunecase când observă că Jordan nu-i scrisese. Cum să-i explice, se gândi Veronica, cum să-i explice că aniversarea ei era un subiect delicat, aproape tabu, pentru acest om de afaceri care acum era subiectul predilect al ziarelor?

— Ce ai zice să mergem astăzi la Montcastle? îi propuse ea în timp ce-şi luau micul dejun. Este un castel superb...

Holly se îmbufnă.

— ...şi în gajduri are o expoziție de maşini de epocă, continuă Veronica izbucnind în râs când văzu transformarea care se produsese pe chipul copilei.

In timp ce Holly alergă să se îmbrace, mama ei chemă un taxi şi se duse la rândul ei să se pregătească. Işi puse pantalonii din catifea reiată oliv, o bluză de mătase galbenă, şi-şi prinse părul cu o eşarfă de aceeaşi culoare. Tocmai terminase să se rujeze când auzi un zgomot de motor.

— Holly! Repede! A venit taxiul.

In loc de orice răspuns, Holly scoase o exclamație de încântare şi se repezi pe scară. Mirată, Veronica se duse la fereastră şi aruncă o privire în curte. Inima îi tresări de o bucurie nebună, amestecată cu o umbră de teamă.

Era Jordan.

Capitolul 8

Holly coborî în grabă treptele de la intrare şi se repezi în faţa maşinii. De îndată ce o zări, Jordan frână. Holly se căţără pe scaunul de lângă el, îl cuprinse cu braţele pe după gât şi-l sărută. Chiar dacă de la punctul ei de observaţie, la fereastra primului etaj, Veronica era prea departe ca să vadă exact ce se întâmpla, văzu totuşi că el răspunsese îmbrăţişării micuţei, strângând-o la piept.

Tânăra femeie ajunse la uşa de la intrare în momentul când Jordan ieşea din Rolls. Era îmbrăcat într-o ţinută lejeră, pantaloni de pânză şi o cămaşă de culoare deschisă cu gulerul descheiat şi cu mânecile suflecate. Era pentru prima oară de când se reîntâlniseră când părea atât de tânăr şi relaxat. Ii zâmbi şi zâmbeul lui o tulbură.

— Scuză-mă că iarăşi vin pe neanunţate, dar vreau să-i cer un serviciu lui Holly, zise el.

— Ce fel de serviciu?

Cu bărbia, el arătă spre maşină.

—Este ceva în legătură cu pachetul de pe bancheta din spate.

Deschise portiera. O cutie de carton voluminoasă ocupa aproape tot locul. El o luă, o duse până în casă şi o puse cu grijă pe masa din salon. Holly nu se dezlipea de el nici un pas.

—Am comandat mai multe astfel de aparate pentru birou, explică el începând să desfacă ambalajul. Secretara mea a observat că este unul în plus. M-am gândit imediat că Holly i-ar putea găsi un colţişor unde să-l instaleze, ceea

ce m-ar ajuta foarte mult.

Cu un gest teatral, îndepărtă un ultim capac de polistiren şi dădu la iveală un mic calculator. Holly rămase nemişcată, fascinată, incapabilă să rostească o vorbă, într-atât de mare îi era surpriza şi plăcerea.

— Vrei... vrei să spui că... e pentru mine?

—Pentru tine şi numai pentru tine. Evident, dacă nu-ți place...

Râzând, el se prefăcu că ambalează la loc cadoul, dar Holly îl opri.

— Dar îmi face mare plăcere! Mulțumesc, Jordan. Este formidabil, zise ea plimbându-şi cu încântare degețelele pe taste. Vei rămâne un pic la noi ca să-mi arăți cum funcționează? Oh! Te rog, rămâi! O să poți gusta din tortul meu de aniversare.

—Adică azi este ziua ta? întrebă Jordan, aparent mirat. Ce întâmplare fericită!

Holly începu să râdă.

— Nu este o întâmplare. Tu ştiai că e ziua mea.

— Nu-i adevărat! De unde să fi ştiut? Mi-ai spus doar că în curând vei împlini nouă ani. Nici o clipă nu mi-ai spus la ce dată.

— Poate, dar după părerea mea, astfel de amănunte nu constitue un obstacol pentru tine. Pun pariu că poți afla tot ce vrei, când vrei.

— Ah! Da? Si cum, mă rog?

— Poți... poți face... un atac surpriză, declară ea triumfătoare.

Jordan izbucni în râs.

— Mi se pare mie sau chiar ai stofă de femeie de afaceri? Cu cât te voi învăța mai repede să te servești de acest aparat, cu atât mai bine.

Veronica ascultase acest schimb de replici fără să intervină, pradă unor sentimente contradictorii. Apariția lui Jordan părea s-o fi surghiunit în planul doi al inimii fiicei sale, şi nu se putea abține să sufere. Pe de altă parte, chipul fetiței radia de o asemenea bucurie încât îşi dădu seama că dacă Jordan n-ar fi venit, Holly nu l-ar fi iertat niciodată.

Era fiica lui, sânge din sângele lui, dar şi sufletul ei îi aparținea, gândi Veronica. Era firesc ca ei să se înțeleagă, să stabilească între ei această minunată complicitate. Cât timp îi va trebui lui ca să descopere asta? Dacă nu cumva o şi făcuse?

— A sosit taxiul, îi anunță doamna Hendricks.

Holly îşi duse mâna la gură; uitase complet de vizita la castel, şi Jordan o întrebă din priviri pe Veronica.

— Eram pe punctul să plecăm când ai venit tu. Trebuia să mergem să vizităm expoziția de maşini de epocă de la castelul Montcastle.

—N-am putea s-o lăsăm pe altă dată, mamă? o rugă Holly. Doar dacă nu ții neapărat să mergem, fireşte.

— De acord, draga mea. O să mergem altă dată. Astăzi tu eşti cea care comandă.

Jordan încuviință din cap.

— Nouă ani, este o vârstă. E ultima ta aniversare cu o cifră, remarcă el.

Veronica ieşi să plătească deplasarea taxiului şi, când se întoarse în salon, îl găsi pe Jordan pe cale să asambleze diferitele elemente ale calculatorului, în timp ce Holly instala o priză la capătul cablului, cu o concentrare extremă.

— Ştie să facă asta? întrebă încet Jordan adresându-i-se Veronicăi.

— Meşteritul nu are secrete pentru ea. In acest domeniu, este mult mai bună decât mine, şi decât tine, probabil!

El zâmbi.

—Stângăcia mea în această privință este legendară! Spune-mi, Veronica, de unde ştie Holly că eu am lansat un atac surpriză împotriva lui Gavin Redway, şi ce înțelege ea din astfel de operațiuni?

— Nu înțelege nimic şi chiar are intenția să-ți ceară explicații. A urmărit în ziare derularea luptei şi şi-a notat cu grijă toate subietele asupra cărora ar vrea lămuriri.

— Bravo ei! Te interesează şi pe tine?

— Bineînțeles, dar nu la fel de mult ca pe Holly. Mă şi mir cum de ți-ai găsit timp să vii până aici.

El ridică din umeri.

— Ce este mai rău a trecut. Acum practic e sigur că voi câştiga. Dar mă înşel eu, Veronica, sau am impresia că nu eşti încântată să mă vezi? Cumva Derek îşi va face curând apariția, ca ultima oară? Trebuie să mă pregătesc pentru duel?

— Derek nu va veni.

— De ce? V-ați certat?

— Nu te privește.

— Este evident că Holly pare mult mai fericită să mă vadă decât mama ei!

— Holly este în al nouălea cer, sunt de acord cu tine, și-ți sunt foarte recunoscătoare că te-ai deplasat aici special pentru ea. Dar nu-mi cere mai mult, Jordan.

— Si totuși, am făcut tot acest drum mai ales pentru tine, zise el atât de încet încât ea abia îl auzi.

Ochii lui o priviră atent din cap până-n picioare, mângâietori, plini de admirație.

— Galbenul îți vine de minune. Mă simt măgulit să văd că mi-ai urmat sfaturile.

— Sfaturile tale?

— Nu eu am fost primul care te-a convins să porți această culoare? Tu credeai că nu se potrivește cu părul tău, dar eu te-am convins de contrariu și a trebuit să recunoști că aveam dreptate.

Veronicăi îi reveni în amintire scena respectivă. își aminti în ce măsură acest om atât de logic, atât de pragmatic, putea uneori să aibă și imaginație! Era ciudat că ea uitase acest amănunt și că el și-l amintise. La acest gând, inima începu să-i bată mai tare.

—Gata! strigă Holly. Am reușit să branșez calculatorul.

Din câțiva pași, Jordan ajunse lângă masa pe care instalaseră aparatul. Așezată în fața ecranului, cu mâna lângă tastatură, Holly ascultă cu atenție instrucțiunile pe care i le dădu Jordan. Pe chipul ei grav, pasionat, se citea

curiozitatea, nerăbdarea de a învăța.

— Cu viteza cu care înregistrează ceea ce-i spun, îi zise Jordan Veronicăi, peste puțin timp va şti să-şi creeze propriile programe!

Puțin mai târziu, Holly insistă să-i demonstreze mamei sale ceea ce învățase. Apoi Veronica se aşeză la rândul ei în fața calculatorului şi fetița râse în hohote de stângăciile şi greşelile ei. Dacă un străin ar fi trecut din întâmplare pe aici şi i-ar fi zărit prin fereastă, ar fi crezut că are în fața ochilor portretul familei ideale!

*

* *

Făcură un picnic în grădină, la umbra copacilor. De îndată ce înghiți ultima bucățică, Holly se repezi înăuntru, incapabilă să stea prea multă vreme departe de noua ei pasiune. Curând, o auziră prin fereastra deschisă bătând cu ardoare tastele calculatorului.

Jordan zâmbi.

— Când îi intră ceva în cap...

Se ridică, îi întinse mâna Veronicăi şi o ajută să se ridice.

— Vino, hai să ne plimbăm.

Ea încercă să se eschiveze, hotărâtă să rămână circumspectă, dar nu fu chip. El nu-i lăsă nici o scăpare.

— Iți pare rău că am venit?

In timp ce mergeau, el o cuprinse după umeri.

Era momentul ideal ca ea să-i pună întrebări, cu un aer degajat, despre Lorrayne, să-l întrebe de exemplu dacă aceasta ştia că el este la țară, dacă nu se supără că a plecat

fără ea. Simţea însă un nod în gât. Incercă să râdă, dar nu reuşi. Intoarse capul spre el, îl privi, dar nu fu în stare să rostească cuvintele ironice şi crude pe care se pregătise să i le spună. In acelaşi timp, i se risipiră şi îndoielile. Poate că Jordan era dur în afaceri, dar nu era nici nemilos, nici necinstit, nici viclean. De altfel, tocmai această sinceritate a lui îi despărţise odinioară. Decât s-o amăgească cu un ipotetic viitor comun, el o prevenise că nu voia o legătură stabilă.

— Nu, reuşi ea să spună. Nu regret nimic.

Trăsăturile lui Jordan se crispară deodată, şi schiţă un gest spre ea apoi, după ce aruncă o privire spre casă, se răzgândi. Oricine ar fi putut să-i vadă. Aşa că o conduse spre un pâlc de sălcii.

— Holly ţine foarte mult la tine. Ar fi fost foarte tristă dacă n-ai fi venit s-o îmbrăţişezi de ziua ei, adăugă Veronica. Iţi mulţumesc foarte mult. Pentru ea, viaţa are un nou început.

— La nouă ani după ce a început cu adevărat. M-am informat asupra datei ei de naştere la primăria din cartierul vostru. S-a născut exact acum nouă ani şi două săptămâni, după ce noi ne-am despărţit. Ziua aceea nu a fost nevoie s-o mai verific. Imi amintesc de ea de parcă ar fi fost ieri.

— Te încurcă cele două săptămâni, nu-i aşa?

— Da. Mă revoltă faptul că a fost concepută doar la două săptămâni după ce ne-am despărţit. Imi vine greu să suport ideea.

Veronica rămase tăcută.

— Spune totuşi ceva. Apără-te!

— Nu pot să spun nimic fără să încalc angajamentul scris dintre noi.

— La naiba cu blestemata aceea de hâtie! Uit-o!

— Tu ai vrut-o. Holly este primul meu copil. Primii copii se nasc adeseori cu puţină întârziere.

— Doar asta ai de spus?

— Pentru un prim-născut, nu este nimic excepţional.

— Cu siguranţă că eşti mai pricepută în aceste probleme decât mine. Eu nu am mai avut copii.

Veronicăi i se păru că percepe o notă de reproş în tonul lui.

Ajunseseră a podeţul care marca limita dintre parcul bine îngrijit şi natura sălbatică, pârâiaşul, ierburile înalte, ferigile, rugii de mur, trunchiurile de copaci şi crengile împletite ale sălciilor şi carpenilor. Din loc în loc, soarele înălţat sus pe cer străpungea frunzişul des, luminând pământul într-un mod ireal, feeric.

In jurul acestui cerc magic, nu mai exista parcă nimic. Veronica era conştientă de asta, aşa cum era conştientă de parfumul tare al acestei după-amiezi de vară. Se simţea ameţită, ciudat de uşoară... Intoarse capul spre bărbatul care mergea alături de ea. El o respinsese, nu-i accepta copilul, şi totuşi era lângă ea, cu braţul în jurul taliei ei.

—Unde ţi-ai petrecut aceşti ultimi zece ani lungi? o întrebă el.

—Am născut într-o clinică aproape de părinţii mei şi am rămas o vreme la ei, ceea ce mi-a permis să mă bucur

din plin de fermecătoarea mea fetiță.

— Mi-ai spus că nu puteai suporta constrângerile, că pe copii îi consideri ca pe un obstacol în calea libertății tale.

— Asta era înainte de a fi avut copilul. Departe de a fi un obstacol în calea libertății mele, prezența fetiței mă împlinea, mă încânta, mă...

Datorită ei, tânăra femeie nu avusese sentimentul că este total abandonată. Căldura, dulceața, veselia copilului ei îi umpluseră viața. In loc să i se împietrească, inima ei era plină de bucurie şi de dragoste. O iubise pe Holly pentru ea însăşi, fireşte, dar şi pentru bărbatul cu care o concepuse.

— Eram foarte fericită, încheie ea simplu.

El îşi coborî privirea spre ea dar, incapabil să interpreteze expresia de pe chipul ei, se opri, îi prinse bărbia şi-i întoarse capul spre el. Privirile li se întâlniră.

— Continuă...

— Am locuit doi ani la părinții mei. Apoi mi-am reluat meseria de actriță. Când plecam în turnee, o lăsam pe Holly în grija bunicilor, şi apoi...

Inima ei se nelinişti brusc şi soarele se întunecă deodată, acoperit de Jordan care se apleca spre ea. Ii simți apoi buzele lipte de ale ei, calde şi ferme.

Ultima oară când se sărutaseră, el pusese în acea îmbrățişare multă patimă, furie, frustrare. Sărutul lui de astăzi semăna mai mult cu cel din seara în care se regăsiseră. Era tandru, plin de dragoste. Buzele lor se

căutau, se atingeau, se despărțeau, apoi se întâlneau din nou. Totul se petrecea foarte încet, cu mare grijă, de parcă le-ar fi fost teamă şi unuia şi altuia să nu rupă vraja care-i învăluise.

El o trase mai aproape, îi mângâie fruntea, obrajii, gâtul. Era evident că nu se aşteptase să resimtă o emoție atât de intensă, şi cu atât mai puțin s-o împărtăşească cu ea. Rămaseră îndelung astfel, nemişcați, lipiți unul de altul, apoi porniră iarăşi pe potecă.

— Vreau să ştiu totul, insistă el. Mi-ar fi plăcut să...

Tăcu brusc, exasperat. Documentul pe care-l semnaseră era un obstacol în calea adevărului.

—Eu... De ce nu mi-ai scris ca să-mi ceri ajutorul? zise el cu stângăcie.

— Ai fi vrut să-ți cer ajutorul ca să cresc copilul altuia?

Ea îl testa, îl provoca.

— Veronica.

Era în acelaşi timp un reproş şi o amenințare. El o avertiza să nu se aventureze pe un teren periculos, dar în acelaşi timp o implora să nu risipească această clipă privilegiată.

— Eu şi cu tine, am fost adevărați prieteni. Gândul că, la un moment dat, te-ai trezit singură şi neajutorată cu un copil pe cap mă tulbură şi acum. Aş fi dorit sincer să pot să-ți uşurez viața.

— A fost greu, dar numai din punct de vedere financiar, zise ea cu un zâmbet. în rest, eram cea mai fericită femeie din lume. Adusesem pe lume o fetiță

minunată. Acum o vezi micuță şi vioaie, dar pe vremea aceea era un fermecător bebeluş blond şi roz, mereu gata să râdă.

— întruchiparea mamei sale, remarcă el încet. Aşa erai tu când te-am cunoscut. Mereu veselă şi plină de viață, ca şi cum întreaga existență nu era decât o glumă bună.

Ajunseră într-un mic luminiş, un covor de muşchi străjuit de doi-trei mesteceni de o parte şi de un pârâiaş de cealaltă parte. Jordan o prinse de mână şi o făcu să se aşeze. Se întinseră amândoi pe acest culcuş improvizat şi plăcut mirositor. Printre crengile subțiri ale mestecenilor, printre frunzele lor rotunde şi delicate, urmăreau amândoi alergarea neobosită a norilor. îi legăna susurul apei ce se strecura printre pietre.

— Eram atât de tineri pe vremea aceea, atât de încrezători în viitor! continuă Jordan. Ce s-a întâmplat cu noi, Veronica? Ce am devenit?

— Ne-am maturizat. Viața ne-a obligat să ne transformăm.

— Dar astăzi înțeleg că pierzându-te, mi-am pierdut bucuria de a trăi. Intâlnirea cu tine, Ronnie, a fost pentru mine ca şi cum aş fi deschis ferestrele şi aş fi lăsat să intre soarele în valuri. Razele lui te urmau peste tot unde te aflai. Adeseori te urmăream, încercând să descopăr care este sursa misterioasei tale voioşii. Aş fi vrut atât de mult să împărtăşesc cu tine secretul.

Bucuria, voioşia aceasta despre care vorbea el, venea din dragostea pe care i-o purta. El era cel care o împlinea, o

aureola, chiar şi astăzi, cu duioşie, cu tandreţe. Dar el nu vedea asta, nici acum nici odinioară.

— Si ai descoperit acest secret? îl întrebă ea.

— Nu. Dar am remarcat că doar alături de tine pot să-l descopăr. Doar tu ai darul să luminezi cotloanele întunecate ale sufletului meu.

Tăcu şi Veronica nu zise nimic, nu făcu nici un gest. Absolut nemişcată, îi asculta bătăile inimii atât de aproape de urechea ei.

— Si apoi, ai plecat, şi asupra mea s-a abătut ceaţa.

Ea îşi ridică ochii, îi scrută chipul, încercă să-i descifreze expresia privirii şi zări un amestec de nesiguranţă, de teamă şi de speranţă. Remarcă şi tulburarea lui când ea se aplecă uşor ca să-i mângâie obrazul. Ai fi zis că el îşi ţine respiraţia, de teamă să n-o sperie.

Veronica nu ştiu niciodată dacă fusese el sau ea cea care-şi lipi buzele de ale lui, dar se treziră brusc unul în braţele celuilalt, cu buzele şi trupurile strâns contopite.

— N-am reuşit niciodată să te uit, mărturisi el între două sărutări. Erai mereu aici, obsedându-mă, amintindu-mi că te pierdusem pentru că nu înţelesesem la timp că...

îmbrăţişarea lui deveni şi mai strânsă, împiedicând-o să-i răspundă. Buzele lui deveniră mai înflăcărate, mai exigente. Tulburată de aceste mângâieri, cu simţurile exacerbate, fremătând de dorinţă, ea dărâmă şi ultimele bariere care-i despărţeau, se strânse la pieptul lui, se abandonă.

El se desprinse uşor, o privi, emţionat s-o vadă atât de

frumoasă, cu obrajii aprinşi de pasiune, cu ochii strălucind, cu buzele întredeschise, cu părul ciufulit.

Soarele dădea pielii ei reflexe aurii. Veronica părea imaginea, întruchiparea verii. Ca întreaga natură din jurul lor, ea simboliza tinerețea, viața.

Jordan n-ar fi fost în stare să spună ce simte, dar totul era ca un izvor care izbucnise dintr-o dată în el, udând câmpiile secate ale sufletului său, readucându-le la viață, redându-le tinerețea şi frumusețea. Nu înțelegea ce se întâmplă. Ştia doar că minunea o făcuse această femeie dulce şi tandră pe care el o ținea în brațe.

Trupul ei lipit de al lui îl înnebunea. Dacă ea spunea adevărul, însemna că-i aparținuse odată. El o iubise, o mângâiase, făcuseră dragoste. Ea i se dăruise total într-un moment de pasiune. Cunoscuseră împreună o fericire de nespus, de neuitat... Si totuşi, el nu-şi amintea de nimic.

Işi înclină capul şi-şi lipi buzele de gâtul ei. Sub sărutul lui, pielea ei se înfioră. Cu o încetineală infinită, începu s-o sărute peste tot, îndrăzni chiar să-i desfacă primul nasture al bluzei. Işi ascunse fața între sânii ei. Veronica nu îndrăznea să se mişte. Atingerea buzelor lui pe pielea ei o amețea, ca o promisiune de tandrețe şi pasiune. Toată dragostea pe care o simțise odinioară pentru el, pentru tatăl copilului ei, ieşea la suprafață. Toată înflăcărarea îngropată atât de multă vreme năvălea cu forță, cu o violență care aproape că o speria. El era totul pentru ea, întotdeauna fusese.

— Jordan, şopti ea. Jordan...

El se ridică puţin, cufundându-şi privirea în ochii ei. Se recunoşteau, se regăseau, dădeau frâu liber bucuriei regăsirii. Nu mai exista nimic altceva decât puterea sentimentelor care-i împingea unul către celălalt, nimic altceva decât această flacără care-i ardea, decât dorinţa pe care visau amândoi să şi-o potolească.

Veronica îi şoptea mereu numele, vru să-l atragă din nou spre ea, dar un strigăt o opri din elanul ei.

— Mamă! Mamă!

Vocea fiicei sale ajunse până la ea, speriată, disperată.

— Mamă... Jordan... Repede! Oh! Veniţi repede! Vă rog!

Capitolul 9

La auzul acestui strigăt, Veronica fu din nou năpădită de coşmarurile care o chinuiseră atât de multă vreme. Se ridică brusc, şi îl împinse pe Jordan.

— Dumnezeule! exclamă ea. Ce i s-a întâmplat? Poate că iarăşi îi este rău!

— Imposibil....

— Nu spune asta! Tu nu ştii...

Deja se ridicase în picioare şi o luase la fugă. Cu inima bătându-i nebuneşte, îşi croi drum prin labirintul copacilor şi tufişurilor până ce o zări pe Holly care alerga în întâmpinarea ei.

— Mamă... Jordan...

— Draga mea! Ce este? Ti-e rău? Spune-mi repede!

Veronica se lăsă să cadă în genunchi, şi îşi luă fiica în braţe, privind-o, moartă de îngrijorare.

Holly scutură din cap cu putere, înghiţindu-şi un suspin.

— L-am stricat, murmură ea.

— Ce ai stricat? întrebă Jordan apropiindu-se.

—Computerul. Nu mai merge. Nu mai are imagine. Nimic. L-am stricat, dar nu am vrut. Pe cuvânt...

Veronica oftă adânc. Bătăile inimii îşi reluau încet-încet ritmul normal.

— Asta-i tot? întrebă ea,

— Mamă! L-am stricat, nu înţelegi? repetă fetiţa, uluită de reacţia mamei sale care părea să nu fi înţeles gravitaea dramei.

Jordan se frecă la ochi cu un gest obosit.

— Eu nu cred. Mai degrabă ai făcut vreo manevră

greşită. Vino cu mine, am să văd cum putem aranja asta, adăugă el întinzându-i mâna.

Câteva clipe mai târziu, sub privirea uimită a lui Holly ecranul se lumină din nou şi totul începu să funcționeze normal.

—Iată! Catastrofa s-a reparat. Vezi, n-ai stricat nimic. Probabil că i-ai cerut atâtea lucruri deodată încât, suprasolicitat, a intrat în grevă.

Holly râse, toată disperarea risipindu-i-se dintr-o dată. Işi apropie un scaun de cel al lui Jordan şi acesta, cu multă răbdare şi într-un limbaj simplu şi concis, o învăță alte utilizări posibile ale calculatorului, îi explică în linii mari în ce a constat atacul lui surpriză la bursă... Omul de afaceri şi fetița discutară mai bine de o oră, pasionați de subiectul lor, până când Veronica veni să-i întrerupă.

— Holly, trebuie să urci să te odihneşti un pic.

— Oh! Mamă...

— Du-te repede şi te întinde în pat, draga mea.

Holly se ridică fără tragere de inimă. Se întoarse spre Jordan.

— Ultima dată când ai fost aici, ai plecat fără să-mi spui la revedere...

— N-am să mai fac, îți promit.

îmbunată, ea i se agăță de gât, îl sărută sonor pe obraz, apoi se ghemui lângă mama ei pentru o alintare înainte să se hotărască să urce în camera ei.

Rămaşi singuri, Jordan şi Veronica se duseră să stea în curtea interioară. Se aşezară alături pe balansoarul acoperit cu perne comode albastre şi albe şi rămaseră o vreme tăcuți. Aerul răsuna de zumzăitul neîncetat al insectelor.

Era o minunată zi de vară. Rătăcită prin iedera ce urca pe peretele casei, o tufă de trandafir aproape că se prăbuşea sub greuatea mulţimii de flori care răspândeau un parfum îmbietor.

Nici o adiere de vânt nu clintea crengile copacilor. Păsările, obosite de cât cântaseră toată dimineaţa, tăceau acum şi ele.

— Ce s-a întâmplat cu Derek? întrebă în sfârşit Jordan.

— Ne-am despărţit.

Ceva din glasul Veronicăi îl făcu să zâmbească.

— Ce a făcut, săracul, ca să determine o asemenea schimbare de atitudine faţă de el?

— Mi-a spus că nu mă condamnă că am un copil nelegitim. Că după căsătorie, va fi şi de datoria lui să se ocupe de educaţia lui Holly.

— Cum a îndrăznit? Sper că l-ai dat pe uşă afară.

— I-am cerut politicos şi calm să plece. N-am vrut să-l gonesc pentru că a fost întotdeauna foarte drăguţ cu mine. Stiu că tu consideri că eu dau prea mare importanţă acestor amănunte, dar am fost foarte mişcată când el a venit la spital, în ziua când a fost operată Holly.

Jordan se sprijini de perne şi privi în depărtare.

— Si eu am fost, zise el în sfârşit.

Veronica îl privi încruntându-şi sprâncenele, crezând că nu auzise bine.

— Poftim?

— Si eu am venit la spital, repetă el privind-o în faţă. M-am întos de la Paris ca să fiu lângă voi, dar am ajuns prea târziu. Când am deschis discret uşa salonului, Derek era deja acolo, aşezat lângă tine, ţinându-te de umeri.

Vestea aceasta o umplu de bucurie dar şi de un ciudat sentiment de frustrare.

— Jordan, de ce nu te-ai manifestat?

—N-am văzut necesitatea. Tu nu aveai nevoie de mine.

— Ba da, eu... Ai venit special de la Paris? Dumnezeule! Si eu care-ți reproşam indiferența! De ce nu mi-ai spus? Aşa cum ai făcut şi cu casa asta... Nu-ți place să se ştie ce faci pentru ceilalți, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, cred că am înțeles că ai închiriat-o de curând, pentru mine şi Holly.

El ridică din umeri.

—Ti-am văzut apartamentul, atât de mic, atât de întunecos. Trebuia să fac ceva. Holly avea nevoie de aer curat şi de spațiu ca să se refacă. Dar cum ai aflat...?

— Doamna Hendricks mi-a spus.

Urmă un moment de tăcere, apoi văzând expresia îngândurată a lui Jordan, Veronica spuse în continuare:

— Dacă vrei, aş putea să-ți arăt albumele de fotografii din primii ani ai lui Holly...

— Mi-ar face plăcere.

Jordan se ridică şi-i întinse mâna s-o ajute să se ridice şi ea. Veronica porni apoi înainte. îl conduse până în dormitor. El se aşeză pe pat şi curând veni şi ea aducând două albume mari pe care i le puse pe genunchi. Pe prima filă era o poză mărită a mamei cu bebeluşul ei.

—Mama mea a făcut această fotografie, îi explică Veronica. Holly avea doar câteva ore.

Jordan nu spuse nimic. El nu privea copilul ci pe mama acestuia, care radia de fericire şi de dragoste. începu apoi să

răsfoiască albumul, descoperind astfel primii paşi ai lui Holly, primele ei jucării, primul brad de Crăciun. Apoi, Holly construind un om de zăpadă, Holly la circ, Holly râzând în hohote la prima ei „petrecere“ cu copiii, Holly şi Veronica îmbrățişate, zâmbitoare, fericite. Jordan întorcea tăcut foile albumului, cu o expresie impenetrabilă pe față, într-atât se străduia să-şi ascundă tristețea care-l cuprinsese.

Neştiind ce să creadă despre această lipsă de reacție, dezamăgită, rănită, Veronica preferă să se retragă.

— Mă duc să văd ce face Holly.

— Bine.

Fetița dormea buştean. Veronica o privi o clipă. O văzu zâmbind în somn. Respirația ei era uşoară, regulată. Tânăra femeie se întoarse, liniştită, în camera ei.

Ajunsă în prag, rămase nemişcată, iar trăsăturile i se aspriră. In lipsa ei, Jordan ațipise. Veronica închise uşa, înconjură apoi patul şi se aşeză lângă el. Oboseala cu care se luptase de-a lungul zilei, îl învinsese până la urmă. Cearcăne adânci îi marcau ochii şi tenul lui avea paloarea celor care-şi petrec viața aplecați peste dosare sau prin avioane.

In timp ce-l privea, ea îşi aminti acea faimoasă seară când, în urmă cu aproape zece ani, îl văzuse la fel de palid şi istovit. El recapitulase cursurile pentru examene şi muncise cu îndârjire. Succesul lui strălucit nu făcuse decât să-l proiecteze într-un alt cerc infernal, şi mai exigent, şi mai istovitor. Ca şi odinioară, el era urmărit de aceeaşi obsesie, cea de a atinge un țel care părea să se îndepărteze de fiecare dată când el se credea pe punctul de a-l atinge.

Totul ar fi putut să fie atât de diferit, gândi ea. El ar fi fost mult mai fericit dacă, de la bun început, ea ar fi acceptat s-o împartă pe Holly cu el.

Veronica se crispă dintr-o dată. Involuntar, se gândise la cuvântul „a împărți". Ceea ce părea să-i sugereze că, neacceptând s-o împartă pe Holly cu el, acționase egoist şi meschin ascunzându-i naşterea fiicei sale.

„Dar nu aveam de ales, se apără ea. El nu ne voia."

Ii dăduse însă vreo şansă de a spune ceea ce dorea cu adevărat? Nu, trebuia să recunoască asta.

Dar el fusese cel care, primul, propusese ca ei să nu se mai vadă.

Poate, dar pe vremea aceea, el nu ştia că ea aşeaptă un copil şi fără îndoială că ar fi reacționat altfel dacă ea i-ar fi mărturisit. Atracția imediată pe care tatăl şi fiica o resimțiseră unul pentru altul vorbea de la sine, şi această atracție, aceste legături de sânge şi de suflet, această uimitoare complicitate ar fi existat la fel chiar de la naşterea fetiței. L-ar fi ajutat pe Jordan să se deschidă, să lase fericirea să intre în viața lui. In loc de asta, neoferindu-i acest colac de salvare, Veronica îl condamnase să rătăcească prin pustiul lui interior.

— Cum de am putut să fac aşa ceva? se întrebă ea încet.

La amintirea tuturor acestor ani cenuşii de tristețe de care avusese el parte, în mare măsură din cauza ei, se simți copleşită de suferință. Abia îndrăznind să respire, se aplecă spre el şi-i atinse uşor obrazul cu buzele. El se mişcă în somn şi se întoarse spre ea. Incapabilă să mai reziste, Veronica îşi puse buzele pe ale lui. Imediat, el o cuprinse

cu brațele şi o obligă să se întindă alături. Mâinile lui o atingeau, o mângâiau cu febrilitate. Cu ochii închişi, el îi murmură numele şi ea nu-şi putu da seama dacă era conştient sau nu de ceea ce face.

Jordan se simțea minunat de bine, într-un loc pe care îl cunoştea pentru că se aflase aici de mai multe ori, un loc în afara timpului şi spațiului, într-o lume aflată între vis şi realitate, unde domnea o penumbră caldă şi blândă.

în acest loc privilegiat şi primitor, nu se temea să dărâme zidurile de timiditate şi de stânjeneală care-l înconjurau. Putea s-o cuprindă în brațe pe femeia iubită şi s-o iubească din tot sufletul. Putea s-o acopere cu sărutări, să-i exploreze trupul încântător, să-i comunice prin simplul limbaj al gesturilor ceea ce nu era în stare să-i spună prin viu- grai.

O simțea vie, suplă, o înlănțuia, o strângea la piept. Simțea că arde şi ştia bine că flacăra care-l devora era dragostea lui pentru Veronica. O dorea atât de tare şi de atât de multă vreme! Acum era lângă el, pe jumătate goală, şi el nu se mai putea stăpâni.

îndrăzni în sfârşit să atingă această piele fină şi proaspătă. îşi strecură degetele prin decolteul bluzei şi se minună de rotunjimea tare a sânilor ei sub palmele lui. Dar poate că încă mai visa? Este adevărat, se simțea cam amorțit, ca într-un fel de ceață datorată whisky-ului, fără îndoială, sau poate răcelii. Totuşi, parfumul ei discret, tenace, îl urmărea. Totuşi pielea ei fragedă, mătăsoasă pe care o atingea, părea chiar reală. Deschise ochii şi întâlni privirea Veronicăi.

Preț de o clipă, nu ştiu unde se află. Camera frumoasă

inundată de soare i se părea mai puțin reală decât micul apartament sinistru în care locuise odinioară şi pe care îl visase din nou. Jordan încercă să se întoarcă în visul lui, să dezvăluie secrete pe care şi le ascunsese multă vreme în suflet, dându-şi seama că adevărul era foarte aproape şi că altfel nu va avea probabil posibilitatea să-l afle prea curând.

Cu zece ani în urmă, în cursul unei nopți cu febră, crezuse la fel că o ține în brațe pe Veronica. Crezuse că o sărută, o îmbrățişează, o iubeşte, o posedă. Dar când se trezise dimineața, ea nu era lângă el în pat, ci în picioare, îmbrăcată, în celălalt capăt al încăperii. Făcuseră oare într-adevăr dragoste, sau febra îl făcuse să delireze? Nu îndrăznise niciodată s-o întrebe.

Şi iată că această iluzie venise să-l tulbure din nou, la fel de plăcută ca în urmă cu zece ani, cu singura deosebire că de data asta, când deschisese ochii, Veronica era chiar aici, lângă el, cu bluza şifonată, întredeschisă, cu obrajii îmbujorați de emoție, cu răsuflarea precipitată. Sub palmele lui, sânii ei palpitau, calzi, înzestrați parcă cu o viață proprie.

— Credeam că visez, murmură el, dar nu, tu chiar erai aici, lângă mine.

— Eram visul tău, zise ea încetişor.

— Intotdeauna te-ai aflat în visele mele. Dar acum, mă întreb...

Inchise ochii, mai tulburat decât fusese vreodată.

Soneria telefonului îi readuse cu brutalitate pe pământ. Jordan înjură printre dinți şi se ridică. Veronica oftă la rândul ei. Niciodată vreun telefon nu fusese mai inoportun! Ea răspunse, apoi îi întinse receptorul lui Jordan.

— Este Kate, zise ea.

El luă telefonul, încruntat, chiar supărat. Ascultă ce avea să-i spună secretara, apoi închise.

— Trebuie să dau un telefon, îi explică el Veronicăi.

Ceea ce se întâmplase între ei o tulburase şi pe ea. O fracţiune de secundă, văzuse în ochii lui Jordan uimirea, apoi ceva ce semăna cu un început de înţelegere. Ea îşi dăduse seama că lui îi era greu să despartă iluzia de realitate şi că era tulburat, dar ceea ce ea nu ştia încă, era dacă el acceptase implicaţiile adevărului.

Câteva clipe mai târziu, veni şi el în salon.

— Din păcate sunt obligat să plec, zise el cu părere de rău. Credeam că am rezolvat definitiv această problemă, dar...

Jordan ridică neputincios din umeri.

— Nu-i nimic...

— Sunt furios că trebuie neapărat să te părăsesc acum, dar, ce să fac, n-am de ales! Fir-ar să fie! De ce trebuie ca asta să se întâmple tocmai în momentul când noi... când eu... Aveam atâtea să ne spunem!

— Este adevărat, murmură ea.

El fu pe punctul să mai adauge ceva, dar se mulţumi s-o cuprindă în braţe şi s-o strângă la piept.

După câteva clipe, plecă. în picioare, în hol, ea rămase nemişcată ascultând cum se îndepărtează zgomotul maşinii. O cuprinsese o ciudată veselie. Inima îi bătea cu putere şi ochii îi străluceau de o nouă speranţă.

Telefonul sună din nou şi ea se repezi să răspundă. Poate că era Jordan care o suna ca s-o anunţe că speră să se întoarcă diseară...

—Alo? se auzi o voce feminină. Aş putea vorbi cu Jordan?

Veronica se crispă. Işi recunoştea interlocutoarea, suavitatea ei prefăcută, şi resimți această intervenție neaşteptată ca pe o amenințare.

— Imi pare rău, dar a plecat deja, răspunse ea.

Urmă un moment destul de lung de tăcere, după care Lorrayne relua:

— A plecat de mult?

— De vreo jumătate de oră.

— Oh! Atunci ar fi mai bine să mă grăbesc. O să ajungă mai devreme la întâlnirea noastră şi nu-i place deloc să aştepte. Bietul de el! Eu nu sunt niciodată prea punctuală şi asta îl exasperează.

— Credeam că se întoarce la Londra pentru nişte afaceri, remarcă Veronica.

—Aşa ți-a spus? Ce glumă! exclamă Lorrayne râzând. Apropo, cum se simte Holly? Copilul acesta m-a cucerit. Este adorabilă, atât de vioaie, atât de simpatică!

Veronica era înmărmurită de ceea ce tocmai îi adusese la cunoştință Lorrayne. Aluzia la fiica ei fu picătura care umplu paharul.

— Ah, nu! Te rog, domnişoară Haslam, las-o pe Holly în afara tuturor acestor lucruri.

—Nu „domnişoară“, ci *doamnă* Haslam, o corectă Lorrayne.

Furia şi exasperarea puseră stăpânire pe Veronica.

— Nu mă miră din partea dumitale. Iți cauți bine soții, şi bogați, îmi imaginez.

— Doar bogați, draga mea. Mă onorezi crezând despre

mine că mă pricep să-mi folosesc inteligența aşa cum trebuie.

— Mă îndoiesc că aici este vorba de inteligență!

— Te înşeli! Inteligența are un mare rol. Nu este de ajuns să ai o siluetă ireproşabilă ca să fii luată de nevastă. Dumneata eşti dovada vie în acest sens!

— Ascultă, *doamnă* Haslam, nu am nici timp nici chef să discut cu dumneata despre asta şi...

— Sunt de acord, este un subiect îngrozitor de plicticos. Sărut-o pe Holly din partea mea, vrei? Pe curând!

Tremurând de furie, cu inima strânsă, Veronica închise telefonul. îi era ruşine de incredibila ei naivitate! îl crezuse pe Jordan, crezuse în cuvintele lui de dragoste. Tristețea lui aparentă o înduioşase. Dar el jucase teatru şi ea se lăsase prinsă în capcană. Totul fusese calculat dinainte. Ceea ce dorea el, era să i-o ia pe Holly şi aproape că reuşise s-o facă. Noroc că telefonase Lorrayne! Cum de putuse ea s-o uite pe această femeie?

Pentru câteva ore, căzuse pradă mirajului dragostei, dar acesta din fericire se risipise la timp, dând la iveală un Jordan mai dur, mai viclean şi mai periculos ca niciodată.

în timpul convorbirii ei cu Lorrayne, sub şocul dezvăluirilor acesteia, Veronica fusese ca anesteziată. Acum, durerea se trezea şi ea suferea cumplit. îşi stăpâni însă cu curaj lacrimile. Nu avea timp de plâns. Trebuia să acționeze. Şi repede!

Capitolul 10

A doua zi după telefonul Lorraynei, Veronica îşi făcu bagajele, şi pe cele ale lui Holly, şi se întoarse în grabă la Londra. Fetiţa era surprinsă de hotărârea ei bruscă, dar nu comentă prea mult aşa cum se temuse Veronica. Părea preocupată de ceva şi, în loc să se agite, rămase cuminte în camera ei să citească şi să se joace cu calculatorul. In mod normal, Veronicăi i s-ar fi părut ciudat acest calm neobişnuit, dar în graba ei de a părăsi casa lui Jordan, nici măcar nu-l băgă în seamă.

De îndată ce se văzură din nou în micul lor apartament, Veronica o sună pe Sally. O anunţă pe aceasta că se întorsese şi că era disponibilă să înceapă să lucreze. Prietena ei fu încântată s-o audă şi-i promise că o va contacta cât mai curând posibil.

In ziua în care trebuia să aibă întâlnire cu medicul ei, Holly nu mai avea astâmpăr. Tot drumul cu taxiul până la spital, nu conteni să vorbească şi când ajunseră, urcă în fugă scările ce duceau la cabinetul acestuia. Doctorul Weston râse când o văzu.

—Nici măcar nu mai este nevoie să te întreb cum te simţi. Se vede cu ochiul liber. Totuşi, ca să am sufletul împăcat, o să arunc o privire la cicatricea asta.

Holly îşi ridică tricoul şi-i arătă cicatricea fină care-i brăzda pieptul. Pe mama ei, acest spectacol încă o mai îngrozea, dar Holly era foarte mândră. Doctorul îi ascultă bătăile inimii şi mormăi mulţumit.

—Sunt la fel de regulate ca bătăile unui metronom! declară el, scoţându-şi stetoscopul. Atât cicatricea

interioară cât şi cea exterioară s-au vindecat perfect.

îi întinse mâna lui Holly.

— Am fost foarte fericit să te cunosc, domnişoară Grant, zise el pe un ton solemn, dar mă tem că nu va mai fi nevoie să ne întâlnim. Eşti vindecată total!

Holly izbucni în râs, încântată, şi-i strânse cu vigoare mâna. Cu un zâmbet, doctorul se întoarse spre Veronica.

— Fiica dumitale este acum la fel de zdravănă ca toţi copiii de vârsta ei. Nu mai e nevoie să te porţi cu ea ca o cloşcă. îşi poate duce viaţa aşa cum vrea.

Veronica simţi până în adâncul sufletului o uşurare imensă. O umplea de bucurie să-l audă pe doctor spunându-i fără reţinere că fiica ei era vindecată în sfârşit, că putea începe să trăiască, să alerge ca şi ceilalţi copii.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule doctor, pentru tot ce aţi făcut pentru ea.

Doctorul Weston înlătură cu un gest al mâinii aceste mulţumiri şi-şi conduse oaspeţii până la uşă. Ajunsă pe culoar, zâmbetul Veronicăi se şterse. Zărise în apropiere silueta înaltă a lui Jordan care le venea în întâmpinare.

De îndată ce-l văzu, Holly se repezi cu braţele întinse spre el. Chipul bărbatului se lumină văzând-o. O ridică în braţe şi o strânse la piept.

— M-am vindecat, îl anunţă veselă Holly. Doctorul mi-a spus că inima mea bate cu regularitatea unui metronom! A zis că sunt atât de bine încât nu mai este necesar să mă vadă.

— Formidabil! exclamă Jordan râzând. Ce ar fi să mergem la biroul meu să sărbătorim această zi

memorabilă?
O să vezi acolo ordinatoare ultramoderne care or să te pasioneze.

— Oh! Da! Să mergem imediat, zise ea strecurându-şi mânuţa în palma lui.

Veronica nu avu încotro şi acceptă.

In maşină, Holly monopoliză discuţia. Când Jordan îi arătă cu degetul clădirea mare din oţel şi sticlă în care se afla societatea lui, fetiţa îşi lipi nasul de geam, fascinată. Coborâră mai întâi sub clădirea impunătoare ca să lase maşina în parcarea subterană.

Ajunşi în lift, Jordan o luă pe fetiţă în braţe şi-i arătă butonul pentru ultimul etaj. Ea apăsă şi, câteva secunde mai târziu, ajunseră în biroul lui.

Incăperea era vastă, luminată prin două ferestre imense. Holly privea în toate părţile. In ochii ei se putea citi entuziasmul şi admiraţia. Privirea îi strălucea la fel cu aceea a copiilor care descoperă pentru prima oară comorile Disneyland-ului.

Prin interfon, Jordan o chemă pe Kate Adams şi i-o prezentă pe Holly.

— Aş vrea să-i arăţi birourile. Ii plac grozav calculatoarele.

După ce Kate şi Holly ieşiră din încăpere, el se întoarse spre Veronica. Nu mai zâmbea deloc şi ochii îi scânteiau de furie.

— A doua zi după aniversarea lui Holly, am sunat şi doamna Hendricks mi-a spus că plecaserăţi. De ce nu mi-ai spus că aveai de gând să te întorci la Londra? Nu mi-ai mai

dat nici o veste. Nimic. Nici un cuvânt, nici un telefon. Dacă doamna Hendricks nu mi-ar fi spus că azi-dimineață urma să vă duceți la doctor, n-aş mai fi ştiut nimic despre tine, nici despre *fiica mea!*

La aceste cuvinte, Veronica se tulbură. I se păru că nu auzise bine.

— De când o consideri pe Holly fiica ta?

— Nu acesta este adevărul?

Veronica visase de multe ori la această clipă, dar acum că ea sosise, o cuprinse teama. In felul în care îi vorbea Jordan, nu era nici urmă de tandrețe. In fond, îi vorbea ei, mama copilei. Părea hotărât să rezolve problema fiicei sale aşa cum îşi rezolva toate celelalte probleme, rapid şi eficient.

— Desigur, acesta este adevărul, dar el nu ți s-a părut întotdeauna atât de evident, îi reaminti ea.

— îmi reproşezi asta? Astăzi înțeleg mai bine anumite lucruri. Când ne-am reîntâlnit prima oară, m-ai anunțat fără nici o introducere că eram tatăl unei fetițe de nouă ani. Este ceva cam greu de înghițit, nu crezi? Aveam motive să fiu bănuitor.

— Mi-ai şi spus că acest copil nu poate fi în nici un caz al tău pentru că noi nu făcuserăm niciodată dragoste. Ti-ai recăpătat cumva, printr-o minune, memoria?

El şovăi.

—Eu... nu sunt prea sigur... dar încep să-mi pun unele întrebări, să întrevăd cum s-ar fi putut înâmpla aşa ceva...

— Vrei să spui că acum eşti hotărât să accepți această paternitate pentru că ea îți convine, pentru că inteligența

lui Holly şi vivacitatea ei te măgulesc...

Jordan încasă lovitura. O privi pe Veronica, oarecum contrariat că ea putea să complice astfel situaţia.

— De ce vrei cu orice preţ să faci o melodramă din asta? Mi-ai spus că Holly este fiica mea şi eu te cred. Ce vrei mai mult?

— Nimic, dar...

— Perfect, atunci mai bine să fim constructivi. Pe mine mă interesează viitorul lui Holly.

— Ai făcut deja destul în sensul ăsta. N-am să uit că datorită ţie ea poate avea astăzi un viitor, recunoscu Veronica.

Jordan o observă cu atenţie, dar ochii ei erau goliţi de orice expresie. Nu văzu în ei nici bucuria nici plăcerea pe care se aşteptase s-o vadă. Pentru a-şi ascunde dezamăgirea, începu să vorbească foarte repede, sperând astfel că un cuvânt, o frază, ceva, va reuşi s-o scoată din indiferenţă, va aprinde în privirea ei o scânteie de emoţie.

— M-am gândit mult la viaţa pe care ar trebui s-o ducă Holly pentru a se dezvolta cum trebuie. Am auzit numai lucruri bune despre o şcoală, „Cours Briars“, unde nu primesc decât elevi supradotaţi. Cred că Holly ar fi foarte fericită acolo, că-şi va putea dezvolta armonios calităţile intelectuale, rigoarea şi imaginaţia. Directorul şcolii îmi împărtăşeşte părerea şi...

— Uşurel! Dacă înţeleg eu bine, te-ai dus să vorbeşti cu directorul acelei şcoli despre Holly fără ca măcar să-mi ceri şi mie părerea? Ce tupeu! Trebuie să-ţi amintesc faptul că încă mai sunt mama ei şi tutorele ei legal!

— Şi eu, tatăl ei, poate că nu am voie să mă amestec? Este un copil excepţional de dotat şi chiar am de gând să veghez la educaţia ei, pentru a-şi putea cultiva mai bine posibilităţile.

— *Tu* ai de gând să...? Dar eu trebuie să hotărăsc dacă ea va merge sau nu la această şcoală!

— Te-ai ocupat de asta? Te-ai îngrijit până în prezent ca ea să poată primi o educaţie potrivită?

— Nu, dar era imposibil. Fata a fost bolnavă.

— Şi a urmat cursuri cu nişte profesori incompetenţi, invidioşi pe deşteptăciunea ei, care preferau minţile mediocre şi-i penalizau pe elevii mai străluciţi! Nu te acuz pentru asta. Felul de şcoli la care eu mă gândesc costă foarte scump, şi tu oricum nu aveai mijloacele ca să-ţi trimiţi fiica acolo. Dar astăzi problema nu mai este aceeaşi şi eu vreau să fac tot ce este necesar pentru ca ea să poată învăţa aşa cum merită.

— Eu voi face tot ce este necesar! Dacă am plecat de la Elmbridge, am făcut-o pentru ca nici eu nici Holly să nu mai depindem de tine şi să nu te mai plictisim cu problemele noastre.

— Ce naiba vrei să spui?

— Vreau să înţelegi că nu mai avem nevoie de tine. Nu ne vom mai vedea. Tu ţi-ai îndeplinit partea ta de contract, urmează ca eu să mi-o îndeplinesc pe a mea. N-am să-ţi mai cer nimic. N-o să mai auzi niciodată vorbindu-se despre noi. începând de azi, Holly şi cu mine vom dispărea din viaţa ta.

Jordan o asculta fără să pară că înregistrează spusele ei.

Cuvintele Veronicăi i se păreau atât de monstruoase încât creierul lui refuza să le dea un sens.

— Ce spui?

— Tocmai sunt pe cale să-ți spun adio, Jordan. N-am să ți-o las pe Holly. Ea are încă nevoie de mine. Iată cel puțin un atac-surpriză care nu ți-a reușit.

El scutură din cap.

— Ti-am cerut vreodată să mi-o laşi pe Holly?

— Poate că nu, dar mi-ai dat clar de înțeles că vrei să mă înlocuieşti în calitatea de tutore legal.

— Stai puțin. Ai înțeles totul pe dos. Eu voiam ca noi să ne căsătorim şi credeam că tu ai ghicit asta. Imi dau seama acum că ar fi trebuit să-ți aduc la cunoştință mai devreme intențiile mele.

Veronicăi i se păru că pică din cer. O cerere în căsătorie era într-adevăr ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Inima începu să-i bată nebuneşte, apoi realitatea îşi reintră în drepturi şi văzu limpede jocul interlocutorului său. Planul lui îi apăru atât de distinct ca şi cum el însuşi i l-ar fi expus, în cele mai mici amănunte. Ea izbucni într-un râs nervos.

— Iți mulțumesc că m-ai anunțat de intențiile tale... Ce tulburătoare cerere în căsătorie! Cât se poate de romantică! Tot ceea ce-şi doreşte o femeie să audă!

Ironia ei îl răni profund. Nu prevăzuse nicidecum să-i propună astfel să devină soția lui, dar fusese luat pe nepregătite. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că ea îl va anunța în mod brutal că nu mai voia să-l vadă şi nici să-i permită s-o viziteze pe Holly. Nu se putuse abține să nu-şi

închipuie cât de fericit ar fi putut să fie acest moment şi dezamăgirea amară pe care o simţise la vorbele ei îl făcuse să fie agresiv şi crud.

—Dar tu ce sperai? întrebă el pe un ton sarcastic. Trandafiri roşii şi raze de lună? Ar fi fost cam deplasat având în vedere împrejurările, nu crezi?

— Absolut. Mai ales dacă avem în vedere că tu voiai de fapt să închei un târg, nu o căsătorie! Am impresia că tu confunzi rolul de tată cu cel de om de afaceri. Ar trebui cumva să mă simt în culmea fericirii pentru că tu ai hotărât în sfârşit s-o recunoşti pe Holly? Ei bine, află că nu sunt! Am văzut cum o observai, cum o evaluai înainte să te hotărăşti să accepţi această paternitate. Te-ai lăsat convins abia atunci când ţi-ai dat seama că inteligenţa ei îţi măguleşte orgoliul. Din păcate pentru tine, copilul nu putea fi despărţit de mama lui. Şi atunci, fie, mi-ai propus cererea în căsătorie, cu gândul să scapi de mine după ce-ţi vei fi stabilit drepturile tale asupra fetiţei. în afaceri, un astfel de procedeu are un nume, se numeşte canibalism, şi se pare că tu eşti maestru în astfel de operaţii!

Jordan era livid.

— în ceea ce te priveşte, Veronica, nu te ştiam atât de dură şi crudă. Pari deosebit de pricepută să găseşti rana secretă a unui om şi să-ţi înfigi sabia în ea fără milă. în consecinţă, n-am să mă încurc cu scrupule şi voi folosi împotriva ta armele pe care mi le-a dat destinul. Eu îţi ofeream o soluţie care ţi-ar fi permis s-o păstrezi pe Holly şi să ai o viaţă plăcută şi uşoară, dar din moment ce tu preferi războiul, îl vei avea. Pot să te asigur că atunci când

îi voi arăta unui judecător afişele în care tu pozezi goală lăudând calitățile unui parfum, acesta va fi edificat.

— Nu crezi că i se va părea ciudat că te preocupă atât de mult soarta unui copil care nu este al tău? Am în posesia mea un document care atestă negru pe alb asta, Jordan. Şi este semnat de mâna ta de față cu martori. Scrie în el că „Holly nu este fiica ta". Te-am urât pentru că m-ai obligat să autentific această minciună, dar azi îți mulțumesc, pentru că orice tentativă a ta de a mi-o lua pe Holly este dinainte sortită eşecului!

Acesta era adevărul. Orbit de suferință şi de furie, el uitase acest faimos document. Veronica putea să-i ia pentru totdeauna fiica şi el nu avea ce face.

— Şi ai merge până la a te folosi de această hârtie, nu-i aşa? întrebă el pe un ton plat. Nu ai ezita s-o duci pe Holly departe de mine şi să mă împiedici s-o mai văd, nu-i aşa?

— N-am de ales. Dacă te-aş lăsa s-o faci, ajutat de avocații tăi şi de milioanele tale, ai găsi repede un tertip ca să mi-o iei. Nu vreau ca fetița să crească într-un mediu în care doar banii şi puterea contează, unde manipularea oamenilor, aşa cum am fost eu manipulată, este o regulă.

— Eu? Te-am manipulat?

— Nu mai am încredere în tine, Jordan. Holly este o fetiță dulce, isteață şi generoasă, dar cum ea ține mult la tine, nu cred că ți-ar fi greu s-o înveți să devină calculată şi dură. Ştiu că ai face din ea o moştenitoare bogată, dar nu-i doresc să aibă o viață rece şi fără dragoste aşa cum a fost a ta până acum.

O licărire de furie trecu prin ochii lui Jordan.

— Iţi convine să vorbeşti! Uiţi însă că dacă viaţa mea a fost rece şi fără dragoste, în parte asta ţi se datorează ţie. Pe acest copil a cărui existenţă mi-ai dezvăluit-o abia acum câteva săptămâni, aş fi putut să-l iubesc şi să-l îndrăgesc de când s-a născut. Dar tu ai vrut să-l păstrezi doar pentru tine. Nu ai vrut să împarţi cu nimeni afecţiunea faţă de el.

Tăcu brusc şi în încăpere se abătu o linişte apăsătoare, teribilă. Veronica îl privea, uluită de acuzaţiile lui. Toată discuţia de altfel fusese oribilă. Se sfâşiaseră unul pe altul fără milă. Cum de putuseră să ajungă aici?

înainte ca vreunul dintre ei să se hotărască să vorbească, uşa se deschise şi Holly intră în birou, nerăbdătoare să le povestească despre vizita ei în sala calculatoarelor.

Dar de îndată ce-i văzu, nemişcaţi şi livizi, înţelese că se petrecea ceva anormal. Se repezi spre mama ei, îi remarcă ochii roşii, prea strălucitori.

— Mamă!

— Totul este în regulă, draga mea, murmură Veronica încercând să afişeze un aer degajat.

Dar fetiţa nu se lăsă înşelată. Se întoarse spre Jordan cu o privire încărcată de reproş.

—Acum este timpul să plecaţi, zise el, grăbit să sfârşească totul mai repede.

Veronica o luă pe Holly de mână şi se îndreptă spre uşă. Jordan nu făcu nici un gest ca să le conducă. Tânăra femeie îi spuse la revedere cu o voce distantă şi politicoasă. Holly îi mulţumi timid pentru vizită. El abia dacă-i răspunse. Nici o emoţie nu răzbătea în privirea sau pe chipul lui.

Capitolul 11

Veronicăi nu-i fu greu să găsească „Cours Briars“, şcoala despre care-i vorbise Jordan. O duse pe Holly acolo şi avu o lungă discuţie cu directorul, convingându-l pe acesta că fiica sa va fi foarte fericită aici. Holly părea şi ea de aceeaşi părere. Ascultă cu atenţie toate posibilităţile oferite elevilor, puse o mulţime de întrebări.

Când auzi care sunt taxele de înscriere, Veronica păli uşor, dar o înscrise totuşi pe Holly pentru trimestrul următor. O să se descurce ea cumva ca să facă rost de bani. Jordan avea dreptate totuşi că trebuia să-i dea fetiţei toate şansele să se dezvolte armonios.

Câteva zile mai târziu, Sally o sună.

— Când i-am spus lui Rick că te-ai întors printre noi şi că ţi-ai dori să reîncepi să lucrezi, el mi-a spus imediat că ar avea ceva să-ţi propună.

— In nici un caz însă să mai pozez dezbrăcată, preciză repede Veronica.

Rick era fotograful care-i făcuse pozele pentru campania de lansare a parfumului *Jezebel.*

— Nu-ţi face griji, de data asta este vorba de publicitate pentru blugi.

— Asta mi se pare mai potrivit.

Sally organiză o întâlnire şi Veronica se duse la studioul lui Rick. Acesta o întâmpină cu căldură. După câteva şedinţe de pozat, deveniseră foarte buni prieteni. El îi oferi o ceaşcă de cafea. Discutând despre una, despre alta, Rick o observa cu atenţie.

— Te-ai schimbat, zise el dintr-o dată.

— Cum? în bine sau în rău? întrebă ea, îngrijorată ca

nu cumva el să nu-i mai dea de lucru.

— Chipul parcă ți s-a subțiat... dar nu-i numai asta. Nu te mişca, stai un pic.

Luă aparatul de fotografiat şi o fixă prin obiectiv.

— îmi placi mai mult aşa. Zâmbeşte.

Ea se supuse şi el dădu mulțumit din cap.

— Aşa credeam şi eu. Tu nu zâmbeşti destul.

Din spatele obiectivului şi a diverselor sale lentile, Rick nu avea pereche în a analiza, a decortica felul de a fi, caracterul fiecăruia. Cel mai neînsemnat tic, cel mai fin rid, cea mai discretă expresie lui îi vorbeau. Nimic nu-i scăpa ochiului lui de linx. Grație jocului lentilelor, scotea la iveală fațadele de comandă construite cu grijă de cel din fața aparatului de fotografiat pentru a înşela adversarul. Sub masca de veselie forțată pe care Veronica şi-o pusese pe față, el ghici tristețea, deziluzia.

îi făcu o poză polaroid şi i-o întinse. Schimbarea care se produsese în ea îi sări în ochi. Nu numai că fața i se subțiase, dar avea privirea obosită, pierdută, a acelor femei pe care viața le dezamăgise pentru a doua oară şi nu mai credeau în nimic.

— Am să procedez altfel, îi spuse el. Nu te forța să zâmbeşti. Ia o înfățişare îngândurată.

— Ca să fac să se vândă aceşti blugi?

— Exact. Oamenii nu se aşteaptă la asta. Cantitatea de marfă în acest domeniu este imensă şi efectul surprizei poate fi un atu.

Veronica se supuse instrucțiunilor lui, trecându-şi mâna prin păr. Lumina reflectoarelor aprinse în el reflexe de aramă şi aur.

— Superb! zise Rick privind-o prin obiectiv. Eşti foarte fotogenică. Când mă gândesc la afişele acelea cu *Jezebel* care au trebuit scoase, mă îmbolnăvesc. Erau minunate.

— Ce ai făcut cu afişele care n-au fost folosite? Nu prea-mi place ideea că fotografii cu mine, goală sau aproape goală, circulă cine ştie pe unde.

Rick îşi coborî aparatul şi o privi surprins.

— Nu mi-a mai rămas nici una. Jordan Cavendish le-a răscumpărat pe toate.

— Ce?

— Nu ştiai? In ceea ce mă priveşte, n-am să uit atât de uşor ce s-a întâmplat. Era imediat după anularea campaniei publicitare în urma cumpărării societății de către acest domn. A debarcat dimineața în studio, mi-a spus că societatea lui era proprietara tuturor fotografiilor, a afişelor, a negativelor care au folosit la lansarea campaniei *Jezebel* şi că voia să i le dau pe toate. La început am refuzat, dar nu prea multă vreme. în fața hotărârii pe care am citit-o în ochii lui, am înțeles că dacă nu voiam să am necazuri, era mai bine să cedez. I-am dat tot ce aveam, dar el întreba mereu: „Eşti sigur că nu mai ai şi altele?“... Nu mai ştiam cum să-l conving. Şi apoi, mi-am dat seama că avea fără îndoială motive foarte personale ca să acționeze astfel...

— Ce vrei să spui?

— Haide, Ronnie! Ştii foarte bine. Dacă ar fi fost vorba de o problemă pur profesională, s-ar fi ocupat de ea cineva mult mai puțin important ca el. Am citit într-un ziar că domnul Cavendish câştigă o mie de lire pe minut. La prețul ăsta, mica lui incursiune în studioul meu trebuie să-l fi

costat o avere! în plus, i-am văzut fața în timp ce privea afişele. Dacă ar fi putut, m-ar fi ucis cu plăcere pentru că te-am pozat goală!

Rick părea oarecum stânjenit.

— Când ai dispărut brusc din circulație, am crezut că... Ei bine, să zicem că am fost uimit să aflu că vrei să reîncepi să lucrezi.

—Am dispărut din circulație, cum zici tu, pentru că fiica mea a trebuit să suporte o operație şi avea nevoie de mine.

— Poate, dar... Ascultă, Ronnie, nu te face că eşti mai proastă decât eşti şi nu înțelegi. Când un multimiliardar ca el îşi dă atâta osteneală ca să recupereze câteva fotografii, îmi vine să cred că o face pentru că femeia care apare pe aceste fotografii nu-i este indiferentă.

— Şi tocmai în această privință te înşeli, replică Veronica pe un ton rece. Domnul Cavendish îmi este un prieten foarte vechi care îmi face onoarea să se intereseze de multă vreme de cariera mea. Când a văzut afişele alea, a crezut că am luat-o pe un drum greşit. Nu există nimic între noi.

Rick era cât pe ce să se înece. Nu credea un cuvânt din povestea Veronicăi.

— Va să zică lucrurile merg chiar atât de prost între voi? întrebă el.

Dar fără să aştepte răspunsul ei, adăugă imediat:

— Gata cu vorba! Acum la treabă.

Veronica îşi luă poziția pentru fotografiere, şi îi urmă cu docilitate instrucțiunile. Dar în spatele calmului ei aparent, era tulburată de dezvăluirile lui Rick. Crezuse

întotdeauna că Jordan anulase campania de lansare a parfumului *Jezebel* numai pentru a se răzbuna pe ea, dar ceea ce-i spusese Rick nu se potrivea deloc cu acțiunea unui om care îşi exercită cu sânge rece răzbunarea.

Ii veniră în minte frânturi de fraze. „In fața hotărârii pe care o citeam în privirea lui... Dacă ar fi putut, m-ar fi ucis cu plăcere pentru că te pozasem goală.“ Aceste câteva cuvinte îi amintea altele, auzite cu nu prea mult timp în urmă, dar nu reuşea să-şi amintească unde... Deodată, în mintea ei se făcu lumină. Se ridică brusc. Cu ochiul fixat în aparat, Rick protestă zgomotos.

Era timpul unei discuții cu Jordan în legătură cu Derek. „Un bărbat îndrăgostit, spusese el, n-ar fi suportat niciodată să-ți vadă trupul expus privirilor lacome ale mulțimii! Ar fi fost sfâşiat, rănit, tulburat. Şi-ar fi vândut casa, ochii, sufletul decât să permită altora să te admire, să poftească la femeia pe care o iubea.“

Un bărbat îndrăgostit... Femeia pe care o iubea...

Jordan nu-i spusese niciodată că o iubeşte. întotdeauna fusese foarte discret în privința sentimentelor sale. Dar printr-o mulțime de mici atenții, el încercase s-o facă să înțeleagă ce reprezenta ea pentru el. Şi ea, nu văzuse şi nu auzise nimic. Rămăsese surdă şi oarbă...

Refuzase să-l lase să se apropie de Holly sub pretext că era prea mândră să accepte să stea lângă un bărbat care n-o dorea pe ea. Dar acum, în lumina lucrurilor pe care tocmai le descoperise, orgoliul ei o îngrozea. Din cauza acestui orgoliu, ea se purtase într-un mod demn de dispreț şi fără inimă.

— Ce ți s-a întâmplat? strigă Rick.

încremenită, Veronica se întoarse brusc la realitate. îl privi pe Rick cu un aer buimăcit.

— Revino-ți, zise fotograful. Suntem în plină ședință de fotografiat. Nu poți să te tot ridici şi să te aşezi iar, apoi să suspini ore întregi!

*

* *

Kate Adams era întoarsă cu spatele când uşa se deschise.

— Aş dori să-l văd pe domnul Cavendish, zise o voce slabă.

—Aveți programare? întrebă din reflex Kate în timp ce se întorcea.

Când văzu despre cine este vorba, se ridică repede şi se duse să bată la uşa lui Jordan.

—Domnişoara Grant este aici, domnule. Ar vrea să vă vorbească.

Jordan îşi ridică privirea din dosarele lui, cu o licărire de speranță în ochi care se schimbă repede în stupoare.

— Holly! exclamă el. Ce cauți aici? Eşti... eşti şi cu mama
ta?

Holly scutură din cap.

— Nu. Eu voiam să discut singură cu tine.

Jordan înconjură biroul ca s-o întâmpine. In trecere, îi spuse secretarei să nu fie deranjat sub nici un pretext.

După ce uşa se închise, el se aşeză pe canapeaua de piele havan şi-i luă mâna lui Holly în palmele sale. Nu pierdea din ochi chipul fetiței, ca şi cum s-ar fi temut să nu dispară. Şi ea îl privea cu multă atenție.

— Se pare că nu eşti într-o formă prea bună! zise ea cu

drăgălăşenie.

Intr-adevăr, el arăta destul de rău. De la ultima lor întâlnire, din acest birou, după teribila scenă cu Veronica, îşi pierduse somnul şi nu mai avea chef de nimic.

Extrem de încordat, de nervos, începuse să bea cafea după cafea, fuma fără încetare. Asistenţii lui, secretarele şi colaboratorii evitau să aibă de-a face cu el, într-atât era de dezagreabil. Holly îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi-l strânse la piept. Tandreţea şi înţelegerea fetiţei fură cât pe ce să-l facă să cedeze. O strânse şi el cu putere, îndelung, fără să scoată un cuvânt.

In sfârşit se despărţiră şi Holly înlătură încet de pe fruntea prietenului său o şuviţă neagră de păr.

— Mama ta ştie că eşti aici?

— Nu. Mama lucrează. Când lipseşte de acasă ca acum, eu mă duc la doamna Carter care locuieşte chiar deasupra noastră. Dar astăzi nu m-am dus, ca să pot veni să te văd.

—Nici nu puteai să-mi faci o plăcere mai mare. Mă temeam să nu mă fi uitat. N-aş fi putut suporta.

— Cum aş fi putut să te uit, doar eşti cel mai bun prieten al meu? Mi-ai lipsit mult, adăugă ea. Mă joc mereu la computer şi-mi imaginez că tu eşti lângă mine, dar nu este la fel ca înainte.

— Şi tu mi-ai lipsit, să ştii. Mă bucur foarte mult să aflu că nu m-ai uitat.

— De ce nu ne-ai mai făcut nici o vizită?

— Eu mi-aş fi dorit mult asta, dar mi s-a părut că mama ta n-ar fi prea bucuroasă. Nu ştiu ce s-a întâmplat, ce am zis sau ce am făcut, dar nimic nu mai merge între noi. Cred că nu mai vrea să mă vadă.

— Poate că din cauza doamnei Haslam?

—Doamna Haslam? Ce are ea de-a face cu toată povestea asta?

— Păi... Ei bine... când mama a aflat că, atunci, de ziua mea, ai plecat în grabă ca să te întâlneşti cu ea...

— Despre ce vorbeşti, Holly? Nu am plecat ca să mă întâlnesc cu ea, ci pentru că mă anunţase Kate că preluarea unei societăţi pentru care mă bătusem atâta era pe cale să nu se mai facă. Prezenţa mea la Londra era indispensabilă dacă voiam să nu pierd afacerea.

în faţa expresiei de îndoială de pe chipul fetiţei, el continuă:

— De altfel, cine ţi-a băgat în cap că mă duceam să mă întâlnesc cu doamna Haslam?

— Chiar ea. A telefonat la puţin timp după plecarea ta şi ea i-a spus mamei.

— Ce spui!

Jordan scrută îndelung feţişoara din faţa lui.

— Vreau să-mi povesteşti toate astea liniştit, îi zise el. Să începem cu începutul.

— Doamna Haslam a sunat şi a cerut să vorbească cu tine. Mama i-a spus că tocmai plecaseşi şi ea a părut supărată. Spunea că vei ajunge la întâlnire mai devreme decât ea şi că vei fi nevoit s-o aştepţi, ceea ce tu nu suporţi.

— Şi ce a mai spus? întrebă Jordan.

— Nu mare lucru. A vorbit despre soţii ei pe care şi i-a ales întotdeauna foarte bogaţi pentru că ea se străduia să-şi folosească inteligenţa. Lucru la care mama i-a răspuns că se îndoieşte de asta!

Fără să vrea, Jordan zâmbi.

— Chiar aşa a spus?

— Mama ştie să se lupte când trebuie, declară cu mândrie fetiţa. Furia o inspiră.

—Ştiu. Dar Holly, tu trebuie să ai încredere în mine. Orice ar fi spus doamna Haslam, eu nu am plecat ca să mă întâlnesc cu ea. De fapt, din ziua în care noi ne-am întâlnit cu toţii la *Ritz,* m-am despărţit de ea. Acesta este purul adevăr, îţi jur. Mă crezi?

— Bineînţeles. Dar... mama nu ştie toate astea.

— Probabil că doamna Haslam m-a sunat cine ştie pentru ce, şi când a văzut că nu eram acolo, a profitat ca să încerce să învenineze lucrurile.

— De ce a făcut asta? Ce urmăreşte?

— Probabil că este geloasă pe interesul pe care vi-l port, ţie şi mamei tale. Dar Holly, de unde ştii tu ce a spus doamna Haslam?

— Am ascultat convorbirea. Mai există un telefon în camera mea, mărturisi fetiţa.

— Ceea ce ai făcut este foarte indiscret, ştii asta, Holly?

— Da, dar nu mi-ai spus chiar tu că dacă doreşti foarte tare ceva, nu trebuie să eziţi să-ţi foloseşti inteligenţa?

— Şi ce anume îţi doreşti tu foarte tare?

— încă este prea devreme ca să-ţi dezvălui, răspunse ea pe un ton hotărât.

Pentru o clipă, descoperirea intervenţiei intempestive a Lorraynei îi dădu lui Jordan un pic de speranţă, dar el ştia că problema nu era chiar atât de simplă.

— Am fost îngrozitor de stângaci, înţelegi? murmură el.

— Când?

— De la bun început. Dar mai ales zilele trecute, când ați fost amândouă aici, în biroul meu. I-am spus atunci mamei tale lucruri pe care n-ar fi trebuit să i le spun niciodată şi am păstrat pentru mine ce era mai important. în ziua aceea, toate mi-au mers de-a-ndoaselea. îmi dădeam seama de asta, dar nu puteam să fac nimic, eram parcă blocat. Orice tentativă de-a mea de a îndrepta lucrurile se solda cu un eşec sau se întorcea împotriva mea. De aceea, acum nici nu mai ştiu unde mă aflu.

— Şi eu, la fel, nu prea mai ştiu unde mă aflu şi de aceea am venit la tine. Doar tu poți să-mi dai un răspuns la întrebarea mea.

— Despre ce întrebare este vorba?

Holly respiră adânc şi-şi luă inima în dinți.

— Am venit să te întreb dacă tu eşti tatăl meu...

*

* *

Veronicăi i se părea că şedința foto durează de o veşnicie când Rick o anunță brusc că nu mai are nevoie de ea, că era liberă. Tânăra femeie se grăbi să se îmbrace, dar înainte să plece, telefon' să afle ce face Holly. De îndată ce doamna Carter îi răspunse, ea îşi dădu seama că ceva nu este în regulă.

—Noroc că m-ai sunat! zise doamna Carter. Holly a dispărut.

Veronica se clătină. Inima începu să-i bată cu putere.

— Ce vrei să spui? Cum a putut să dispară?

— A profitat de faptul că eu eram ocupată la bucătărie şi a ieşit din apartament. Când m-am întors în salon, după câteva minute, ea nu mai era şi-mi lăsase un bilet prins cu

un ac în perna de pe divan. „Iartă-mă, dar trebuie să ies. Dacă telefonează mama, spune-i că sunt bine şi mă întorc curând. Holly.“ Ce trebuie să fac? Să anunţ poliţia?

— Nu. Nu este nevoie. Cred că ştiu unde s-a dus. Nu-ţi mai face griji.

Veronica închise telefonul şi formă apoi numărul lui Jordan. In mod ciudat, fuga fiicei sale nu o surprindea decât pe jumătate. In ultimele zile, Holly fusese anormal de calmă. Foarte afectată de propria ei suferinţă, Veronica nu dăduse suficientă atenţie suferinţei lui Holly.

— Kate, aş vrea să vorbesc cu domnul Cavendish.

— îmi pare rău, doamnă, dar nu doreşte să fie deranjat sub nici un pretext.

— Dar este ceva urgent! Trebuie neapărat să-i vorbesc!

— Ordinele domnului Cavendish sunt categorice.

— Dar... Kate, ai văzut-o cumva pe Holly azi după-amiază?

— Oh! Da, a venit să-l vadă pe domnul Cavendish... alo?

Veronica lăsă receptorul să cadă în furcă şi se repezi în stradă. Teama îi dădea curaj. Trebuia să lupte cu Jordan care, iată, îşi atinsese scopul. Reuşise să obţină ceea ce urmărise. După ce o convinsese pe Holly să vină la el, mai urma s-o răpească. Poate că deja chiar părăsise ţara împreună cu fetiţa?

Ajunsă în sfârşit la imobilul care adăpostea Cavendish Holding, se îndreptă direct spre lift. Ajunsă la etajul unde se aflau birourile direcţiunii, fără să discute cu nimeni, se duse către uşa lui Jordan, o deschise violent şi... rămase încremenită în prag.

— Salut, mamă, zise Holly.

Veronica abia dacă o auzi. îl privea pe bărbatul care se ridicase în spatele lui Holly când o văzuse intrând. Acesta o privea fix şi ea îşi dădu seama imediat că şi de data asta se înşelase. Jordan nu era capabil să înfăptuiască oribilele nelegiuiri de care ea îl suspecta. Ochii lui obosiţi, cearcănele, faţa trasă, paloarea sa, dezvăluiau îndeajuns ceea ce el nu îndrăznise niciodată să spună.

Văzându-i suferinţa întipărită pe faţă, inima ei se umplu de dragoste şi de tandreţe. Regreta atât de mult că nu-l înţelesese, că-l făcuse să sufere, tocmai pe el pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume, în afara lui Holly, fireşte.

Când Jordan începu să vorbească, vocea îi tremura, plină de speranţă.

— Holly tocmai mi-a pus o întrebare delicată. M-a întrebat dacă sunt tatăl ei, dar eu nu i-am răspuns nimic.

Veronica îşi privi fiica şi văzu în ochii ei aceeaşi licărire de speranţă ca şi în cei ai lui Jordan.

— Da, spuse ea încetişor. Este tatăl tău.

Se aşteptase ca, la acest anunţ, tatăl şi fiica să se privească complice la gândul că în sfârşit se regăsiseră, dar nu. Şi unul şi celălalt continuau s-o fixeze, incapabili să-şi desprindă privirea de ea. Ca într-un vis, Jordan porni încet spre Veronica, aşteptându-se în orice moment să fie respins, alungat.

Şi deodată, nimic nu mai avu importanţă pentru Veronica decât dorinţa irezistibilă să-l strângă la piept, să-l consoleze, să-i uşureze suferinţa pe care i-o provocase. Işi deschise braţele şi el veni la pieptul ei. Rămaseră îndelung

în picioare, îmbrățișați, tăcuți, prea emoționați ca să poată rosti vreun cuvânt. Apoi, împreună, se întoarseră spre Holly şi o cuprinseră şi pe ea în cercul lor magic.

Fetița îi sărută pe amândoi cu entuziasm înainte să se retragă discret.

De îndată ce uşa se închise, Jordan şi Veronica se îmbrățişară din nou. Toată dragostea lui Jordan, acea dragoste pe care nu ştiuse niciodată să şi-o mărturisească, răzbătea în sărutările lui. Temerile şi neliniştile Veronicăi dispăruseră. Se abandonă fără reținere pasiunii ei. De explicații va fi destul timp mai târziu... Deocamdată nu dorea decât un lucru: să se bucure împreună de regăsirea lor.

Trecură minute lungi şi plăcute înainte ca Veronica să se decidă să se desprindă din îmbrățişarea lor. Când începu să vorbească, primele cuvinte pe care le rosti fură acelea pe care, de atâta vreme, el dorea să le audă.

— Holly este fiica ta. Este a ta şi n-am să mai încerc niciodată să vă despart.

El scutură din cap.

— Dar tu, dragostea mea? Eşti şi tu a mea? Este tot ce mă interesează.

— întotdeauna am fost a ta. îți aparțin de multă vreme şi-ți voi aparține până la sfârşitul zilelor mele.

— Ne-am iubit în noaptea aceea, nu-i aşa, Ronnie? Când m-am trezit dimineața, îmi aminteam doar că avusesem un vis frumos, cel mai frumos vis din viața mea. Preț de o clipă, mi-am dorit nebuneşte ca el să fi fost real pentru că asta ar fi însemnat că şi tu mă iubeai. Dacă atunci tu m-ai fi liniştit, dacă mi-ai fi confirmat că într-adevăr

făcuserăm dragoste, aş fi găsit modalitatea să-ți spun ce reprezentai tu pentru mine şi nu te-aş fi lăsat niciodată să pleci. întotdeauna te-am iubit, Ronnie, dar nu ştiam cum să ți-o spun. Pe vremea aceea, vorbeam mult despre libertate şi independență, de o viață fără obligații, de ambiții, dar dragostea pe care o simțeam pentru tine era acolo, ascunsă în suflet. Tu însă n-ai înțeles-o...

— Eram convinsă că nu mă iubeşti. îți plăcea compania mea, râdeam amândoi de aceleaşi lucruri, dar atâta tot. Oh! Jordan, am fost multă vreme, mult prea multă vreme, oarbă, dar astăzi mi s-au deschis ochii. Rick mi-a povestit despre vizita ta la studioul lui, cum l-ai forțat să-ți dea toate afişele cu *Jezebel,* negativele, totul... Asta m-a pus pe gânduri şi dintr-o dată am văzut lucruri pe care ar fi trebuit să le văd mai de mult. Dar oricum, chiar dacă n-aş fi avut această revelație, tot aveam de gând să vin la tine să-ți cer iertare.

— Mie... iertare? repetă el ca şi cum n-ar fi înțeles bine spusele ei.

— Da... pentru tot, şi mai ales pentru că te-am lipsit atâta vreme de prezența lui Holly, pentru toți aceşti ani pe care i-am pierdut. Credeam că doar eu dețin adevărul, că fac ceea ce este mai bine, dar de fapt v-am frustrat pe amândoi de prețioase clipe de fericire, v-am făcut să suferiți. Aveați nevoie unul de altul. Am înțeles asta din clipa în care v-am văzut împreună, dar eram îngrozită la gândul că s-ar putea să mi-o iei.

— Când m-ai acuzat că-ți propun să ne căsătorim doar ca imediat după aceea să divorțăm, a fost din cauza Lorraynei, nu-i aşa? Dragostea mea, eu nu te-am mințit

niciodată. Am rupt relația cu ea de ceva vreme deja. După prima mea vizită la Elmbridge, m-am gândit şi eu foarte mult. Mi-am dat seama că pentru a te recuceri va trebui să mă lupt cu înverşunare. In seara aceea, când m-am întors la Londra, am sunat-o pe Lorrayne şi i-am dat întâlnire la *Ritz* ca să-i spun că încheiem relația. Am ales un loc public, tocmai ca să nu cad în capcanele ei. Din nefericire, ne-am întâlnit atunci cu voi. Când v-a văzut pe tine şi pe Holly, probabil că a înțeles destule lucruri. Nu m-am întâlnit cu ea în seara aniversării lui Holly. Te-a sunat cu unicul scop de a se răzbuna, numai ca să ne facă rău, şi a reuşit.

— De unde ştii că a telefonat?

—Ştiu pentru că draga şi nevinovata noastră Holly a ascultat totul de la telefonul din camera ei!

— Oh! Nu! Şi nu mi-a spus nimic. A păstrat totul pentru ea în tot acest timp?

— N-o să ai o viață prea liniştită cu noi doi în preajmă, după ce ne vom căsători.

— Să ne căsătorim?

— Evident. Ne vom căsători de îndată ce voi organiza totul...

Tăcu brusc şi o privi pe Veronica cu o mutră spăşită.

— Iartă-mă, iubirea mea. Am vrut să spun... Te rog, dragostea mea, mărită-te cu mine. O ador pe Holly, dar nu din cauza ei te iubesc. Dimpotrivă, o iubesc pe ea datorită ție, pentru că am conceput-o împreună, din dragoste. Promite-mi că te căsătoreşti cu mine.

— îți promit. Te iubesc, Jordan. Nu am iubit niciodată pe nimeni decât pe tine.

El puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut în care pasiunea se împletea cu tandrețea şi cu fericirea de a fi în

sfârşit din nou împreună.

Nici unul nici celălalt nu văzu când uşa se deschise încet. Un căpşor ciufulit se strecură prin deschizătură, cu un zâmbet radios care-i lumina fața. Apoi, uşa se închise la loc cu infinite precauții...

Sfâr[it

*
* *
*
* *
*
* *
*
* *